

Ioon Ochinciuc

Norocul era şchiop

calibre 0.8.44

Ion Ochinciuc

NOROCUL ERA ȘCHIOP

Colecția Clepsidra

Editura Eminescu
BUCUREȘTI 1983

Coperta de Petre Hagiu

După o idee a doctorului
SANDU ANATOL

Capitolul 1

Mărunțel, brunețel, iute ca un prâsnel, Ion D. Ioan se strecură peneșimțite în cabinetul lui Sergiu Timaru.

— Să trăiți!

— Pofțiți!

Din obișnuință, Ion D. Ioan aruncă o căutătură scurtă prin încăpere.

— Luați loc! îl invită doctorul.

— Mulțumesc!

Era întâia oară când se priveau direct în ochi. Doctorul schiță un zâmbet:

— V-a pus cumva asistenta mea în temă?

— Nu, răspunse Ion D. Ioan iute, preventiv. Mi-a zis doar că vreți să mă vedeți.

— Precis nu v-a spus nimic? insistă Sergiu Timaru.

— Nu pun bază decât pe informațiile obținute de la sursă.

— Cu ce vă ocupați?

— Cu de toate.

— Și furturi?

— De-un anumit fel.

— Ce funcție aveți?

— Vă pot spune gradul: sunt căpitan de securitate.

— Nu-mi dau seama dacă e mult sau puțin...

— Pentru ce aveți dumneavoastră nevoie, e suficient... Presupun!

Doctorul se arată puțin descumpănit. I se părea că Ion D. Ioan manifesta o anume suficiență... fapt ce-i displăcea îndeobște. Și-apoi, maniera în care acesta se insinuase în clinică iarăși îl cam deranjase. Când îl zărise pe căpitan întâia oară, în camera de gardă, crezuse că-i un pacient oarecare al asistentei sale, Tina Dornescu, și trecuse cu vederea peste acest fapt. Dar când vizitele „nepoftitului” începuseră a se îndesi, socotise de cuviință să ia atitudine:

„Tina! Individul acesta vine cam des pe aici.”

Asistenta medicală roșise, dar nu-și pierduse prezența de spirit. Replicase prompt:

„Nu-și face decât datoria.”

„În ce sens?”

„Nu în cel la care vă gândiți dumneavoastră, probabil.”

„Are vreo misiune?”

„Cam așa ceva.”

Doctorul nu mai insistase.

„La urma-urmei e treaba lor”, își zisese resemnat. Și adăugase în sinea lui: „Unde-s doi care se ceartă ori se iubesc... nu-i bine să te amesteci”.

Nu bănuise însă că va veni o zi când va fi nevoit să apeleze la serviciile „nepoftitului” din camera de gardă.

— Mă iertați că insist, dar până acum n-am avut de-a face decât cu agenții de circulație, reluă el discuția cu Ion D. Ioan.

— Vă cred, rosti acesta binevoitor.

Doctorul își lărgi zâmbetul. Mărunțelul din fața sa începuse a-i

deveni simpatic.

— De ce zâmbiți? păru intrigat căpitanul.

Sergiu Timaru rămase o clipă descumpănit.

— Aveam o părere mai... deformată.

— Despre mine sau despre confrății mei, în general?

— N-aș putea spune că am făcut până acum vreo distincție.

Deși lezat, Ion D. Ioan rosti cu indiferență:

— Mă rog!

— De vină-i uniforma, stăruî Sergiu Timaru.

— Pe mine nu m-ați văzut niciodată în uniformă, sper.

— E ca și cum ați purta-o.

Sinceritatea nițel cam brutală a doctorului îl atrăgea totuși pe Ion D. Ioan:

— Și ce-ați vrea să fac?

— Nimic... S-o purtați mai departe... Pentru că nu ne mai putem dezbăra de uniforme... Sunt, se pare, un rău necesar.

Ion D. Ioan își privi din obișnuință ceasul brățară.

— Vă grăbiți? se interesă Sergiu Timaru.

— Nu... E un gest reflex.

— Să revenim totuși la... „ce mă doare“.

— Vă ascult.

— Funcția pe care o aveți vă îngăduie să mă ajutați la efectuarea unei anchete discrete?

— Până la un punct.

— Ce-ar însemna acest „punct“?

— Să presupunem că descoperim infractorul, sau infractorii – asta se va vedea pe parcurs – și pentru a-i împiedica să-și ducă fapta rea până la capăt, am putea fi nevoiți să apelăm și la alte forțe.

Sergiu Timaru cumpăni spusele lui Ion D. Ioan.

— O rugămintă, rosti el apoi grav.

— Spuneți.

— Îmi făgăduiți să nu întreprindeți nimic înainte de-a mă consulta?

— Asta, în orice caz.

Sergiu Timaru începu să răsfoiască, aparent în neștire, o revistă ilustrată. Ion D. Ioan trase cu coada ochiului. Era o publicație în limba italiană. Doctorul stăruî asupra paginii dominate de chipul unui fante surâzător. Înmână apoi revista căpitanului.

— Vă spune ceva?

— Parc-ar fi...

— Nani!

— Fantastică asemănare! exclamă Ion D. Ioan.

Doctorul îl preveni:

— Asemănarea nu-i deloc întâmplătoare. Când l-am „sculptat” pe Nani am avut în față acest model.

— Ați vrut sau...

— N-aș putea spune că am ținut neapărat să-l fac după chipul și asemănarea șarlatanului din această revistă...

— De ce-l socotiți șarlatan?

— N-ați văzut ce cuprinde revista asta? Se ocupă de treburi „oculte”.

— Aha!

— Iar Mike Buonavista – așa-l cheamă pe pezevenghi- e una din vedetele publicațiilor occidentale de acest gen.

Ion D. Ioan răsfoi revista, înregistrează de pe copertă titlul și data apariției, apoi remarcă:

— N-am văzut-o prin chioșcurile de la noi.

— Mi-a adus-o o pacientă.

— Viola Robert!

Doctorul surâse complice:

— Sunteți cu ochii pe ea?

— Oarecum.

— Ce părere aveți? I-am „făcut” un nas frumușel?

Ion D. Ioan îl complimentă:

— Artă!

Doctorul scoase un suspin:

— Iar de atunci nu mai scap de ea... Ține morțiș să devin vedetă de televiziune!

— Și nu vă surâde?

— Deloc... Nu-mi place acest gen de publicitate.

— Vă cred! Nici mie nu mi-ar place. Nu-i vorbă că nici nu mă paște asemenea pericol.....

Doctorul rămăsese cu ochii fixați undeva, pe peretele din fața sa.

Ion D. Ioan era încredințat că nici nu-i auzise ultima replică.

„Nu i-s boii acasă”, constată el.

Pentru a-i confirma parcă presupunerea, Sergiu Timaru începu să-și pună ordine în hârtiile de pe birou. Își aminti apoi de musafirul său și se scuză:

— Numai o clipă!

— Vă rog!

Ion D. Ioan remarcă grija cu care doctorul încuia revista ilustrată într-un sertar al biroului.

„E un tip meticulos”, observă.

Și așteptă răbdător. Dar Sergiu Timaru îl surprinse cu întrebarea:

— Începem? S-o pornim de aici, arată numaidecât spre seif. Se ridicase între timp, urmat de căpitan. Atât cât mă pricep, continuă doctorul, încuietoearea n-a fost forțată... Am cercetat-o și cu lupa... Uită-te și dumneata.

— Îmi îngăduiți să folosesc mijloacele mele?

— Cum poftiți.

Ion D. Ioan începu o cercetare minuțioasă.

— E și asta o meserie! constată doctorul la un moment dat.

— Este, îi confirmă Ion D. Ioan. Dar, ca să fie o treabă gospodărească, ar trebui să apelăm la oamenii noștri de specialitate. Doctorul se neliniște. Am înțeles! deocamdată mă voi rezuma la posibilitățile mele....

Ajunse între timp la obiectul cu pricina: o cutie de carton dreptunghiulară, celulară, plină cu flacoane goale.

— Au fost cu SERTIM? se interesă ofițerul.

Doctorul îi confirmă.

Ion D. Ioan stăruie apoi îndelung, cu privirea, asupra celor două celule din care dispăruseră flacoanele pline. Și întrebă:

— În afară de dumneavoastră, cine mai are acces la seif?

— Nimeni.

— Dar cine i-a injectat lui Nani serul?

— Asistenta mea... Tina. I-am dat în fiecare zi câte un flacon și i-am cerut să mi-l înapoieze, fără întârziere, după injectare.

Cântărind în mână o sticlută goală, Ion D. Ioan exclamă cu pioșenie:

— Serul Timaru... Faimosul SERTIM!

Doctorul schiță un zâmbet incert:

— Știu eu cât e de faimos? Ceea ce pot să spun e că reprezintă încununarea strădaniilor mele de-o viață... Iar pierderea lui ar fi o adevărată catastrofă.

— Când v-ați dat seama de dispariția celor două flacoane pline?

— Azi dimineață, de îndată ce-am sosit la clinică... A devenit pentru mine un gest reflex... Cum intru în cabinet, prima mea grijă este să controlez seiful.

— Și-n dimineața asta ați procedat la fel?

— Absolut!

— Mai era cineva de față?

— Nimeni.

— Cine mai știa de prezența flacoanelor în seif?

— Asistenta mea... Tina!

— Și ea ce-a zis ?

— Nu v-a povestit?

— Vă precizez din nou că nu pun bază decât pe...

— ... informațiile de la sursă, îl completează Sergiu Timaru zâmbind nițel malițios. Apoi adăugă; Am avut cu Tina o discuție mai neplăcută... Ea socotește probabil că, după cincizeci de ani, memoria unui om ca mine începe să dea semne de oboseală... Și are dreptate... De aceea am chemat-o și-am supus-o unui interogatoriu care a necăjit-o.

Ion D. Ioan zâmbi bonom:

— Are să-i treacă.

Doctorul continuă:

— Când mi-am dat seama ce se întâmplase, am strigat-o imediat pe Tina cu un glas probabil mai aspru ca de obicei... Ea mi s-a înfățișat cu un aer intrigat și ofensat totodată. „Când i-ai făcut lui Nani ultima injecție cu SERTIM?” am întrebat-o. „Alaltăieri”, mi-ă răspuns. „Și ieri?” Asta a înfuriat-o... Știți doar că e o fire mai iute. Mi-a zis mândioasă: „Nu mi-ați cerut dumneavoastră să întrerup tratamentul?” Așa era. Trecusem și-n foaia de observație. Voiam să văd cum merge vindecarea și fără SERTIM. Cu toate acestea, am insistat: „Tina! Gândește-te bine. Poate i-ai făcut și ieri o injecție lui Nani”. Era caraghios. Mi-am dat seama chiar în clipa aceea, dar nu mai puteam retracta. „Porumbelul” îmi zburase din gură. Tina abia se abținea să nu izbucnească în plâns: „Nu vă înțeleg!”, a rostit ea aproape ca un geamăt de durere. În clipa aceea mi-am pierdut și eu controlul: „Nici eu nu înțeleg! i-am strigat. Unde-s flacoanele cu SERTIM, care au mai rămas?” Tina a încremenit. Și-abia după un timp a întrebat cu glasul sugrumat: „Au dispărut cele două flacoane pline?” Am început să mă bâlbâi de furie: „Pă... păi... păi eu ce naiba, îți tot spun?” Tina a întors abia atunci spre seif niște ochi mari, bulbucăți de spaimă: „De aici?” „Era să-ți spun eu de unde!” am repezit-o. Simțeam însă că mă mai liniștesc. Tina, în schimb, se uita când la seif, când la mine, bâiguind: „Vreți să spuneți că...” „Nu vreau nimic”, am întrerupt-o. Ea a insistat: „Vă jur că...” „Încetează! m-am răstit iarăși la ea. Știi bine că ești ultimul om pe care l-aș bănuî.”

Fără a-l scăpa pe doctor nicio clipă din ochi. Ion D. Ioan îl întreabă fără înconjur:

—Și vă mențineți acest punct de vedere?

—Absolut.

— De ce? Pentru că e prietena mea... A unui căpitan de securitate.

— Să nu vă supărați, dar fata asta lucrează cu mine de cinci ani... Adică de la absolvirea școlii... În secția mea a făcut primii pași în meserie și a fost alături de mine la cele mai dificile intervenții chirurgicale. Cred în cinstea, corectitudinea, acestei fete, ca și-n mine.

Învârtind absent un creion cu pastă, Ion, D. Ioan își zicea: „O apără cu prea mult foc... Nu cumva a fost... sau poate mai este ceva între ei?”

Se rușină apoi singur de asemenea presupunere și așeză creionul la loc, în suportul din care-l luase. Intuindu-i gândul, doctorul îl iscodi:

— Ce vă nemulțumește?

— O, nimic! exclamă căpitanul. Mă gândeam la Tina.

— E o asistentă medicală excepțională, stăruî Sergiu Timaru. Îmi amintesc că, după prima zi când m-a ajutat la o operație, i-am zis: „Tu

ai ceva de nemțoaică”. Iar ea s-a interesat: „Ca înfățișare?” „Și tipologic... dar mai ales ca pedanterie”, i-am precizat; Ea a recunoscut; „Am într-adevăr o bunică săsoaică”.

Ion D. Ioan trase iarăși creionul din suport, dar nu pentru a se juca, ci a-și nota într-un carnețel.

— Să recapitulăm, rosti el în timp ce scria. Ați venit la clinică...

— La ora opt, îi preciză Sergiu Timaru.

— Cine v-a întâmpinat?

— Mai întâi portarul de noapte, care nu pleacă până ce nu-mi dă „raportul”.

Căpitanul păru surprins:

— Portarul?!

— Nu i-am cerut așa ceva, dar el socotește de datoria lui să mă aștepte și să-mi spună tot ce s-a întâmplat în cursul nopții... Încât, atunci, când primesc raportul medicului de gardă, aproape că nu mai aflu nicio noutate.

— Interesant om.

— E de douăzeci și cinci de ani aici.

— Numele?

— Vasile Caras.

Ion D. Ioan și-l notă cu maiusculă.

— După aceea? ceru el.

— Am intrat în cabinet, mi-am dezbrăcat hainele de oraș și...

— V-ați pus „uniforma” de chirurg, îl completează Ion D. Ioan, servindu-i doctorului același zâmbet nițel malițios.

— Într-adevăr, recunosc Sergiu Timaru. Nu putem scăpa de „uniforme”.

— În afară de dumneavoastră, cine mai are acces la seif? continuă căpitanul interogarea.

— V-am mai spus, preciză doctorul. Nimeni.

— Nici soția dumneavoastră?

— Nu există decât o singură cheie, pe care o port permanent la mine.

— Și cifrul?

— Îl schimb în fiecare zi.

— Presupun că nu-l notați undeva?

— Nu-i nevoie.

— Nu vi s-a întâmplat să-l uitați vreodată?

— E o combinație de cifre alcătuită din ziua, luna și anul în curs.

Ion D. Ioan cântărea cheia seifului în palmă. Constată;

— Se poate lua oricând un mulaj de pe ea.

Sergiu Timaru sări ca ars:

— Ți-am spus că nu mă despart niciodată de cheia asta.

Dându-și seama că întrecuse măsura, și ca ton și ca formulă de

adresare, doctorul intenționează să-și ceară scuze, dar Ion D. Ioan îl opri cu un gest care voia să spună:

„Nu mă formalizez”, după care reluă discuția:

— Nici când faceți baie nu vă despărțiți de cheia asta?

— Doar nu insinuezi că...

— Cine are acces în dormitorul dumneavoastră? îi reteză vorba căpitanul.

— Soția mea și... rareori, fiică-mea.

— Dar Nani?

— Nani?

— Nu l-ați găzduit la dumneavoastră?

Întrebarea îi confirmă lui Sergiu Timaru presupunerea că Tina Dornescu îl pusese pe căpitan în curent cu tot ce știa ea. Încât recunosc:

— I-am dat într-adevăr lui Nani, pentru un timp, micul apartament de la mansardă... Dar are intrare separată. Și nu vine jos decât atunci când îl poftesc eu.

Ion D. Ioan stăruie:

— Chiar numai când îl „poftiți” dumneavoastră?

Insinuarea era evidentă. Sergiu Timaru pâlă:

— Ce vreți să spuneți?

— Vă rog să mă iertați, continuă căpitanul pe același ton calm, dar trebuie să jucăm cu toate cărțile... pe față! Asta în ipoteza că doriți să ajungem la un rezultat.

Doctorul îngăimă:

— N-aș fi vrut să...

— Vă înțeleg foarte bine, îl întrerupse căpitanul, dar știți cum se spune: „Hoțul cu un păcat, păgubașul cu o mie”... Încât, vă sfătuiesc să nu ne ferim de nicio întrebare, oricât de delicată ar fi.

Sergiu Timaru se sprijini de birou, apoi se lăsă pe scaun cu un oftat adânc.

— N-am ce face! rosti el cu nădu., Mi-i teamă că l-am băgat pe dracu' în casă.

— Și de ce nu-l dați afară?

— Nu pot! se căina Sergiu Timaru. Nani e cea mai izbutită creație a mea, în chirurgia plastică... Și-apoi, refuz să-l socotesc un ticălos... Faptul că a sucit capul fiică-mi, că e și el, bănuiesc, îndrăgostit de ea până peste urechi, sunt păcate omenești, la urma-urmei de înțeles... Altă vină n-am ce să-i aduc.

Părerea lui Ion D. Ioan era, se pare, alta:

— Știți că nici până acum n-am izbutit să-l identificăm pe Nani?

— Mi s-a spus.

— Și nu credeți că a început să-și revină din amnezie?

Doctorul cumpăni:

— Încă nu-mi dau seama... Deși mă preocupă permanent acest lucru... De aceea l-am și primit la mine, în casă... Ca să-l pot avea mereu sub observație... Cazul, bănuiești, mă interesează enorm.

— Și niciun semn care să-i trădeze revenirea din amnezie?

— Nimic, mărturisi doctorul deși, scontasem mult pe șocul, firesc, de după scoaterea pansamentelor.

— Chiar! se arată căpitanul interesat. Cum a reacționat?

— A făcut mai întâi niște ochi mari, nedumeriți, apoi a izbucnit în râs.

— Se plăcea?

— Mult!... Era fericit!... Avea și el, în sfârșit, un chip omenesc... Știi cum arăta când a venit la mine?

— Ba bine că nu!

— În afară de chip, continuă Sergiu Timaru, cred că am izbutit să-i schimb și comportamentul... Nu mai e atât de impulsiv... Vrea să redevină, cum zice el, un gentleman.

Căpitanul înregistra atent replica:

—Ce-a spus? Să „redevină”...?

— E convins că înainte de-a fi suferit accidentul acela nefericit a fost și el „cineva”... Oricum, dovedește reale înclinații spre tehnică... A avut, probabil, și unele cunoștințe de limbi străine... Pentru că e foarte atent când se vorbește franceza, engleza, rusa și germana... A fost cu certitudine un om instruit.

— Dacă-i așa, presupun, că manifestă interes și pentru tratamentul pe care i-l aplicați...

— Normal.

— I-ați vorbit cumva despre importanța serului descoperit de dumneavoastră?

— Eram obligat... Nani a fost primul pacient căruia i-am aplicat un tratament complet cu SERTIM... A trebuit să-i cer și o declarație scrisă, pentru ca, în eventualitatea unui eșec, să nu mă trezesc cu cine știe ce pretenții din partea sa.

— Mare lucru n-avea ce pierde, observă Ion D. Ioan. Mai hidos decât era nu-l puteați face.

Sergiu Timaru zâmbi cu bonomie:

— Natura îți joacă cele mai năstrușnice farse.

— După opinia dumneavoastră, insistă căpitanul, Nani e conștient acum de adevărata valoare a SERTIM-ului?

— Aș înclina să răspund afirmativ... E un om deosebit de inteligent.

— Încă o întrebare.

— Te rog.

— Dacă cele două flacoane dispărute din seif ajung, să zicem, într-un mare laborator occidental?

— N-ar fi mare scofală. Fără formula chimică...
— Unde Țineți această formulă?
— Aici! rosti Sergiu Timaru, poposind cu degetul arătător între sprâncene.

— În afară de dumneavoastră, cine mai cunoaște această formulă?

— Soția mea.

— Și dânsa unde o păstrează?

Doctorul repetă același gest:

— Tot aici... cu mențiunea că ea nu cunoaște întreaga formulă... I-am dat-o fragmentar, pe măsură ce-o definitivam.

— Eu nu mă pricep, continuă Ion D. Ioan, dar presupun că până ați definitivat formula SERTIM-ului, ați conceput fel de fel de ecuații chimice...

— Și fizice, și matematice, îl completează Sergiu Timaru.

Căpitanul imită gestul doctorului, punându-i degetul între sprâncene:

— Doar n-o să spuneți că le-ați prelucrat pe toate aici?

— Nu! Evident, îi ripostă doctorul. Dar toate colile de hârtie mângălite au fost arse cu propria mea mână.

— N-a mai rămas chiar niciun petic de hârtie scrisă?

Doctorul Timaru se văzu nevoit să recunoască:

— Doar două file.

— Care cuprind formula?

— Cam așa ceva.

— Și unde se află acum?

— La mine acasă, între cărțile din bibliotecă.

— Nu sunteți deloc original, observă Ion D. Ioan.

— Era mai bine să le fi păstrat în seif?

— Nu! Fără îndoială! Dar ce vă face să credeți că cel care a sustras flacoanele cu SERTIM n-a urmărit să intre și în posesia formulei acestui ser?

— Azi-dimineață, când am plecat de acasă, era la locul ei.

— Ați avea ceva împotrivă dacă am trage acum o fugă până acasă la dumneavoastră ca să ne convingem?

— Mi-ai vârât un cui în inimă, mărturisi doctorul brusc îngrijorat.

*

Casa bătrânească, ocupată de familia Timaru, fusese clădită mai departe de stradă, la capătul unei alei străjuite de castani. Un gard înalt, din fier forjat închidea intrarea în alee. Sergiu Timaru opri mașina în fața porții și sări grăbit de la volan. Ion D. Ioan îl urmă. Zăpușeala zilei de iulie, care începuse să încingă asfaltul, încă nu se

făcuse simțită în aleea umbrită de monumentalii castani. Pietrișul alb scârțâia sub pașii lor precipitați. Doctorul urcă cele câteva trepte de la verandă aproape dintr-un salt. Căpitanul se ținea de el ca o umbră. Menajera familiei, care tocmai uda florile din verandă, se dădu speriată la o parte:

— S-a întâmplat ceva, don' doctor?

— Nimic... Vezi-ți de treabă! îi răspunse stăpânul casei, pătrunzând impetuos în holul mare, din mijlocul apartamentului. În jurul holului se rânduiau alte cinci încăperi.

Ion D. Ioan căută să-și fixeze în minte împărțirea casei, dar Sergiu Timaru nu-i dădu răgaz. Îl conduse mai întâi în dormitorul său, apoi, printr-o ușă mascată, în birou. Jur-împrejurul încăperii – rafturi gemând sub greutatea cărților. Într-un ungher, lângă fereastră, se afla masa de lucru: o mobilă veche, prețioasă, un Biedermayer foarte bine întreținut. Doctorul trecu o privire iute, îngrijorată, peste rafturi. Răsufli ușurat.

— Totul e la locul lui? se interesă Ion D. Ioan.

— Este.

— Deci, nu s-a umblat încă pe aici?

— Nu! Și chiar dacă...

Ion D. Ioan a întrerupse.

— Îmi spuneți mai târziu.

Se înapoiară în holul mare. Doctorul îi propuse:

— Să mergem în grădină!

Căpitanul acceptă făcând totodată un semn discret spre verandă. Receptiv, doctorul se adresa menajerei:

— Anica!

Aceasta se înfățișă:

— Doriți ceva?

— N-ai vrea să tragi o fugă până la „Alimentara” din colț? Am văzut acolo un gin bun. Poate iei și ceva pentru o gustare.

— Cum doriți!

— Nani mai e sus?

— Nu... Nu cred. L-am văzut plecând acum o oră și ceva.

— Singur?

— Nu chiar, zâmbi femeia complice.

— Bine, conchise stăpânul casei. Noi ne ducem în grădină. Ne servești acolo.

— Duceți-vă! Vin și eu îndată.

— Aa! Nu-i nevoie să te zorești, o preveni doctorul. Avem timp.

Menajera își desfăcu totuși șorțul din mers.

În hol, Ion D. Ioan arăta interes colecției de tablouri. Îl surprindeau preferințele doctorului pentru pictura contemporană românească — Ion Gheorghiu, Constantin Piliuță, Sabin Bălașa ba chiar foarte tinerii

Iclozan și Câlția. Lucrările contrastau cu mobila veche, de-o valoare certificată de timp.

„Nu vă înconjurați decât de lucruri de care vă puteți lipsi”, își aminti el fără voie butada unui cunoscut actor.

Stăpânul casei îl trezi la realitate:

— Mergem?

— N-am putea arunca mai întâi o privire prin mansardă.? îi sugeră Ion D. Ioan.

Propunerea îl puse în încurcătură pe Sergiu Timaru.

— Nu știu dacă-i deschis...

— Haideți să vedem.

Luat pe nepusă masă, doctorul acceptă. Străbătură întâi un culoar lung, până la intrarea de serviciu. Iar de aici urcară o scară veche, de stejar, ale cărei trepte scârțâiau la fiecare călcătură. Obișnuit cu plafoanele joase ale apartamentelor din blocuri, Ion D. Ioan își zicea că „bătrânii” constructori făceau multă risipă. Pentru că numai spațiul rezervat balustradei de sus, de la mansardă, ar fi fost suficient pentru o garsonieră „confort II”.

Când pomenise de „apartamentul de la mansardă”, Timaru nu exagerase. Se intra mai întâi într-o odaie lungă, largă, cu plafonul înalt. În partea stângă, o mică estradă înlesnea trecerea în altă încăpere, singura dealtfel mansardată. Aici era dormitorul propriu-zis. În ambele încăperi domnea o ordine ireproșabilă.

— Gospodar, „chiriașul” dumneavoastră, constată Ion D. Ioan.

— Este, întări stăpânul casei.

Cu meticulozitatea unui profesionist, anchetatorul începu să caute prin sertare, pe sub perne și saltea, pretutinden unde ar putea fi ascunse, eventual, flacoanele cu SERTIM dispărute. Îndemânarea cu care așeza totul la loc atrase admirația doctorului.

„Se pricepe”, își zise acesta.

Percheziția nu dădu niciun rezultat. Ion D. Ioan păru dezamăgit.

— Am bănuț că nu vom găsi nimic, mărturisi el.

— Eu eram convins, îi replică doctorul.

— Un control de rutină e totuși obligatoriu, conchise căpitanul.

Din mansardă reveniră în hol iar de aici, prin salon, ieșiră pe terasă, de unde coborâră în grădină. O masă și două fotolii împletite din răchită îi așteptau sub ramurile groase ale nelipsitului nuc din curțile bătrânești.

Înainte de a se așeza, ofițerul dădu roată cu privirea, în spatele grădinii, ca și pe latura stângă, se afla calcanul unui bloc înalt.

„De aici nu ne vede nimeni”, își zise el.

Pe latura dreaptă, un gard din plasă de sârmă învelit în iederă, marca hotarul cu grădina vecină.

„Și aici e în regulă”, constată în sine sa căpitanul.

Singurul loc de unde puteau fi auziți era casa doctorului. Dar și la aceasta erau închise atât ferestrele duble cât și ușa de la terasă. De asemenea, înăuntru, după plecarea menajerei la cumpărături, nu mai rămăsese nimeni.

— Ei? făcu Sergiu Timaru nerăbdător.

— Cred că putem sta de vorbă liniștiți, conchise Ion D. Ioan.

— Ce părere ți-ai făcut?

— Deocamdată niciuna.

Doctorul își manifestă nedumerirea:

— Eu nu pricep totuși ce vor?

— Adică?

— Presupun că nu sunt niște ageamii.

— De asta fiți convinși!

— Atunci, de ce-au furat flacoanele cu SERTIM dând alarma înainte de-a fi în posesia formulei?

— Asta mă întreb și eu, mărturisi Ion D. Ioan. Și-n timp ce-și aprindea o țigară, îl iscodi pe Sergiu Timaru cu o privire strecurată pe sub sprâncene: Ziceți că formula-i de negăsit?

— Mi-ai văzut singur biblioteca... Jumătate din formulă se află pe fila unui volum și-a doua jumătate, pe fila altui volum.

Căpitanul deveni mai atent:

— Pe „filă” ați spus?

— Scrisă cu cerneală simpatică, printre rânduri, îi preciză Sergiu Timaru. Vreau să-l văd pe individul capabil să ia volum cu volum, din cele aproape două mii, câte am, și să cerceteze apoi foaie cu foaie.

— Spuneți-mi, vă rog, de ce-ați luat asemenea măsuri de precauție?

— Pentru că mi-a fost teamă de ceea ce s-a și întâmplat, în parte.

— Furtul SERTIM-ului?

— Orice firmă din apus ar da sume fabuloase pentru un asemenea ser.

— Înțeleg! rosti Ion D. Ioan, pe un ton moale, cumva insinuant.

Nuanța ușoară de suspiciune din glasul căpitanului nu-i scăpă lui Sergiu Timaru. Ripostă:

— Nu te uita așa lung la mine, pentru că n-am de gând s-o șterg din țară.

— M-ați judecat greșit! se apără ofițerul.

— Nu-i în obiceiul meu să mă bat cu pumnul în piept, continuă doctorul, dar aș vrea să-ți mărturisesc ceea ce am zis și altora. Ca orice român, cu adevărat, sunt și eu un sentimental... Nu mă pot despărți de locul în care m-am născut... Am călătorit, după cum probabil știi, aproape în toată lumea... Nu-ți ascund că sunt țări avansate care au clinici excepțional de bine dotate; oferte foarte tentante n-au lipsit... Dar te rog să mă crezi că n-am ezitat nicio clipă. „Îmi pare rău, le-am spus, dar eu sunt un om comod... De douăzeci și cinci de ani nu mi-

am schimbat nici țara, nici casa, nici nevasta, nici clinica, nici prietenii..." Ce-mi poate oferi străinătatea în loc?... Mai mulți bani? N-am nevoie... Banul ticăloșește omul... Da-că-mi va ajuta cerul și voi pune la punct SERTIM-ul, nădăjduiesc să se obțină pe el suficientă valută pentru a-mi vedea visul cu ochii: o clinică de chirurgie plastică și reparatorie după ultimul strigăt... Dacă las în urma mea un antidot pentru „fenomenul respingerii” și-o clinică de prima mână, consider că mi-am făcut datoria.

În grădină își făcu apariția menajera, purtând o tavă încărcată.

— Lasă totul aici, îi ceru Sergiu Timaru, Am ceva important de discutat... Nu sunt acasă decât pentru cei de la clinică.

Femeia înclină capul, se retrase apoi cu discreție, închizând după ea ușa de la terasă.

Gazdă atentă, doctorul își servi musafirul cu o felie de șuncă, o alta de salam de Sibiu, un pătrat de telemea și-o ceapă verde. Prepară apoi cele două pahare cu gin. Căpitanul contemplă mișcarea mâinilor fine, cu degete lungi, ale chirurgului, iar după ce luă o înghițitură de gin i se adresă:

— Ce sau cine v-a determinat să deveniți bănuitor și să luați măsuri atât de stricte în privința SERTIM-ului?

— Soția mea! rosti laconic doctorul.

Răspunsul îl amuți pe Ion D. Ioan. Și-abia după ce-și mai reveni din uimire repetă:

— Soția?

— Ai auzit bine, confirmă Sergiu Timaru. Draga și fidela mea nevastă mă îngrijorează din ce în ce mai mult... Aș zice chiar că n-o mai recunosc... A devenit uitucă, necontrolată, irascibilă... Umblă aproape ca o somnambulă și se plânge mereu că se simte rău... La început am crezut că a intrat în menopauză... Presupunerea mea însă nu s-a confirmat... M-am întrebat apoi dacă n-are vreo astenie... Deși oboseala ei nervoasă se manifestă de obicei altfel... O cunosc doar bine.

— Și atunci?

— Mi-a fost teamă la început că se droghează... Și-am ținut-o sub observație... Dar, în afară de niște calmante obișnuite...

— Și-atunci? repetă căpitanul, obsesiv.

Sergiu Timaru suspină:

— Înncă nu-mi dau seama, prietene, despre ce-i vorba! Și, după o clipă de ezitare, adăugă: Mi-i teamă că se acționează asupra ei cu niște substanțe hipnotice.

— Cine „acționează”?

— Asta aș vrea să aflu și eu.

— Nu aveți nicio bănuială?

— Știu eu...? Te rog să mă crezi că în cei douăzeci și cinci de ani,

de când suntem căsătoriți, nu mi-am permis niciodată să cotrobăiesc prin sertarele ori poșetele ei... De data asta însă am făcut-o... Dar nici acasă, nici la laborator, n-am găsit decât obișnuitele antinevralgice ori câte un calmant gastric, hepatic... ca la orice femeie după o anumită vârstă.

— Poate-i o indispoziție trecătoare?

— Trecătoare este, dar nu-i o indispoziție oarecare, îi replică doctorul cu amărăciune.

Ion D. Ioan își căuta cu stăruință întrebările.

— Starea de acum a soției dumneavoastră vă preocupă doar ca soț?

— Și ca medic, îi preciză Sergiu Timaru.

— Intuiesc totuși că mai există ceva, insinuă căpitanul. Și-ar fi bine să nu-mi ascundeți.

După ce ridică privirea la creanga groasă, pe deasupra capului său, Sergiu Timaru continuă:

— Am surprins-o într-o seară pe soția mea căutând de zor prin hârtiile mele din birou.

Pe chipul căpitanului apăru un zâmbet de mulțumire.

— Asta era! constată el ca pentru sine.

Doctorul îi mărturisi mai departe:

— Căuta formula SERTIM-ului.

— Și-a recunoscut?

— Cu candoare!

— Dar cum a motivat?

— Îi era teamă că-mi va fi furată și ținea s-o ascundă într-un loc mai sigur.

Pentru a-și îngădui câteva clipe de gândire, Ion D. Ioan își făcu un sandwich cu șuncă. Doctorul se mulțumi să soarbă o înghițitură de gin. Își simțea gura uscată ca iasca. Dezvăluirile pe care le făcea ofițerului de securitate i se păreau o impietate adusă vieții sale de familie atât de liniștită până atunci. Dar nu mai putea da înapoi.

— Soția dumneavoastră bănuiește pe cineva? sună următoarea întrebare a lui Ion D. Ioan.

— Nu!... Nu cred, se bâlbâi Sergiu Timaru... Ea susține că a avut în acel moment o presimțire sumbră, căreia nu i-a putut rezista.

— Și ați crezut-o?

— O cred și acum.

Declarația îi făcea onoare. Dar căpitanul nu-l scuti de altă întrebare:

— Presupun că măsurile de precauție privitoare la SERTIM le-ați luat din seara aceea?

— Eram obligat. Paza bună...

— Apropo de „paza bună“, îl întrerupse căpitanul. Nu socotiți că formula SERTIM-ului ar mai trebui să se afle undeva?

— M-am gândit și eu la acest lucru, îi mărturisii Sergiu Timaru. Pentru că, prin absurd, dacă mi s-ar întâmpla un accident fatal...

Gestul de protest al lui Ion D. Ioan îl întrerupse.

— N-aveți deocamdată niciun motiv.

— M-ai înțeles greșit, îl întrerupse, la rându-i, Sergiu Timaru. Nu mi-i teamă – ca să folosesc terminologia voastră – de un atac criminal... Dar la vârsta mea poate surveni oricând un accident cerebral, coronarian...

— Cum? Și medicii se îmbolnăvesc? încercă Ion D. Ioan o glumă.

Sergiu Timaru suspină resemnat:

— Natura nu face cu nimeni excepție, dragul meu.

— Lăsând gluma la o parte, continuă căpitanul, comit o indiscreție dacă întreb unde, se află al doilea exemplar cu formula SERTIM-ului?

Sergiu Timaru își bătu buzunarul de la piept:

— Aici!

— Vorbiți serios?

— Cât se poate de serios... Am codificat formula și intenționez să vi-o predau.

— Mie?

— Presupun că în seiful dumatăle se ajunge mult mai greu.

— De asta fiți sigur.

Fără să mai ezite, Sergiu Timaru scoase din buzunarul de la piept un plic sigilat:

— Pot să ți-l încredințez?

— Mă simt onorat! rosti căpitanul vizibil impresionat.

Doctorul adăugă:

— O rugăminte!

— Oricare.

— Plicul va fi deschis numai la cererea mea... sau atunci când nu voi mai putea rosti o asemenea cerere.

— În privința asta să n-aveți nicio îndoială.

— Mulțumesc, prietene.

Pecetluiră înțelegerea cu o scurtă ciocnire de pahare.

Capitolul 2

Era sâmbătă seara și-n casa de pe Aleea Castanilor domnea o atmosferă anevoie de definit. În salon, așezați în fața televizorului, Nani — „chiriașul” de la mansardă – și Lili Timaru, fiica stăpânului

casei, urmăreau cu interes tineresc nelipsitul serial polițist de la sfârșitul săptămânii. Maria Timaru, soția doctorului, zăcea în dormitorul ei, cu luminile stinse, într-o stare de somnolență care părea a se accentua de la o zi la alta. Lungit în șezlong, pe terasa din spatele casei, Sergiu Timaru cerceta cu un aer absent bolta cerească. Luna mai era acoperită de coroana bogată a nukului bătrân, iar stelele scânteiau încă palid.

„E sau nu un ticălos?” se întreba doctorul Timaru înregistrând izbucnirile vesele ale pacientului său aflat în fața televizorului.

Îl cunoscuse la începutul primăverii, pe-o veche stradă bucureșteană, în fața unui „Bufet”. Pe jumătate întors către stradă, Nani lăsa impresia că aștepta să-i pice un „client”. Gulerul ridicat al pardesiului, fularul subțire care-i ascundea chipul, șapca trasă pe ochi, ținuta țeapănă îi confereau o înfățișare de „cerșetor în haine negre”. Doctorul hoinărea fără o țintă precisă. Era după o operație lungă, dificilă, care-i reușise. Și pornise agale pe străzi să-și guste în tihnă izbânda. Se oprea în fața porților înalte, din fier forjat, pentru a urmări zbenguiala prichindeilor ieșiți la soare ori truda vreunui bătrân pensionar care-și săpa peticul de grădină de lângă casă. Nani intuise că se apropie „clientul” de care avea atâta nevoie în acel moment și făcuse în așa fel încât să i se așeze în cale. Neatent, Sergiu Timaru era cât pe ce să se ciocnească de el. Nani se retrase politicos:

— Iertați-mă!... Am crezut că vreți să intrați în „Bufet” și v-am făcut loc.

Măsurându-l din cap până-n picioare, doctorul zâmbi bonom:

— E un șiretlic vechi, amice.

Cu o sinceritate dezarmantă, Nani îi replică:

— Dar mai prinde uneori.

Nerăbdător, Sergiu Timaru îl întrebă:

— Ce dorești?

— Puțin, sosi prompt răspunsul lui Nani. Doar trei lei de „intrare”.

Cu un aer plictisit, doctorul își scoase portofelul. Și alege o hârtie de zece lei.

— Poftim!

Spre surprinderea lui, însă, „cerșetorul în haine negre” refuză:

— V-am cerut doar trei lei. De obicei n-am nevoie de atât. Dar aseară mi-am cheltuit ultimii bănuți din modica mea pensie.

Interesul lui Sergiu Timaru pentru Nani crescuse brusc. Și-n timp ce scociora prin buzunare după mărunțiș întrebă:

— Dacă nu te deranjează, îmi explici și mie despre ce fel de „intrare” este vorba?

Cu o mișcare largă a brațelor, Nani îi indică ușa „Bufetului”:

— Accesul în local... Atât costă un rachiu mic.

Răspunsul îl amuză pe doctor.

— Încep să înțeleg.

— Vedeți, continuă Nani, cu un rachiou mic mă pot așeza la o masă.

— Iar după aceea găsești mai ușor pe cineva ca să-ți facă „cinste”.

— Să nu mă judecați greșit.

Sergiu Timaru îi zâmbi cu o bonomie sporită:

— Nu, amice!

— Știi că ceea ce fac poate fi socotită cerșetorie camuflată, se dezvinovăți Nani, dar în situația mea faptul nu mă deranjează! Dimpotrivă! Consider chiar o obligație din partea altora să plătească pentru mine un păhărel... Doar nu cer mult, nu-i așa?

— Nu, firește!

— V-a intrigat totuși când am pomenit de „obligație”? Își iscodi Nani „clientul”.

— Expresia mi s-a părut un pic... originală.

— Dacă ați porni de la efect la cauză, își susținea Nani teza cu un început de înflăcărare, sunt sigur că mi-ați da dreptate. Cum au făcut-o de altfel și alții. De pildă — Primăria. A socotit că este obligația ei să-mi verse lunar în buzunare câteva sutare... Bineînțeles, sub formă de ajutor social. Ba, mai mult, mi-a asigurat și-un acoperiș deasupra capului... Modest, ce-i drept, dar e un acoperiș.

În colțul gurii lui Sergiu Timaru apărură o umbră de acreală:

— Trebuie să înțeleg că și eu eram „obligat” să-ți pun în palmă acești trei lei de „intrare”?

— De bună seamă, ripostă Nani cu promptitudine.

Umbra de acreală de pe chipul lui Sergiu dispărură, făcând loc unui zâmbet larg:

— E un punct de vedere!

— Unanim acceptat, preciză pensionarul Primăriei. Și rețineți, dacă sunteți bun: eu nu v-am impus nimic... Nu eu am fost cel care v-a cerut întâi acești trei lei de „intrare”. Dumneavoastră m-ați întrebat: „Ce dorești?”... Iar eu v-am răspuns cu sinceritate... Pentru că așteptam într-adevăr pe cineva care să-mi ofere această insignifiantă sumă... Și-ați apărut... M-ați onorat oprindu-vă în fața unui infirm ca mine... Mi-ați făcut apoi această danie... Încât, unica mea obligație e să vă mulțumesc.

Cu chef de vorbă, Sergiu Timaru continua să-l iscodească:

— Spune-mi, dacă se poate, pentru cultura mea generală...

— Vă rog!

— Ca să primești ajutorul social de la Primărie, n-ai făcut mai întâi dumneata o cerere?

— N-am scris niciun rând, îi preciza infirmul. Își arată totodată mâinile înmănușate. De altfel, nici n-aș fi putut scrie... După cum n-am dictat nimănui vreun cuvânt...

Mai mult din obișnuință, medicul îi propuse:

— Parcă aş vrea să te văd ceva mai bine...

Cu o mişcare neaşteptat de iute, infirmul îşi smulse fularul care-i acoperea chipul:

— Poftiţi!

Dar în loc să-şi ferească privirea, aşa cum se aşteptase Nani, doctorul, dimpotrivă, îl cerceta cu interes profesional, mărginindu-se a observa:

— Frumos te-ai aranjat!

— Vă place?

— Mă întreb cum te-aş putea descrie cuiva?

— Încercaţi! Îl îmboldi infirmul.

— Quasimodo era un Adonis pe lângă dumneata.

— E o performanţă, se făli infirmul, trebuie să recunoaşteţi.

Avea un ochi mai sus ca celălalt şi gura trasă într-o parte. Încât dădea impresia că jumătate de faţă îi râde, iar celaltă îi plânge. Pe deasupra o sumedenie de ridicături şi afundături cicatrizate. Ivit pe neaşteptate, din noapte, ar fi băgat în sperieţi cele mai încercate firi.

— Rar mi-a fost dat vă văd o asemenea ispravă, constată Sergiu Timaru. Cum ai izbutit?

— Am fost singurul supravieţuitor al unui „splendid” accident de automobil.

— Doar aşa se explică, rosti medicul mai mult pentru sine.

— Din păcate, continuă infirmul, nu-mi amintesc nimic din tot ce s-a întâmplat... Memoria mi-a fost „ştearsă” ca o tablă neagră, de şcoală... N-a rămas nici măcar o urmă.

— Nimic?

— Absolut.

— Amnezie totală! Îi scăpă lui Sergiu Timaru fără voie.

Nani se prefăcu a tresări uşor:

— Sunteţi medic?

— Întâmplător!

Infirmul îl cercetă cu stăruinţă:

— Atunci... mă credeţi?

— Nu eşti unicul caz, observă Sergiu Timaru cu un aer profesional.

Cu aceeaşi mişcare largă, precipitată, a braţelor, Nani arată spre local:

— Cei care mă „cinstesc” aici cu câte un păhărel spun că mă prefac.

— Nu văd de ce te-ai preface, îi ţinu doctorul isonul. Pentru a obţine ajutorul social? Oricine ai fi fost înainte, tot l-ai fi primit... Infirmitatea e vădită.

— Cineva s-ar putea totuşi întreba dacă nu sunt vreun delincvent?

— Presupun că organele în drept te-ar fi identificat până acum... Când s-a petrecut accidentul?

— Acum un an.

—Răgaz suficient pentru stabilirea identității unui om.

— Nu și în cazul meu, îi preciză infirmul. Nici până în clipa de față n-am aflat cine sunt și de unde am apărut... Când am fost scos din foc, nu s-a găsit asupra mea nimic... Arseze totul: bagaje, haine, acte... Tot ce existase asupra mea... Sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Dar n-ai familie? insistă Sergiu Timaru. Părinți, frați, rude apropiate?... Cineva trebuie să-ți fi reclamat dispariția!

— De necrezut, doctore, și totuși asta-i adevărul: Sunt singur pe lume... Dacă vreți, vă puteți interesa și la circa de miliție.

— „Singur pe lume”, repetă Sergiu Timaru ca pentru sine. Și cum te simți?

— M-am obișnuit, îi mărturisi infirmul. M-am împăcat și cu starea mea socială și cu înfățișarea pe care o am... Neștiind cum arătam înainte, n-am alt criteriu de comparație decât înfățișările altora... Dar să știți că m-am resemnat... Consider totul ca un dat fatal.

Neobișnuitul destin al omului ieșit în calea sa îl intrigă pe medic. După o scurtă ezitare, îi propuse:

— N-ai vrea să ciocnim un pahar?

Infirmul îl refuză cu un gest hotărât:

—N-are rost!... Dar vă mulțumesc pentru invitație.

Doctorul nu se dădu bătut;

— Aș insista, totuși.

În privirea infirmului apăru o lucire mai aparte:

— Nu-i plăcut, doctore, să stai la masă față-n față cu mine... Dintotdeauna oamenii au ocolit urâtul. Sub orice formă.

— Îmi închipui cât de greu ți-a fost la început, presupuse Sergiu Timaru. Trecătorii întorceau capul după dumneata...

— Îl întorc și acum, completă nefericitul. Unii își feresc privirea cu milă, alții cu dezgust iar alții se zgâiesc să mă vadă cât mai bine... Mai sunt și unii cărora li se face pur și simplu frică de mine... Dar am început să nu-i mai observ.

— Nu te-ar tenta să-ți schimbi această stare?

Propunerea îl luă pe Nani prin surprindere.

— Cum? se interesă el aproape în șoaptă.

— Ai putea să-ți recapeți în primul rând o înfățișare mai... normală, continuă medicul.

— Aaa! izbucni Nani spontan. Sunteți chirurg?

— Specializat în chirurgie plastică.

— Sigur! se prefăcu a-și aminti infirmul. V-am văzut la televizor... Sunteți o somitate.

— Nu chiar, îi zâmbi Sergiu Timaru cu un aer pe care-l voia modest și-n fapt îi trăda siguranța de sine.

Dar Nani începuse să devină bănuitor:

— Vă interesează cazul?

— Eventual.

— E un gest frumos din partea dumneavoastră, doctore. Aș îndrăzni să zic chiar uman.

— N-a mai încercat nimeni să-ți facă niște transplanturi?

— Medicii care m-au tratat inițial nu s-au încumetat, iar la alții n-am apelat eu... Pentru că nu mă interesează.

Replica i se păru lui Sergiu Timaru teribilistă:

— Vorbești serios?

— Unui leneș din naștere, doctore, așa cum sunt eu, îi convine mai mult această stare... Îmi place să vegetez.

Medicul nu se lăsă convins:

— Vrei să zici că nu ți-ar place să privești în oglindă un chip mai arătos?

— Ba da! răspunse prompt Nani. Dar nu-mi convine prețul... E prea scump! Aș pierde toate avantajele de acum.

— E drept că după aceea va trebui să-ți câștigi singur existența, observă Sergiu Timaru.

— Ei, vedeți?

— Dar nici viața asta de cârțiță...

— Pardon! îi ripostă infirmul. Cârțița trudește din greu. Și cu o lucire în priviri, pe care o voia candidă, adăugă: Îmi pare rău, doctore, dar nu vă pot ajuta!

Era rândul medicului să rămână o clipă mut de uimire:

— Dumneata?... Să mă „ajuti”?...

— Interesul pe care-l manifestați pentru înfățișarea mea, orice s-ar zice, nu-i gratuit, doctore!

Recăpătându-și calmul, Sergiu Timaru îi replică:

— E oare ceva gratuit pe lumea asta?

— Nu, firește! Dar înțelege, doctore, că eu beneficiaz de anumite gratuități de pe urma infirmității mele... Și dumneata ții morțiș să mă scapi de ea.

— Ai norocul, prietene, că te afli într-o societate în care poți beneficia cu adevărat de asemenea gratuități... Altfel ai fi cerșit o coajă de pâine, în locul celor „trei lei de intrare".

— Tocmai de aceea nu voi să mănii cerul...

După această cinică replică, discuția părea încheiată: Sergiu Timaru socoti totuși de cuviință să mai avanseze o ofertă:

— Îți voi lăsa cartea mea de vizită.

Infirmul prelua cartonașul și-l cercetă cu interes:

— Îmi va aminti de această întâlnire.

— Te aștept, îl salută medicul, ridicând politicoș pălăria.

Nani îl privea condescendent:

— Dacă n-aveți altceva mai bun de făcut!

— Cu bine, amice, și mult noroc, mai adăugă Sergiu Timaru,

înainte de a se întoarce pe călcâie.

— Așijderi, doctore!

Nani îl urmări pe chirurg până ce acesta dispăru după colțul străzii, apoi își frecă palmele. Stratagema îi izbutise.

*

Semnalul muzical de la televizor îl avertiză pe Sergiu Timaru că episodul serialului polițist de sâmbătă seara se sfârșise. Fotoliile în care stătuseră cei doi tineri scârțâiră. O auzi pe fiică-sa, Lili, oftând nemulțumită:

— Eu nu pricep de ce ne irosim vremea cu asemenea prostii?

— Pentru că nu ți-ai pierdut speranța să dai și peste un episod bun, îi replică Nani.

Doctorul găsi remarca pacientului său inteligentă, de bun-simț.

„Cine-i omul ăsta? nu înceta să se întrebe. Un ticălos ori un tânăr de treabă?”

Din salon răzbătu iarăși glasul lui Lili;

— Ce faci, papà?

— Stau! răspunse doctorul absent.

— Stai și cugeți? chicoti Lili.

— Nu... Numai stau!

Insistentă, fiică-sa veni la el, pe terasă:

— Nu prea ești în apele matale?

— Vine o vârstă, draga mea, când îți pasă tot mai puțin de apele în care te scalzi.

Cu afecțiune filială, fata îi încolăci gâtul cu brațele ei subțiri, neastâmpărate.

— Ai început să renunți cam devreme, papà!... Și nu-i bine.

— Cui î-i bine? Își plasă tatăl replica-i preferată.

În prag se ivi și Nani.

— Ce faci, june? întoarse doctorul privirea spre pacientul său.

— Bogdaproste! N-am de ce mă plânge.

— Te cred! constată Sergiu Timaru. Fața?

— Ca a unui nou-născut, răspunse Lili în locul lui Nani.

— Vreun simptom mai deosebit după întreruperea tratamentului cu SERTIM?

— Niciunul, îi preciză pacientul.

— Ești un om norocos.

— Sunt.

— Papà! izbucni Lili pe neașteptate. Ce se întâmplă în casa asta? Cu mama nu te mai poți înțelege, mata ești mereu pe gânduri...

— Răbdare, fetiço, o încuraja tatăl. Va trece și asta.

Nani tuși sec, semn de ușoară emoție. Apoi rosti pe un ton grav:

— Mă întreb uneori dacă prezența mea n-a devenit cumva indezirabilă în această casă.

Sergiu Timaru îl privi lung:

— Ai vreun motiv să-ți pui asemenea întrebare?

Lili interveni din nou:

— Mamă se uită tot timpul chiorâș la el.

— Mama se uită la toată lumea chiorâș, observă Sergiu Timaru. Dar n-o luați în seamă... E o indispoziție trecătoare cauzată de cu totul altceva decât prezența unuia sau altuia în casa mea... Încât, vedeți-vă de ale voastre.

— Papă! stăruie fata. E o seară atât de frumoasă!... N-ai vrea să ne plimbăm un pic tustrei? Hai s-o apucăm spre Șosea.

— Duceți-vă voi! îi îndemnă Sergiu Timaru. Eu mai am nițel de lucru.

— Îmi pare rău! oftă fata.

— Și mie.

Cei doi tineri făcură ocolul clădirii, în tăcere. Atmosfera din casa Timaru îi apăsa și pe ei. Doctorul urmări silueta înaltă, zveltă a fiicei sale până ce aceasta dispăru sub castani. Nani o urma ca o umbră.

În grădină se așternu o liniște sufocantă. Sau așa cel puțin o simțea Sergiu Timaru. „Cine naiba m-a pus să mă bag în parascovenia asta?“ își zicea el, înciudat pe sine, pe Nani, pe nevastă-sa... pe toată lumea.

„Idioată stare”, mai constată el.

Se ridică apoi din șezlong și se îndreptă spre camera de lucru. În locul din raft, unde se aflau volumele cu formula SERTIM-ului, tot nu se umblase.

„N-au cum s-o găsească”, căuta el să se liniștească. Scoase din sertărul din dreapta al biroului Biedermeyer un casetofon pe care-l puse în funcțiune. Pe bandă se afla înregistrat cu claritate un dialog între Maia, soția sa, și Nani. Înregistrarea fusese făcută fără știrea lor, iar scena se petrecuse în salon. Nu avea nicio îndoială că erau ei. Discuția decurgea astfel:

MAIA: Hei, ce faci!! Tragi cu urechea?

NANI: Vrând-nevrând.

MAIA: Vrei o cafea?

NANI: Suntem singuri?

MAIA: Așa cred.

NANI: Atunci, pot să rămân în halat?

MAIA: Simte-te ca la tine acasă.

NANI: Poate o să vă surprindă, dar așa mă simt... Parcă m-aș fi născut și aș fi crescut în acest superb apartament și în această splendidă familie.

MAIA: Nu-ți mai rămâne decât să-mi zici „mămico”.

NANI: Păi, nu sunt creația dumneavoastră și a soțului dumneavoastră?

MAIA: Ascultă, „fiule”! În atribuțiile mele de „creatoare” este inclusă cumva și autoritatea părintească? NANI: Yes, mother.

MAIA: Atunci am să te invit ca iubita mea fiică, Lili, să nu mai intre seara în casă roșie ca un rac fiert.

NANI: Făgăduiesc, mother, să vină rumenă ca bujorul.

MAIA: Vreau să te previn că-i o fată serioasă și o studentă excepțională... Va fi, cred, o bună matematiciană.

NANI: Asta-mi și place la ea.

MAIA: Ești foarte sigur pe tine!

NANI: Aș avea motive să nu fiu?

MAIA: Mii!

NANI: Numiți-mi măcar unul.

MAIA: Să zicem... jena pecuniară.

NANI: Mai concret.

MAIA: Ce-ai face dacă ar trebui să aștepti iarăși, la intrarea unei cârciumi, „trei lei de intrare”?

NANI: Exclus.

MAIA: Categoricală afirmație! Dar pe ce te bazezi?

NANI: Câtă vreme scumpul meu „tătic” e încă cel mai mare specialist din țară – dacă nu chiar de pe continent – în chirurgia plastică, iar scumpa mea „mămică” este, alături de soțul ei, autoarea SERTIM-ului, nu-mi fac niciun fel de griji.

MAIA: Mă măgulește aprecierea ta, dar mă pune pe gânduri modul ostentativ în care-ți revendici niște drepturi „filiale”.

NANI: Dacă aș folosi un stil metaforic concluzia n-ar fi aceeași?,

MAIA: Care-i dacă nu-s indiscretă?

NANI: Ați formulat-o pe rând... Mai întâi, doctorul, când m-a invitat la clinică... Apoi, v-ați asociat și dumneavoastră când mi-ați propus tratamentul cu SERTIM... Și doar v-am prevenit, scumpii mei părinți, că vreau să rămân în lumea mea... V-am rugat insistent să nu-mi stricați rostul înjghebat cât de cât.

MAIA: Vrei să spui că situația ta de dinainte era de invidiat?

NANI: Dar nici de lepădat.

MAIA: Tot nu înțeleg.

NANI: Câtă vreme eram socotit un „paria” al societății... căpătăm strictul necesar fără să mi se ceară nimic în schimb.

MAIA: Adică cele câteva sute de lei pe lună și cămăruța de la mansardă?

NANI: Îmi erau de ajuns.

MAIA: Le poți avea și acum.

NANI: Pardon!

MAIA: Te burzuluiești degeaba!

NANI: Vă previn, scumpii mei, că nici prin gând nu-mi trece să mă mut din casa asta superbă. Și nici să-mi iau vreo slujbă oarecare pentru a-mi câștiga existența.

MAIA: Pardon!

NANI: V-am judecat oare greșit?

MAIA: Nădărduesc... Și-apoi, ar trebui să-ți fie un pic rușine... Ești un bărbat tânăr, frumos, care folosește un grai civilizat...

NANI: Unul din termenii folosiți de dumneavoastră îmi „zgârie” urechea.

MAIA: Care?

NANI: „Civilizat”... E o noțiune care include în sfera ei și alți termeni: locuință, haine, relații, datorii, îndatoriri, număr în cartea de telefon... etc... etc... Or eu, repet, nu sunt dispus să întreprind nimic pentru a-mi asigura un „traie civilizat” cu... mijloace proprii.

MAIA: N-ai altă soluție, „fiule”... Cel puțin în societatea noastră.

NANI: Mai văd totuși una.

MAIA: Oare?!

NANI: Și dumneavoastră v-ați gândit la ea.

MAIA: Te pomenești!

Sergiu Timaru opri casetofonul pentru a gusta zeflemeaua din replica soției sale. Era chiar mândru de atitudinea ei. Dar nu se împăca defel cu anumite intonații din graiul lui Nani. Parcă nu-i aparțineau. Sigur nu-i aparțineau. Și totuși el era.

„Ciudat”! Își spusese doctorul. Apăsă din nou pe clapa casetofonului pentru a auzi glasul soției sale:

MAIA: Deci cum sună soluția la care ziceai că „m-am gândit” chiar și eu?

NANI: Nu m-ați numit dumneavoastră adineaori „fiu”?... De ce nu m-ați adopta definitiv?

MAIA: Ca ginere!

(Sergiu Timaru simți în, glasul pacientului său un început de iritare.)

NANI: Nu mai scăpați odată de această obsesie? Repet! Nu mă interesează fiica dumneavoastră decât în calitate de... „soră”. Atât și nimic mai mult... Doctorul m-a și adoptat. E, dealtfel, firesc să mă considere fiul lui... Nu dânsul m-a creat în niște momente de supremă satisfacție? Doar nu puteți nega!

MAIA: Nu!... Se poate?!

NANI: I-am văzut această satisfacție izbucnind prin toți porii în clipa în care mi-a scos pansamentele.

MAIA: A fost, într-adevăr, una din marile lui bucurii. NANI: Și-o asemenea bucurie se plătește, mother... Totul se plătește... Drept

care urmează să vă achitați și dumneavoastră, amândoi, această datorie... de onoare.

MAIA: Un singur lucru mă deranjează în argumentarea dumitale: imperativul „trebuie”... Dar n-are a face! Continuă.

NANI: N-am nicio vină că soarta v-a blagoslovit cu un fiu adoptiv.

MAIA: Creația implică și adopțiune, nu?

NANI: Așa se pare... E o lege a firii... În ciuda faptului că acest fiu se dovedește a nu fi decât un nătâng leneș, puțin cam idiot, adică bun de nimic, dumneavoastră, ca părinți adoptivi, nu-l puteți abandona. Dimpotrivă... Vă veți vedea obligați să-l îngrijiți până la adânci bătrânețe... Iar nătângii trăiesc de obicei mult. Încât și pe patul de moarte vă veți întreba, cu îndreptățită îngrijorare: „Cui îl lăsăm?”

MAIA: Ești înduioșător, „fiule”!... Dar ce te faci dacă mă dovedesc o mamă ingrată?

NANI: Nu-mi rămâne decât sinuciderea.

MAIA: Aici greșești, „fiule”! Nătângii nu se sinucid.

Deși nu asculta întâia oară înregistrarea, Sergiu Timaru izbucni și de data asta în râs.

„Deșteaptă femeie!” își laudă el în gând nevasta.

Reluă banda, pentru a nu pierde niciun cuvânt din dispută. Pacientul său insista:

NANI: Eu totuși o voi face, mother... Am plănuit o sinucidere cât mai spectaculoasă.

MAIA: Știi ce mă supără în demonstrația dumitale, fiule?

NANI: Știu!... Totul!

MAIA: Și-n primul rând năzuința de a-mi forța ușa casei.

NANI: Înțelegeți-mă că n-am altă soluție... Trebuie să-mi aranjez o situație cât de cât convenabilă... Eu nu am deprinderea muncii, mother... Nici nu știu dacă am muncit vreodată... Și-apoi, ar fi păcat... Priviți-mă! Sunt un exemplar de rasă... Un cal pur sânge nu se pune la ham.

Sergiu Timaru opri din nou casetofonul. Îl deranja ceva din argumentația lui Nani. Dădu banda înapoi și ascultă replica acestuia: „Eu nu am deprinderea muncii, mother... Nici nu știu dacă am muncit vreodată...” Îi deveni deodată clar.

„Minte! Își zise. Are deprinderea muncii. În încăperile lui e întotdeauna ordine... Îi place să lucreze în grădină, să repare aparate electrice... În ultima vreme, îl pasionează tot mai mult electronica...”

Reținu această constatare și puse din nou casetofonul în funcțiune. Auzi glasul soției sale, în care începu să sesizeze un început de enervare:

MAIA: Mă socotești totuși proastă.

NANI: Doar bună, mother.

MAIA: Bunătatea n-are ca mașteră prostia?

NANI: Nu e cazul.

MAIA: E momentul, fiule, să-ți împărtășesc opinia și totodată hotărârea mea.

NANI: Ard de nerăbdare, scumpă mamă!

MAIA: Nu aștepta, nici măcar nu spera vreun gest „matern” din partea mea.

NANI: Mă dați afară din casă?

MAIA: Aș putea, dar n-o voi face.

NANI: Pârdalnica de conștiință.

MAIA: Te înșeli amarnic, „fiule”! Habar n-am cum se manifestă „pârdalnica de conștiință”.

NANI: Și vreți, totuși, să mă țineți mai departe aici? De ce?

MAIA: Din sadism, dragul meu „moștenitor”... Teribil mă atrage ideea de a asista cum se va dezagrega, de la, o zi la alta, frumosul tău chip.

NANI: Ca glumă... e bună.

Era prima oară când Sergiu Timaru simți o ezitare în tonul celui care fusese foarte sigur de sine până atunci. Reluă banda. Nu se înșelase. Glasul tânărului avusese chiar o ușoară tremurare.

„Dar ce-a apucat-o pe Maia să-i pună în față o perspectivă atât de sinistă?” se întrebă el.

Îndoiala mușcă din inima părintelui, SERTIM-ului. Oftă și apăsă pe clapa casetofonului.

MAIA: Din nefericire, „fiule”, nici măcar în glumă n-aș fi vrut să aflu ce te așteaptă.

NANI: Mai jos decât am fost, nu pot coborî.

MAIA: Nici asta nu pot garanta.

NANI: Ajutați-mă să înțeleg.

MAIA: Mi-i teamă că nu vei putea suporta o reîntâlnire cu vechiul tău chip.

NANI: De ce trebuie să mă reîntâlnesc neapărat cu vechiul meu chip?

MAIA: Pentru că SERTIM-ul a început să se dovedească un ser cu efect temporar... Nu definitiv.

NANI: Nu se poate! Doar i-ați văzut și dumneavoastră fața!

MAIA: A cui față?

NANI: A... a... a celui care i-a cerut doctorului „trei lei „de intrare”...

Explicațiile erau precipitate, rostite cu disperare. Sergiu Timaru analiză fiecare replică în parte. Tânărul rostise cu spaimă acel „nu se

poate”.

„O reacție firească!” își zise doctorul.

Nu-i ieșea însă din minte altă exclamație, de neînțeles nici pentru soția lui: „Doar i-ați văzut și dumneavoastră fața”... Și ea întrebase imediat: „A cui față?” Iar Nani începuse a se bâlbâi: „Aa... a... a celui care i-a cerut doctorului «trei lei de intrare»...”.

Sergiu Timaru nu mai înțelegea nimic. De ce folosise pacientul său persoana a treia.? Nu era în obiceiul lui. Și-apoi, de ce simțise nevoia să dea atâtea explicații? Să-și acopere cumva o gafă?

Era a doua oară când doctorul își punea întrebarea; „Oare, nu cumva asta nu-i Nani?”

Dar cine putea fi atunci? Cine era individul care-și îngăduia să fie atât de familiar cu soția sa?

Reluă ascultarea înregistrării cu și mai mare atenție.

MAIA: Îmi pare nespus de rău, fiule!... Nu voiam să-ți comunic eu sentința, dar m-ai obligat, într-un fel.

NANI: Și... și doctorul știe acest lucru?

MAIA: Încă nu... Adineaori i s-a comunicat de la laborator, prin telefon... Nici nu știu cum să-i spun.

NANI: Eu nu cred... Refuz să cred!

(Tăcuseră amândoi. Sergiu Timaru descifra pe bandă niște clinchete de pahare. Nani refuza în continuare să dea crezare spuselor Maiei.)

NANI: Poate fi o eroare... E sigur o eroare... Să bem pentru victoria finală a SERTIM-ului!

MAIA: Îți dai seama că sunt prima care s-ar bucura.

NANI: Nu! Nu! Veți izbuti! Veți izbuti! Uitați-vă la mine! Priviți-mă fără sfială în ochi... Numai în ochi! MAIA: Nu înțeleg ce urmărești!

NANI: Vreau să vă redau încrederea în SERTIM... Trebuie să credem în acest ser.

MAIA: Îți pricep disperarea, dar...

NANI: Nu! Vă rog din suflet! Urmăriți-mi privirea cu atenție... Așa! Așa! Repetați după mine.

MAIA: Să repet...?

NANI: Da, da! Așa!... Uitați-vă la mine... Numai în ochii mei!

Cu un gest furios, Sergiu Timaru apăsă brusc pe clapa casetofonului.

„Imbecilul! izbucni el. Precis i-a strecurat în pahar o substanță hipnotică... De unde naiba și-a procurat-o?” În țară, din câte știa el, nu se preparau asemenea substanțe. Nu putea fi decât din occident. Dar cine i-o procurase? Viola Robert? Aceasta era singura persoană din anturajul lor care făcea naveta București—München.

„Să-și fi băgat oare vulpișoara asta codița?” se întreba Sergiu

Timaru.

Altă explicație nu găsea. Puse din nou aparatul în funcțiune, pentru a urmări dialogul.

NANI: SERTIM-ul este bun.

(Urmă repetarea mecanică a soției doctorului.)

MAIA: SERTIMUL este bun.

NANI: Rezultatul comunicat de la laborator este eronat. MAIA: Rezultatul este eronat.

MAIA: Am mințit cu bună știință, pentru că voiam să mă răzbun.

MAIA: Voiam să mă răzbun...

NANI: Sunt geloasă.

MAIA: Geloasă...

NANI: Îmi placi.

MAIA: Îmi placi...

NANI: Mângâierea ta îmi dă viață.

MAIA:... Îmi dă viață!

NANI: Vrem să fim amândoi fericiți.

MAIA: Fericiți...

NANI: Vom lua formula SERTIM-ului cu noi.

MAIA... Cu noi...

NANI: Departe de lume.

MAIA: Departe de lume...

NANI: Să facem și alți oameni fericiți.

MAIA: Fericiți...

NANI: E o datorie umană.

MAIA: Umană... umană... umană...

NANI: Așa, scumpo!... Dormi!... Dormi!... Dormi!...

Înregistrarea se curmă brusc. Se terminase banda. Lui Sergiu Timaru i se păru totul clar. Prin intermediul soției sale, Nani voia să pună mâna pe formula SERTIM-ului și s-o șteargă în occident. Viola Robert îi și făcuse, probabil, rost de un pașaport... Cu SERTIM-ul în buzunar aveau „viitorul asigurat”.

„Ticălosul! Își zicea doctorul, apucându-și capul în mâini. Uite pe cine am încălzit la sân.”

De afară, prin fereastră, pătrunseră până la el râsetele vesele, tinerești, ale fiicei sale și ale lui Nani.

„Dumnezeule! Nu se poate! gemu tatăl. Nu poate fi decât un coșmar!”

Se strecură totuși până la fereastră și ciuli urechile. Fiica lui, Lili, ciripea ca o vrăbiuță:

— Ai un nume caraghios! Nani!...

Auzi apoi, în replică, vocea pacientului său:

— Mie-mi place... M-am obișnuit cu el.

— Nu-ți amintești deloc adevăratul tău nume?

— Deloc.

— Tata nădăjduia ca șocul pe care l-ai avut, când ți-ai privit noul chip în oglindă, să-ți readucă memoria.

Nani scoase un ușor suspin:

— Și eu aș fi fost bucuros... Dar nu s-a petrecut nimic. Pașii lor scârțâiau pe pietriș. Lili continuă să-l iscodească;

— Îți place cum arăți?

Nani suspină din nou:

— Trăiesc încă o senzație stranie.

— Tata e foarte mândru de „creația” sa... Se simte că un Pygmalion.

Din stradă răzbătu pe neașteptate frâna puternică a unui automobil. Roțile scrâșniră insuportabil pe asfalt.

— Vai, ce te-ai speriat! observă Lili. Mașina e doar în stradă.

Glasul lui Nani sună tremurat:

— Nu știu, se dezvinovăți el, nu pot suporta aceste zgomote de frână... Îmi sfredelesc creierul.

Pietrișul de sub picioarele lor nu mai scârțâia. Se opriseră. Lili voi să știe:

— Întotdeauna ți-a fost teamă de mașini?

— Nu știu, răspunse Nani precipitat. Dar nu... cred.

Fata râse ușor, gâlgâit:

— Și eu am aceeași senzație când aud scrâșnetul cuțitului pe farfurie.

Nani schimbă brusc tonul:

— Ar trebui să intrăm... Să nu se supere mama ta... Și așa-mi suportă tot mai greu prezența.

Lili izbucni enervată:

— Nici eu nu-i pricep aversiunea.

— Mamele au un instinct aparte, rosti Nani înțelegător. Și-apoi, fie vorba între noi, care mamă și-ar dori un ginere infirm?

Lili deveni tandră:

— Dar nu mai ești infirm.

— SERTIM-ul tatălui tău a făcut într-adevăr minuni până acum. Dar fenomenul de respingere poate surveni oricând.

Fata se păstră la fel de tandră:

— Chiar dacă te vei urâți din nou, mie-mi vei fi la fel de drag.

— Sfânta generozitate a celor douăzeci de ani! exclamă Nani cu vădită încântare.

— Eu te voi iubi la, fel și când voi avea și treizeci de ani... și patruzeci... Toată viața! continua fata să ciripească.

Sergiu Timaru nu-i mai auzi.

„Probabil că se sărută”, își zise el.
Se retrase de la fereastră discret.

Capitolul 3

Culcat în patul-studio din garsoniera Tinei Dornescu, înfășurat într-un cearșaf, Ion D. Ioan își admira bustul athletic. La treizeci și cinci de ani se simțea „în floare”. Și era tare mândru de mușchii care-i jucau sub pielea arămie. Iar „o cruce de bărbat” neagră, stufoasă, îi acoperea aproape tot pieptul. Căpitanul de securitate trăgea liniștit, fum după fum, dintr-o țigară „Kent” și-și urmărea iubita care pregătea un cocteil „Cuba libre”, pândind în același timp ibricul cu cafea de pe aragaz.

„Sunt un norocos”, își spunea ofițerul admirând liniile lungi, suple, ale trupului de femeie, ascuns sub un halat străveziu.

Se cunoscuseră cu câteva luni în urmă, când Ion D. Ioan începuse să se ocupe de clinica doctorului Timaru. Tina Dornescu îl cucerise pe căpitan chiar de la prima vedere.

Pe stradă, asistenta medicală nu atrăgea atenția în mod deosebit. Dar în clinică, unde albul imaculat al uniformei îi dădea un aer angelic, privirile bărbaților stăruiau asupra ei fără înconjur.

Ion D. Ioan zâmbi amintindu-și o remarcă a doctorului Timaru: „Ar trebui să schimbăm uniforma personalului sanitar feminin... Albul e prea atrăgător pentru bărbați... Cu timpul, vom rămâne fără asistente și surori medicale”.

În privința Tinei Dornescu însă, medicul se înșela. Aceasta n-avea ochi decât pentru el, șeful clinicii.

Dar întreprinzătorul căpitan nu se dăduse bătut. Luase mai întâi toate informațiile posibile despre tânăra asistentă medicală și despre relațiile dintre ea și Sergiu Timaru. Iar când se convinsese că cei doi nu trecuseră de pragul unei simpatii amicale și-al unui respect reciproc profesional, începu un „asediu” lung, perseverent, cu retrageri și reveniri. La un moment dat era gata să renunțe. „Îmi pierd timpul degeaba, își zicea. Nu mă place.”

Și tocmai în seara în care se dusesese la întâlnire, cu gândul de a pune punct acestui „flirt” lipsit de perspectivă Tina Dornescu se purtase cu el mai tandră ea oricând.

„Necunoscute sunt căile către inima femeii”, își spusese Ion D. Ioan bucuros. Și reîncepuse „asediu” cu mai multă vigoare. Venise apoi și o seară petrecută la o grădină de vară, continuată cu o noapte la bar și încheiată spre ziuă în garsoniera de pe Calea Victoriei a Tinei Dornescu.

... În gلاstra de pe măsuta joasă, dreptunghiulară, din mijlocul garsonierei, străluceau petalele roșii ale unui buchet de trandafiri. În mijlocul lor – un trandafir alb.

În seara aceea se împlinea o lună de când Tina îi îngăduise lui Ion D. Ioan accesul în „universul ei intim”. Iar dragostea lor îmbobocea de la o zi la alta.

— Iubito! strigă el.

Tina se întoarse și-i zâmbi cu tandrețe:

— Spune, cocoloș!

— De ce nu vrei să te măriți cu mine?

Tina izbucni în râs:.

— Nu ți-a ajuns o nevastă? Mai vrei una?

— Se zice că-un bărbat care a mai fost o dată însurat și se recăsătorește... își merită soarta.

— Ai haz! remarcă Tina atentă la ibricul cu cafea.

Cu mâinile sub cap și privirea în plafon, Ion D. Ioan îi mărturisi:

— Tare mi-aș dori un copil.

— Prima ta nevastă n-a vrut să-ți facă?

— Nu-i era capul decât la sulemeneli. La modă, la petreceri...

— Te înșela?

— Probabil... N-am urmărit-o... Și nici nu mă interesa... Am fost cumva chiar bucuros când a rămas la altul.

— Atunci, de ce-ai mai luat-o?

— Din prostie.

— Era frumoasă?

— Superbă!

— Să nu-ți pară rău...

— Vorba ta, răsse Ion D. Ioan resemnat. Să fie primit! Tina trase măsuta lângă pat și așează ceșcuțele cu cafea aburindă; alături, paharele de „Cuba libre“. Ion D. Ioan aprinse o nouă țigară.

— De unde ai „Kent“-ul? se interesă el.

— De la Viola, sosisi prompt răspunsul Tinei.

— Te cam răsfăț!

— Pentru ea e un fleac.

— Câștigă bine?

— Bănuiesc... Pentru că spitalizarea la noi a costat-o zdravăn... Apoi, stă la „Lido“...

— Face un film despre Nani?

— Face... Subiectul e dealtfel foarte interesant... Va lua bani grei.

— Când a început să filmeze?

— Chiar din ziua în care a venit Nani la spital... Ea era internată în clinică.

— Și doctorul i-a îngăduit?

— N-avea niciun motiv să se împotrivească... La urma-urmei, îi

face reclamă peste hotare.

Lui Ion D. Ioan îi scăpă fără voie:

— Mi-i teamă ca reclama, asta să nu-l coste mai mult decât merită.

Tina îl privi cu nedumerire:

— Doar n-o bănuiești pe Viola!?

— În meseria mea sunt obligat să suspectez toată lumea.

Tina își aranjă șuvița de păr căzută pe frunte:

— Chiar și pe mine?

— Și pe tine!... Și pe mine!... mărturisi căpitanul, sorbind gânditor din pahar. O rugă apoi pe Tina să se urce în pat, lângă el.

— Spune-mi, ce te frământă, îl îndemnă ea, cuibărindu-i-se la piept, Ion D. Ioan îi mângâie buclele blonde, rostind aproape în șoaptă:

— Povestește-mi tot ce-ți amintești despre Nani... De când l-ai întâlnit prima oară și până azi.

În memoria asistentei medicale începu să se deruleze mai întâi momentul apariției infirmului în clinica de chirurgie plastică și reparatorie. Era spre ora prânzului. Sergiu Timaru se vânzolea agitat prin cabinet, lovindu-se când de birou, când de scaune. Ca să-și păstreze calmul, Tina Dornescu privea absentă la stampele de pe pereți.

Știa că în asemenea momente nu trebuia să-l sâcâie pe doctor cu nicio întrebare. Se mulțumi să-i amintească:

— La ora asta trebuia să fiți la gară.

Sergiu Timaru se opri o clipă locului și-i răspunse răstit:

— Ai impresia că nu știi? Își relua apoi căutările precipitate, mormăind în barbă: Cicălitoare ca o nevastă.

Deși ar fi trebuit să se simtă ofensată, Tina trecu și de astă dată eu vederea.

„Se poartă ca un copil mofturos, își zicea ea. Se înfurie și-i trece la fel de repede.”

Își aminti însă de obligațiile profesionale:

— Pacientul de la zece.

— Să stea cuminte! ripostă doctorul. Nicio învoire... Cât e ceasul?

— Două fără un sfert.

— Fir-ar el de buton!

— Să vă ajut?

— Mulțumesc... Am reușit.

Asistenta continuă pe același ton profesional:

— Pacienta de la nouă...

— Fata aia frumoasă? făcu doctorul bucuros că încheiase și-al doilea buton. Păcat!... Va rămâne cheală!

Tina o căină:

— Sărmana!

— Poate nu va rămâne totuși cheală, reveni doctorul asupra sentinței. Să vedem!... Bine că mi-am amintit. Și-a anunțat, în sfârșit, vizita Nani.

Asistenta repetă nedumerită:

— Nani?

— Cel cu fața și cu mâinile arse.

— Aaa! Da!... L-ați întâlnit în fața unei cârciumi.

— I-am fixat ora două și n-am să fiu aici... Îl reții cu orice chip... Am mare nevoie de el, îi preciză Sergiu Timaru.

În clipa aceea se auzi o bătaie ușoară în ușă. Doctorul pfiu cu ciudă spre intrare, strigând:

— Intră!

În prag, zâmbetul cuceritor al Violei Robert.

Tinei Domescu nu-i plăcuse niciodată acest zâmbet. Își spunea de fiecare dată: „Ce prefăcută e!” Și cu toate acestea, simțea cum cineasta exercita asupra ei o atracție irezistibilă. Viola Robert se afla, după opinia tinerei asistente, la apogeul vârstei și frumuseții feminine: avea treizeci de ani, tot ce purta era scump, de bun gust. În plus – bani cu ghiotura. Arunca în dreapta și-n stânga, cu dezinvoltură, lei și dolari deopotrivă.

„Întreprinzătoare femeie”, o admira Tina Dornescu.

Văzându-l pe Sergiu Timaru gata de ducă, Viola Robert rosti dezolată:

— Plecați?

Zorit, doctorul aruncă o căutătură scurtă asupra ținutei sumare a pacientei sale și-i aminti pe un ton autoritar:

— V-am rugat să nu părăsiți patul!

Aceasta însă îl învălui cu privirile ei tulburătoare:

— Pentru un fleac... atâta tevatură?

— Nu vreau să-mi faceți o reclamă proastă, îi replică doctorul, chinuindu-se cu nodul de la cravată. Slobozi apoi obișnuita lui sudalmă: Fir-ar să fie!... Când ești mai grăbit atunci se înnoadă prost toate.

Viola se apropie de el cu mișcări unduitoare, apucându-se să-i facă nodul de la cravată.

— Noroc de mâna femeii care le... deznoadă pe toate! îi replică.

În cadrul ușii se ivi însă chiar atunci, spre surprinderea tuturor, Maia Timaru.

— Duiosă scenă! constată aceasta cu maliție. Ai o nouă asistentă, dragul meu?

Fără să-și piardă cumpătul, Viola continuă să lege nodul la cravată, mulțumindu-se doar să întrebe:

— Soția?

— „Legitima” sa de douăzeci și cinci de ani, patru luni și trei zile, îi

preciză Maia Timaru, pufnind ușor pe nări.

Cineasta mai admiră o dată nodul făcut de ea la cravată, apoi se răsuși spre noua venită cu un zâmbet îngăduitor:

— Întotdeauna am admirat la femei fenomenala lor memorie a cifrelor, datelor...

— Și a chipurilor, o-completă Maia Timaru, înfipă.

— Am să vă rog, în acest caz, să rețineți și chipul meu, îi propuse Viola Robert. Dacă sunt acum atât de frumoasă, opera aparține soțului dumneavoastră.

Sergiu Timaru tuși sec, găsind că era momentul să intervină:

— Vă rog să-mi permiteți...

— Viola Robert! i-o luă aceasta înainte înclinând ușor capul spre Maia Timaru. Apoi adăugă: Cetățeană a lumii și pacientă a celui mai strălucit esteto-plastician.

La auzul numelui străin, Maia Timaru deveni mai binevoitoare:

— Turistă?

— În călătorie de afaceri... Cineastă!

Șocul fu cel scontat. Maia Timaru începui s-o privească pe pacienta soțului ei cu ochi mari, plini de respect.

— Iertați-mi suspiciunea...

— Era firească, observă Viola Robert.

Grăbit ca orice chirurg, Sergiu Timaru interveni autoritar:

— Prezentările au fost făcute... să ne vedem de treburi. Dumneavoastră, îi indică el Violei, înapoi în pat... Tina...

— Sunt alături, în camera de gardă, rosti aceasta supusă.

— Nu uita de Nani, îi aminti doctorul;

— Nicio grijă!

— Dar unde te zorești? îl opri soția.

Soțul o privi deconcertat:

— Păi... nu mergem la gară?

— Mi-am amânat plecarea! îi comunică Maia laconic.

— De ce?

— Pentru a-ți încurca treburile, dragul meu, ca orice soție care se respectă. Își abandonează apoi soțul pentru a se adresa Violei: Vorbiți bine românește...

— Mama mea e româncă, îi explică cineasta. De la ea am deprins și graiul și dragostea de țara ei natală. Întâlnind însă căutătura severă a doctorului, pacienta decise să curme discuția: Iertați-mă!... Trebuie să mă înapoiez în cameră... Medicul meu e necruțător.

— Mi-ar place să ne revedem, îi propuse Maia Timaru.

— Cu dragă inimă... Pe curând!

Cu pași ușori, porni și Tina Dornescu pe urmele Violei.

— Mă găsiți alături, în camera de gardă, îi aminti ea doctorului. Iar dacă vine Nacu...

— Na-ni! silabisi Sergiu Timaru.

— Am înțeles! Îl rețin.

— Ba nu-l reții deloc, izbucni doctorul mânios. Îl aduci imediat aici.

— Am înțeles! repetă Tina automat. Din prag o salută pe Maia; La revedere!

— La revedere, îi răspunse aceasta stăruind cu privirea pe urmele asistentei medicale. Se răsuci apoi către soțul ei, jucându-și șoldurile rotunjițe binișor: Blondă... tinerică... istetică... De când te știu numai frumuseți blonde te-au înconjurat. Pentru a fi în contrast cu bruna din patul conjugal?

Sergiu Timaru își cercetă soția cu îngăduință:

— Acuzi un soț ideal, draga mea.

— Mie-mi spui!?

— Dacă în douăzeci și cinci de ani nu m-am gândit să-mi schimb nevasta!..

Ea îl ațâță:

— Și de ce, mă rog, n-ai schimba-o?

— Pentru că una mai bună ca tine nu găsesc.?

Soția pufni țâfnoasă:

— Voi, bărbații, aveți un gen aparte de a iubi.

— Genul masculin! replică doctorul cu un aer ștregăresc.

Maia Timaru nu gustă însă gluma.

— Câteodată ești atât de infantil!

Soțul găsi că era momentul s-o împace:

— Ești tare necăjită!... Văd.

— Am un presentiment, îi mărturisi ea.

— Va trece!

Soția afișă un aer îngrijorat:

— Iar Lili...

— Ce-i cu ea?

— O suport din ce în ce mai greu... A devenit mai obraznică... Uneori... Pur și simplu mă sfidează.

— N-o fi cumva îndrăgostită?

Maia clătină capul ă dojană:

— Numai la amor ți-i gândul.

— La douăzeci de ani, stăruie: tatăl, o fată e aptă pentru a fi săgetată de Amor.

Mama apelă la un ton sever, sentențios:

— Mai întâi, cartea!... Meseria, și-apoi căsătoria. Iar după un ușor suspin: Dar ce știi tu despre fiica ta? Doar că există, că e studentă, la matematici – o studentă întâmplător foarte bună – și că e aptă „pentru săgeata lui Amor“!

Discuția lor fu curmată brusc de Tina Dornescu, care intrase fără să

mai bată la ușă.

— A sosit Nacu! anunță ea.

— Nani! strigă doctorul furios.

— Poate intra? întrebă asistenta cu candoare.

Doctorul făcea eforturi vizibile să se liniștească:

— Astăzi parcă v-ați înțeles toate să mă scoateți din sărite! Se răsti apoi la asistentă: Adu-l înăuntru! Ce naiba mai aștepți? Dar când se întoarse spre soția sa, tonu-i deveni mult mai stăpânit: Am să te rog să aștepți puțin alături... Un scurt consult.

Aceasta însă nu se clinti din loc.

— Nu pot asista?

Incomodat, doctorul măi făcu o încercare:

— Nu te-aș sfătui!... E un infirm pe care n-ar trebui să-l privești... Are o înfățișare desprinsă parcă dintre monștrii lui Goya.

— Vreau totuși să-l văd, stăruia Maia.

— Ai să regreți, o preveni soțul.

Asistenta îi introduse pe infirm. Acesta își ascundea fața sub același fular subțire și sub borul pălăriei trasă mult pe ochi.

— Pe scaunul acesta, îi indică. Tina, ajutându-l să se așeze.

— Mulțumesc.

Glasul i se păru Maiei Timaru curat, tineresc. Era curioasă să vadă cum arăta.

— Ai venit, deci? se adresă doctorul noului venit.

— Am răspuns amabilei dumneavoastră invitații, rosti acesta cu o ușoară înclinare a capului.

Cu o mișcare iute, profesională, doctorul îi smulse pălăria de pe cap și-i înlătură fularul de la gură. Speriată, Maia se dădu un pas înapoi:

— O! Nu!... Nu mi-aș fi închipuit! exclamă ea.

Infirmul îndreptă spre ea globul ochiului drept tras în sus de-o cicatrice urâtă:

— V-am speriat? Îmi pare rău! De-ați ști ce tare m-am speriat eu când m-am văzut întâia oară în oglindă... Și-apoi, nu mai vorbesc de gândul că voi rămâne cu mine însumi... Sinistră perspectivă!... Dar nu vă faceți griji... M-am obișnuit... chiar și cu „băieții” din cârciumă care-mi strigă: „Ce faci, mă Față?”

Tina Dornescu se amuza:

— Cum ați spus?

Infirmul o săgetă cu ochiul stâng, tras în jos de altă cicatrice urâtă. Mârâi:

— Celui care mi-a strigat întâi „Mă, Față” i-am făcut mutra piftie.

Efectul fu cel scontat. Tina Dornescu se trase un pas înapoi. Pacientul schiță însă un zâmbet care o înspăimântă și mai mult. Doar glasul lui blând o mai liniști.

— Apoi am regretat, mărturisi el. Omul nu vorbise cu răutate... I s-

a părut o glumă bună... „Lasă oamenii să glumească, mi-am zis. Au acest drept”.

Doctorul continua să-l examineze cu atenție:

— N-arăți deloc frumos, amice!

Copleșită de milă, Maia îi ceru soțului ei:

— Te rog! Fă ceva pentru bietul om!

Dar infirmul izbucni dușmănos:

— „Bietul om“... „Bietul om“... Mereu aud aceste vorbe idioate...

Pentru Dumnezeu! Nu mă mai căinați! Se adresează apoi doctorului, pe același ton răstit: Am venit aici la dorința dumneavoastră! Aveți sau nu nevoie de mine?

— Am! Firește! Încerca Sergiu Timaru să-l liniștească.

— Și vă previn, continuă infirmul cu glasul răgușit de furie: Să nu așteptați mulțumiri din parte-mi.

— Nu-ți va pretinde nimeni nimic, îl asigură calm doctorul. Nici măcar recunoștință... Consideră această intervenție chirurgicală ca fiindu-mi necesară în primul rând mie.

Prefăcându-se bănuitor, infirmul stăruie:

— Fără nicio obligație din parte-mi?

Doctorul nu se mai putu stăpâni:

— La naiba!... Înțelege că nu vreau să mă slujesc decât pe mine! Îmi conferi acest drept?

— Vă privește! conchise infirmul. Și-apoi, ar putea fi chiar interesant...

— Este! îl asigură medicul.

— Credeți că va ieși ceva din toată parascovenia asta?

— Nădăjduiesc. Și, profitând de momentul de acalmie intervenit, Sergiu Timaru îi porunci asistentei: Camera doisprezece.

— În rezervă? făcu aceasta mirată.

— Cu toate cele necesare, decise Sergiu Timaru. Să nu-i lipsească nimic.

Tina Dornescu nu mai crâcni. Apucă fularul subțire și începu să înfășoare la loc fața infirmului.

— Vă voi îmbrobodi din nou, i se adresează ea mai binevoitoare.

— Nu ești prima, chicoti vesel infirmul.

Sergiu Timaru îi strecură soției sale:

— Are și umor!

— Macabru! replică aceasta, străduindu-se să zâmbească la plecăciunea făcută de Nani.

Din nou singuri, cei doi soți își căutară privirile.

— Să nu te supere limba lui ascuțită, încercă medicul să-și apere pacientul.

— Nu! De fel! rosti Maia neprietenos.

— Infirmii devin, cu vremea, caustici, răutăcioși, gata oricând a

vedea în alții pricina infirmității lor... Mulțumirea și fericirea altora li se pare o jignire personală.

— Nu cumva se consideră o victimă a altora? se interesă Maia fixând cu aversiune ușa prin care ieșise infirmul.

— Într-un fel! observă doctorul.

— Iar tu te simți cumva dator să-i înapoiezi ce-a pierdut?

— Merită măcar o înfățișare mai omenească.

— Speri să izbutești?

— Obligația mea e să încerc.

— Ce vrei să... încerci? „Serul Timaru”?

— SERTIM-ul, draga mea.

Soția îl cercetă cu neîncredere:

— Nu cumva te pripești?

— Lumea e a celor care îndrăznesc, scumpa mea.

Tina Dornescu reveni surprinzător de repede. Pe chipul ei, Sergiu Timaru descoperi o anumită îngrijorare;

— Ce s-a întâmplat?

Asistenta îi răspunse cu o nepăsare ostentativă:

— Nimic!... Pacientul a, primit cele necesare... Chiar și lenjerie de corp... N-a prea venit cu multe lucruri... Nici nu știu dacă avea ceva în servieta aia jerpelită... De nu și-ar umple-o la plecare.

Neașteptata reacție a asistentei îl irită pe medic:

— Ești răutăcioasă, Tina... Oare, un nenorocit trebuie să fie neapărat și necinstit?

— Iertați-mă!... Altceva voiam să vă spun.

— Asemenea oameni, continuă doctorul pe un ton didactic, sunt de obicei preocupați de soarta lor... Nu se mai gândesc la fapte rele.

Maia simți și ea nevoia să intervină:

— Uneori ești atât de naiv, dragul meu!

Încurajată, Tina continuă pe același ton răutăcios:

— Nacu...

— Nani! se răsti doctorul la ea. Oare e chiar atât de greu să îți minte?

— Poate-i prea ușor, rosti malițios Maia Timaru.

Doctorul însă n-o slăbea din ochi pe asistentă:

— De ce nu-l poți suferi?

— Are o „filosofie” prea personală, îi mărturisi aceasta.

— Toți avem o „filosofie prea personală”, îi replică Sergiu Timaru. Altfel cum ne-am deosebi?

Tina își susținu însă punctul de vedere:

— Dumnealui socotește că tot ce i se dă – și binevoiește a primi – i se cuvine „de jure”.

— „De jure!” repetă doctorul amuzat. Școala căpitanului Ion D. Ioan!

— Vă înșelați, rosti Tina Dornescu, apăsător. Studiați Dreptul pe cont propriu.

Doctorul încercă s-o împacă:

— A fost o glumă...

— ... De chirurg! Îl împunse atunci Maia.

Înghițind replica soției sale, doctorul se străduie să rămână calm.

— Apropo de căpitan, se adresează el Tinei Dornescu. Aș vrea să-i fac o rugămintă.

Surprinsă o clipă, asistenta răspunde binevoitoare:

— Nu văd niciun impediment. Adăugă însă imediat: Numai că am și eu o rugămintă... Nani...

— În sfârșit! exclamă doctorul satisfăcut.

— Mi-ati face un serviciu dacă l-ați da în grijă altcuiva.

Doctorul devine brusc atent:

— Te-a supărat cu ceva?

Tina Dornescu izbucni pătimaș:

— E un om rău!... Foarte rău!

— Nu-i înrăit decât de suferință, continua Sergiu Timaru să-și apere pacientul.

— Simt că și înainte de nenorocirea asta a fost un om rău, strigă Tina Dornescu. E poate victima propriei sale firi... Credeți-mă!... Intuiția nu m-a înșelat niciodată. Vă spun sincer... Presimt niște lucruri neplăcute... Când i-am văzut întâia oară chipul...

— Ți-a fost milă! o întrerupsese doctorul. Am văzut. Și ar trebui să-ți fie în continuare milă de el.... Iar cât privește cererea ta... Regret, fetițo! Nu pot renunța la serviciile celei mai bune dintre asistentele mele. Nani e pacientul de care am mare nevoie... Încât – fără discriminări... Ia măsuri să i se facă fotografiile din toate unghiurile... Fotografiile utile – nu amintiri de familie... Știu că nu-i va face plăcere, dar va trebui să accepte... Internarea în clinică impune nu numai drepturi... Și obligații

— Bine-ar fi să audă și el, îi sugerează Tina Dornescu.

Pe chipul doctorului apărură o ușoară crispătură:

— S-a făcut vinovat cu ceva?

Asistenta medicală se adresează de astă dată Maiei Timaru:

— V-ar place să fiți interpellată astfel: „Hei, păpușă blondă! Cu care doctor te ții?“...

— Idiotul! exclamă Sergiu Timaru, supărat și amuzat totodată. Apoi, cu un gest familiar, își liniște asistenta: Bine! Du-te! Stau eu de vorbă cu acest pezevenghi!

Tina Dornescu ieși aproape în fugă din cabinet, pentru a-și ascunde lacrimile de mânie. Cu vădită jenă, doctorul se adresează soției sale:

— Ce părere ai?

— Emoționantă scenă! rosti aceasta cu nelipsita-i maliție.

Mut, o clipă, soțul își reveni și exclamă ca pentru sine:
— Ferește-mă, cerule, de gelozia consoartelor!
— Iubite soț ideal, continuă Maia Timaru să-l împungă, vrei să afli părerea mea?
— La ora asta sunt pregătit să îndur orice.
— Tânăra, frumoasa, blonda ta asistentă e îndrăgostită până peste urechi... Dar nu de căpitanul Ion D. Ioan, cum presupui, ci... de tine!
— Din ce în ce mai amuzant! conchise Sergiu Tirnam,
— Iar resentimentele ei față de noul tău pacient sunt identice cu ale mele.
— Telepatie sau clarviziune? rosti doctorul în zeflema.
— Și una... și alta, îi preciză soția.
Era tot ce-și mai puteau spune în clipa aceea.

Capitolul 4

Ion D. Ioan se răsuci în studioul cam strâmt, ciocni al treilea pahar de cocteil cu Tina Dornescu, după care îi strecură acesteia:

— Ascultă, „păpușă blondă”... De unde deții tu toate aceste amănunte?

Tina îl măsură cu o privire mirată:

— Care amănunte?

— Mi-ai povestit, ce-au discutat doctorul cu soția sa și când nu erai de față.

Asistenta îi dădu șăgalnic cu degetul peste nas:

— Și mai zici că ești ditamai căpitan!

— Nu, vorbesc serios!

— Amintește-ți nițel așezarea cabinetului doctorului și a camerei de gardă.

Ion D. Ioan fu nevoit să remarce:

— Ai dreptate... Între cele două încăperi nu-i decât o ușă subțire.

Tina îl completă:

— Iar cum aceasta rămâne de obicei deschisă...

— Se aude tot.

— Greu cu voi, ăștia, care socotiți că aveți „nas de copoi”, îl ironiză ea repetând gestul șăgalnic de mai înainte.

Ion D. Ioan îi prinse degetul și se prefăcu a-l mușca. Tina și-l trase cu o mișcare reflexă, copilărească.

— Ascultă, „păpușă blondă”, reîncepu căpitanul s-o iscodească. Dacă mă gândesc bine, cred că are dreptate.

— Cine?

— Maia Timaru... Pentru că și eu am aceeași impresie.

Tina se încordă ca un arc.

— Ce fel de „impresie”? Întrebă ea cu, un glas moale, mios, care ascundea însă furtuna.

Neatent la reacția ei, căpitanul continuă:

— „Bătrânul” se ține excepțional... Încât, mai poate suci capul unei tinere.

— Un bărbat la cincizeci de ani astăzi nu mai este „bătrân”, ci matur, îi preciza Tina Dornescu cu ostentație. Iar doctorul Timaru nu „se ține bine”, ci „este bine”!

— Rezon, coană Tinuță!

— Și-apoi, dacă voiam să-i cad în brațe, o făceam de la început, de când am venit în clinic... Nu așteptam să treacă cinci ani.

— Căile amorului, coană Tinuță, sunt imprevi....

Dar nu mai apucă să-și rostească maxima până la capăt. Cu o mișcare iute, Tina Dornescu își trase genunchii sub bărbie, apoi își înfipse tălpile în șalele partenerului ei, azvârlindu-l din pat. Acesta ateriza pe covor fără să verse nici o picătură din paharul de „Cuba libre”.

— Ce te-a apucat, soro? Încercă el un protest slab. Nu-ți dai seama că lovești într-un reprezentant al „ordinei publice”?

— Dacă te mai prind cu asemenea insinuări, nu-mi mai calci pragul casei, îl preveni „păpușa blondă”.

Ion D. Ioan ridică mâinile:

— Gata! M-am predat!

Dădu să se urce la loc, dar Tina îl opri:

— La colț, băiete!

Resemnat, căpitanul își căută un fotoliu unde continuă să soarbă din paharul de cocteil protejat cu măiestrie de acrobat. Când și când trăgea cu coada ochiului la cea care-l pândea ca o pisică sălbatică, gata să-i sară în cap.

„Trebuie s-o împac!” își zicea el.

Și nu-i trecea nimic prin minte.

— Ai amuțit? o auzi însă pe Tina. Tonul ei liniștit îl descumpăni.

— Nu mai îndrăznesc să spun nimic, mărturisi el.

— Atunci am să te întreb eu.

— Te rog!

— Cum naiba se face că de atâta amar de vreme n-ai izbutit să-l identificai pe Nani?... Cazul mi se pare...

— Simplu, o completă căpitanul surâzând a împăcare. De aceea poate e și atât de complicat, adăugă el. Te rog să mă crezi că am revăzut chiar zilele acestea dosarul „Omului fără identitate”... I-am căutat și pe cei doi tractoriști din Manasia, care l-au scos din flăcări... Nădărduiam ca aceștia să fi păstrat vreun obiect de-al lui... Dar s-au jurat că în momentul acela numai la așa ceva nu le era capul... Grija

lor era să salveze omul și nu boarfele care ardeau pe el.

— Se poate oare să nu fi avut vreun ceas. Vreun inel...?

— Inel nu purta, iar ceasul de la mână, un „Doxa” vechi, a fost strivit de roțile unui tractor.

— Cum a ajuns Nani în mașina aceea?!

— Se îndrepta, după câte se pare, spre litoral... Cu „autostopul”... Ori era tare grăbit, ori nu prea avea bani... Pe scurt, l-au luat doi turiști italieni... Iar pe drum, între Urziceni și Slobozia, la o viteză măricică – o sută douăzeci pe oră – s-a produs explozia pneului din față, dreapta... Mașina s-a lovit de un „morcov”, a urmat explozia rezervorului de benzină... și singurul supraviețuitor a fost... Nani! Ars, cum l-ai văzut, cu amnezie totală... mai identifică-l dacă poți... N-am aflat nici până în ziua de azi cine este. De unde a apărut, cu ce s-a ocupat înainte.

— N-o fi vreun delincvent ?

— Până acum nu ni s-a semnalat nimic... Nici din țară, nici de peste hotare.

— Ce putea să vi se „semnaleze*”? Își exprimă Tina Dornescu nedumerirea. Chipul îi era complet desfigurat, iar amprente de la mâini... distruse.

— Nu uita că mai există și niște măsurători antropologice, îi preciză Ion D. Ioan, care se trec de obicei în fișele militare.

— Poate n-a făcut armata...

— Pe la recrutare, oricum, a trecut și precis i s-au înregistrat aceste date.

— Deci nu-i printre cei urmăriți de voi? Căpitanul îi confirmă. Cu ochii în tavan, Tina își continuă reflecțiile: Nani e un om inteligent.

— Este! o susținu Ion D. Ioan.

— Te-ai gândit că ar putea simula „amnezia”?

— Mereu l-am bănuț... Însă doctorul susține că n-a descoperit nicio „fisură”.

Cu o ușoară ridicare a sprâncenelor, asistenta se întreabă:

— Și-apoi, ce-ar putea ascunde?

— Multe! suspină Ion. D. Ioan.

— Spuneai că n-a fost găsit printre delincvenți?

— Sunt atâtea delikte care scapă legii...

— Un lucru mă miră, totuși, stăruie Tina Dornescu. Funcționează o rețea întreagă de instituții care țin o strictă evidență a populației țării, inclusiv a celor care trec prin țară... Se știe cine s-a născut, cine a murit...

— Și cine a dispărut fără urmă, o completă căpitanul. Pentru că avem și o asemenea rubrică, în care sunt înregistrați cei dispăruți în mare, în inundații, în incendii, cutremure... Încât, cine-mi poate garanta că Nani nu-i tocmai un asemenea caz? Doar se mai petrec și

minuni, nu? Scapă omul dintr-o catastrofă, cum a fost ultimul cutremur de la noi, și nimerește într-un stupid accident de automobil... Se trezește apoi pe masa de operație cu amnezie totală... Doctorul Timaru îi dă între timp o altă înfățișare și mai identifică-l dacă te țin curelele.

— Omul mai are și semne particulare, îi atrase atenția asistenta medicală.

— Are, sigur! admise căpitanul. O aluniță lângă urechea stângă, un neg pe umărul drept...

— Nu uita gesturile, deprinderile, mersul caracteristic fiecăruia, stărui Tina Dornescu.

— Evidența populației unei țări nu ajunge la asemenea detalii, scumpa mea, îi preciză reprezentantul ordinei publice. Dar, pentru că mi-ai amintit de mersul caracteristic fiecăruia, mă întreb dacă Nani alinea de piciorul stâng și înainte de accident.

— Află că sunt momente când nu alignește deloc, îi strecură asistenta medicală.

Remarca ei îl făcu pe căpitan să sară ca fript din fotoliu:

— Vorbești serios?

— Parol! L-am văzut într-o seară, când mă duceam să-i fac ultima injecție cu SERTIM, cum se strecura zorit, pe sub castani, spre casa doctorului Timaru... Știa că era ora când trebuia să vin eu și se grăbea să fie în cameră.

Vădit emoționat, Ion D. Ioan își aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau ușor. Trăia sentimentul că prinsese de capătul unui fir important.

— Zici că nu șchiopăta de fel? Tina îi confirmă. Și era totuși el?

— Bineînțeles.

— Făcuseși chiar tu mai înainte observația că fiecare om are un mers caracteristic.

— Ți-am spus că fugea aproape spre casă, îi aminti asistenta medicală. Încât, nu mi-am putut da seama dacă era sau nu „mersul lui caracteristic”.

Un pic descumpănit, căpitanul mai întreabă:

— Te-a văzut cumva?

După o clipă de gândire, Tina îi declară:

— Nu! Sigur nu.

— Și după aceea?

— Am intrat în casă, am mai schimbat o vorbă-două cu menajera doctorului, apoi am urcat la Nani... Dar, când am ajuns în camera lui, spre mirarea mea, l-am găsit pe jumătate adormit... Se mișca de parcă luase un somnifer puternic.

— Obișnuiește?

— Nu! Și chiar m-am întrebat ce l-a apucat să ia somnifer la ora aceea.

— Cât era?

— Aproape șase.

— De la intrarea ta în casa doctorului și până în momentul când l-ai găsit pe Nani „pe jumătate adormit”... câtă vreme a trecut?

— Vreun sfert de oră... Nu mai mult.

— Un somnifer își face efectul atât de repede?

— Depinde!... Și-apoi, nu se știe când l-a luat... Putea să-l înghită și pe drum.

— De ce?

— Asta mă întreb și eu.

— Zi mai departe.

— Îți spuneam că l-am găsit moțăind... L-am întrebat ce-i cu el și mi-a mormăit ceva despre „oboseală”... Cum mă grăbeam să mă întâlnesc cu tine, l-am lăsat în pace și i-am făcut injecția.

— Nu se prefăcea cumva?

— Nu! Mai că n-a simțit nici împunsătura acului... Iar după ce i-am făcut injecția, l-am învelit ca pe un copil... M-am dus apoi la baie să mă spal și să-mi curăț seringă... După aceea am revenit în cameră... Dar în loc să mă uit la pat, ca să văd ce face Nani, nu știu ce mi-a venit să întorc ochii la fereastră. Și-am rămas uluită... Prin draperie am văzut clar o siluetă... M-am dat înapoi... gata să țip. Atunci Nani a ieșit de după draperie și mi-a strigat: „Bau!” Speriată rău, m-am tras spre ușă... Dar el m-a ajuns din urmă și m-a prins în brațe, încercând să mă sărute. Am izbutit să scap din mâinile lui. Și-am țâșnit pe ușă ca din pușcă.

— Netrebnicul! izbucni Ion D. Ioan fierbând de gelozie. Nu-mi cade

el în mână?!

Își dădu apoi seama cât era de caraghios plimbându-se, în ținută sumară, de la un capăt la altul al încăperii. Se reazează în fotoliu, străduindu-se să-și recapete calmul. Tina continuă să-l incite.

— Mai e ceva.

— Ce-ar putea să mai fie? izbucni din nou căpitanul. Nu-i de ajuns?

— Pentru mine e de neînțeles, stăruie asistenta, cum a trecut Nani atât de iute de la starea de somnolență la cea de deplină trezie?

— Un „actor” ca el...

— Nu, nu! se împotrivi Tina Dornescu. Eu știu cum arată un om toropit de somnifer... Respiră, reacționează, altfel... Și-apoi, nu l-am simțit când a coborât din pat și când s-a ascuns după draperie.

— Păi... nu te-ai dus la baie?

— Ba da... Dar am lăsat ușa deschisă.

— Nu uita că ai dat drumul între timp la robinet... Dar nu asta-i important de reținut ci, vorba ta, trecerea lui bruscă de la starea de toropeală la cea de deplină trezie... Și aș vrea să-ți mai amintești ceva: în vremea aceea, n-a trecut vreo mașină pe stradă sau nu era vreun aparat de radio dat mai tare?

Tina Dornescu își scormoni memoria.

— Nu! declară ea cu convingere., N-am auzit niciun zgomot mai puternic.

— Sigur?

— Sigur!

— Altceva: După ce-ai scăpat din brațele lui și-ai țâșnit spre ieșire... Din prag, n-ai mai aruncat cumva, măcar din întâmplare, vreo privire spre pat?

— Eram atât de furioasă, mărturisi ea, încât nici nu vedeam pe unde calc... M-am și împiedicat de-o treaptă... Era cât pe ce să mă rostogolesc pe scară.

— Păcat!

— Că nu m-am rostogolit?

— Nu, izbucni el spontan în râs. Mă gândeam ce bine ar fi fost dacă apucaai să te uiți și la pat.

— De ce?

— Ca să vezi dacă nu era și acolo cineva.

— Cine?

— Cel căzut în toropeală și care aproape n-a simțit împunsătura acului.

— Vorbești prostii!

— Ba vorbesc foarte serios.

— Vrei să spui că...

— Nu vreau să spun nimic.

— Ai totuși vreo bănuială?

— Una?! exclamă Ion D. Ioan. O mie! Dar te-am întrebat, pentru că și „Bătrânul“...

— Iar începi? îl admonestă Tina Dornescu.

— Iertare! Nu se va mai repeta!

— Ce-i cu „Bătrânul“? țin eu totuși să aflu.

— Mi s-a dat să ascult o înregistrare.

— Făcută de el?

În colțul gurii căpitanului apărură un zâmbet malițios:

— Are talent de detectiv. Și-a adus din Japonia fel de fel de drăcovenii ca să se amuze... Iar acum îi sunt de folos.

Vestea o dezamăgi pe Tina.

— N-am știut! Va trebui să fiu mai precaută.

— Fii fără grijă! O face cu discernământ și numai în interesul cauzei noastre.

— Care „cauză“?

— Găsirea celor două flacoane de SERTIM dispărute din seiful lui.

— Aaa! Da!

— Voiam să-ți spun că și doctorul a remarcat niște ciudățenii în comportamentul pacientului său... De aceea te întreb încă o dată: Ești sigură că cel din pat, căruia i-ai făcut injecția, și cel de după draperie, care a sărit asupra ta, este una și aceeași persoană?

— Ce naiba! exclamă asistenta. Doar sunt în toate mințile. Sigur că era tot el.

— Cu aceeași înfățișare?

— Absolut.

— Aceeași îmbrăcăminte?

— Era în pijamaua lui verde, în dungi, și-n halatul maron pe care i l-a făcut cadou Viola.

— Viola! repetă căpitanul pe gânduri.

— Ce te miră?

— Muierușca asta se ocupă prea stăruitor de voi toți.

— Face un film...

— Știu! o întrerupse nerăbdător Ion D. Ioan.

— Ea zice că tot ce i-a adus lui Nani – haine, încălțăminte, lenjerie de corp – intră în recuzita filmului.

— Și asta știu, făcu Ion. D. Ioan cu un început de iritare. Totul e firesc, logic, legal... Numai dispariția celor două flacoane cu SERTIM este ilegală!

— Iarăși o bănuiești pe Viola?

— Ți-am mai spus, rosti căpitanul răstit. Și pe mine mă bănuiesc.

Tina Dornescu ridică din umeri.

Zi de vizitare a bolnavilor. Amestecat printre grupurile de oameni care invadaseră culoarele clinicii. Ion D. Ioan se strecură spre aripa

ocupată de sălile de operații, reanimare și radiologie. Se opri în fața unei uși pe care se afla scris doar un număr: 17. Bătu de trei ori și auzi curând cheia yale răsucită de-o mână sigură. Era Sergiu Timaru. Doctorul îl primi, ca de obicei, cu un zâmbet amical deși pe chipul său stăruia un aer de îngrijorare. Asigurându-se că nu fusese zărit de nimeni, Ion D. Ioan păși în cabinet. Yala țăcăni în urma lui:

— Iartă-mi măsurile de precauție, se scuză doctorul.

— Faceți foarte bine, îl aprobă căpitanul.

Sergiu Timaru îl aștepta cu două pahare pregătite pentru sticla de coniac „Murfatlar“ de pe biroul mic, supraîncărcat cu publicații medicale.

— Merge un deget de coniac? Își îmbie doctorul musafirul.

— Chiar și două, replică, pe tonul lui glumeț, Ion D. Ioan.

— Cafea?

— Mulțumesc!... Mi-am luat porția pentru ziua de azi.

Doctorul se așează în fața vizitatorului său și-l privi cu un aer vinovat:

— Cred că am făcut o boroboacă.

Căpitanul ridică din sprâncene:

— Mare?

— Am fost prins cu mîța-n sac.

— De cine?

— De Nani.

— A dat peste microfon?

— Cam așa ceva.

— Mă așteptam, îi mărturisi căpitanul. Măcar ați apucat să înregistrați ceva?

— Destul de mult.

— Ascultăm?

— Sigur.

Doctorul trase un sertar și scoase casetofonul pe care-l puse în funcțiune. Pe bandă, un nou dialog între Nani și Maia Timaru.

NANI: Sărut mâinile!

MAIA: Te-ai și întors?

NANI: Am pretextat o indispoziție și le-am lăsat la strand... Dealtfel, nici n-aveam ce face acolo... Doctorul mi-a interzis deocamdată orice expunere la soare.

MAIA: Ești teribil! Uneori mă scoți din fire cu purtarea ta imprevizibilă.

NANI: În după-amiaza aceasta arătați excelent!

Ion D. Ioan remarcă ironic:

— Curtenitor!

Doctorul îi făcu semn să asculte mai departe.

MAIA: Am o migrenă care mă chinuie de azi-noapte... Și te-am rugat să nu mai folosești parfumul ăsta atât de puternic... Ce marcă e?

NANI: Comandă specială.

MAIA: La ora asta nu suport niciun fel de glumă... Te rog! Ion D. Ioan îi ceru doctorului să oprească banda.

— N-am zărit niciun flacon de parfum în „apartamentul” lui Nani, de la mansardă, observă acesta.

— Nu se parfumează,” îi preciză doctorul. Nu folosește decât deodorante.

Căpitanul își scoase carnetul și-și notă.

— E un amănunt care trebuie reținut... Dați-i drumul mai departe. Clapa casetofonului țacăni scurt.

NANI: Un pahar de sifon?

MAIA: Da! Dar nimic altceva decât sifon.

(Banda reproducea clinchetul paharului, fâsâitul auto- sifonului și clănțănitul unor dinți pe buza paharului.) MAIA: Parcă aş avea frisoane.

NANI: Dați-mi voie să vă fac un masaj cervical cum numai eu știu să-l fac.

MAIA: Când ai plecat cu Lili și Viola aveai altă batistă la butonieră.

NANI: Îmi schimb batistele des.

MAIA: Ca și femeile.

NANI: Numai de ochii lumii... Fiți convinsă.

MAIA: Scârbos gust are sifonul ăsta.

NANI: Are să vă ia însă migrena cu mâna... Dar și masajul „à la Tomy“.

MAIA: Ce-ai spus?

(O clipă de ezitare, un râs sec, bărbătesc.)

NANI: Sub acest nume l-am întâlnit într-o revistă franțuzească de specialitate: „Massage à la Tomy“.

(Suspîn feminin.)

MAIA: Ai niște mâini delicate.

NANI: Înainte de-a fi transformate în carne vie, apoi în gheare de hârcă, au fost într-adevăr frumoase.

MAIA: Nu-mi mai aminti.

NANI: Ați început să vă simțiți mai bine?

MAIA: Ești un vrăjitor... De aceea mă întreb mereu cât ești de sincer?

NANI: Întru totul.

MAIA: Dealtfel, nici nu mă interesează.

NANI: Vă rog să nu vă mișcați și să mă priviți în ochi... Așa! Sugestia ocupă un loc important în asemenea tratamente.

MAIA: Am impresia că ochii tăi își schimbă culoarea de la o zi la alta.

NANI: E în funcție de lumină, dar și de starea mea psihică.

MAIA: Acum ard ca niște văpăi.

NANI: Mă străduiesc să vă transmit arderea mea sufletească.

MAIA: Ia-o mai încetișor, să nu te frigi.

NANI: Sunt obișnuit cu arsuri mult mai grave.

MAIA: Mai în glumă, mai în serios, a început să cedeze migrena.

NANI: E foarte bine... Foarte bine!

MAIA: Dacă aş putea să ațipesc puțin!... N-am închis ochii de ieri-noapte.

NANI: Nicio grijă! Veți dormi! Are să vă cuprindă un somn lung... odihnitor...

MAIA: Vai, ce bine mă simt!

NANI: Veți scăpa îndată de migrenă... De oboseală... De orice griji. Veți visa frumos!

(Un nou suspin feminin.)

MAIA: Frumos!

NANI: Numai cu mine vă simțiți bine.

MAIA: Numai cu tine.

Ion D. Ioan apăsă brusc pe clapă, oprind banda.

— Ce e? făcu doctorul nedumerit.

— E iarăși sub hipnoză, nu-i așa?

— Firește.

— Lucrează fantastic.

— E un expert, recunosc doctorul.

Puse din nou casetofonul în funcțiune.

NANI: Vom pleca de aici împreună.

MAIA: Împreună...

NANI: Vom lua cu noi și formula SERTIM-ului.

MAIA: Formula SERTIM-ului...

NANI: Pe care ați memorat-o bine.

MAIA: Am memorat-o bine...

NANI: Mi-o veți spune.

MAIA: Ți-o voi spune...

NANI: Notez.

MAIA: Notează...

NANI: Primul grup..?

MAIA: Primul grup...

NANI: Începe cu...

MAIA: Începe cu... cu... cu CH₃

NANI: CH₃

MAIA: Valență!
NANI: Valență?
MAIA: NO₂
NANI: NO₂
MAIA: SH₄
NANI: SH₄
MAIA: Valență...
NANI: Valență...

Banda începu să se scurgă din acel moment în tăcere. Se auzea doar răsuflarea tot mai precipitată a cuiva. Și, pe neașteptate, izbucni o exclamație bărbătească:

NANI: Ei, drăcia dracului! Un microfon!

Sergiu Timaru opri casetofonul.

— Asta e tot! rosti el eu părere de rău.

— A smuls microfonul, presupuse căpitanul.

— De ciudă, l-a pisat cu piciorul, îl informă doctorul.. I-am găsit rămășițele pe covor.

— Și formula?

— Nevastă-mea i-a îndrugat niște ineptii... Și, cu un zâmbet de vădită satisfacție, doctorul declară: Desfid chimistul în stare să scoată ceva din grupele astea.

— L-a mințit, deci?

— Subconștientul ei a rămas vigilent.

— Fantastic! exclamă Ion D. Ioan. Oare, el și-o fi dat, seama că a fost tras pe sfoară?

— Mai mult ca sigur.

— Eșec total! izbucni Ion D. Ioan, bucuros. Toată munca lui „de-un an și-o vară“... Deși... Nu cred că a renunțat... Va porni pe altă pistă.

— Care?

— Aceasta-i întrebarea!

Sorbiră amândoi din pahare privind îndelung lichidul întunecat.

— Haideți să reconstituim nițel momentul, propuse apoi Ion D. Ioan, frecându-și palmele cu satisfacție. Deci, acțiunea a avut loc ieri la ora...

— Douăsprezece, preciză Sergiu Timaru. Îmi amintesc bine, pentru că abia ieșisem din operație și i-am dat un telefon nevesti-mi ca s-o întreb cum se mai simte... Mi-a spus că-i singură... Menajera o anunțase din ajun că nu va veni... Viola trecuse pe-acolo și-i luase la ștrand pe Lili și pe Nani, iar ea abia aștepta să mă întorc acasă... Apoi a început să vorbească mai precipitat arătându-se nerăbdătoare să sfârșească discuția cu mine... Am bănuیت că l-a zărit pe Nani ori a auzit

niște băței în ușă. Am lăsat-o în voia ei... Nădăjduiam că Nani va pătrunde prin ușa aceea, prin care am intrat și noi când ne-am dus sus, la mansardă.

— Nu folosiți de obicei această ușă?

— Obişnuit stă încuiată.

— Și-ați presupus că Nani va veni pe aici.

— E intrarea cea mai discretă.

— Deci, la ușa aceea instalați resortul care declanșează aparatura de înregistrare?

— A fost un calcul care s-a dovedit până la un punct... bun.

— Vă pasionează de mult electronica?

— Din adolescență... Dacă nu mă atrăgea atât de mult medicina, ajungeam cu siguranță un bun electronist.

Ion D. Ioan își cercețea carnețelul.

— Spuneți – așa mi-am notat – că discuția purtată la telefon cu soția dumneavoastră a avut loc în jurul orei douăsprezece.

— Mai mult ca sigur... Când am ieșit din sala de operații m-am uitat la ceas, să văd cât a durat intervenția... Și era douăsprezece fără cinci.

— Viola, Nani și fiica dumneavoastră au plecat la ștrand la ora unsprezece fără un sfert.

Sergiu Timaru făcu ochii mari:

— De unde știi?

— Am luat și eu niște „măsurî”.

— Îmi ții casa sub supraveghere?

— Mi-ați dat mână liberă! îi aminti Ion D. Ioan.

— Nu... Nu-ți fac niciun reproș! Dimpotrivă!... Dar mă întreb dacă nu alungi în felul acesta „vânatul”.

— Oricum, a fost alungat, observă căpitanul.

Doctorul își coborî colțurile gurii.

— Nu asta a fost intenția mea, rosti el cu părere de rău.

Căpitanul întoarse o filă a carnețelului său.

— Știi! Dar nu vă faceți griji. Cad ei în altă capcană.

Sergiu Timaru deveni suspicios;

— Ce-nțelegi prin „ei”?

După o scurtă ezitare, Ion D. Ioan îi răspunse:

— Să zicem Viola și Nani.

— Nu și... Maia?

— V-ați convins singur că nici sub stare de hipnoză n-a trădat formula SERTIM-ului.

— Asta mi-o spui așa, ca să mă liniștești?

— E convingerea mea fermă.

— Mă bucură.

Cu pixul în mână, gata să noteze, Ion D. Ioan continuă interogarea:

— M-ar interesa să știu, când v-ați înapoiat acasă?
— Pe la unu, îi preciza doctorul.
— Și ce făcea soția dumneavoastră?
— Dormea pe canapeaua din hol, ca un prunc după baie.
— Ați trezit-o?
— Am încercat, dar n-am izbutit... Și, nici nu știu ce i s-a administrat.

— În paharul cu sifon pe cărei l-a oferit Nani?
— Nu era decât sifon curat.
— Cum a adormit-o, totuși?
— Nu-mi dau seama... Cred că a folosit o substanță volatilă... Ți-ai notat doar replica ei: „Și te-am rugat să nu mai folosești parfumul ăsta atât de puternic”.

— Probabil că aceasta-i explicația, conveni Ion D. Ioan. Și, între timp, se interesă el, s-au întors de la ștrand Lili cu Nani... Era unu și cinsprezece?

— Omul dumitale își cunoaște meseria, constată Sergiu Timaru. Într-adevăr, pendula din hol tocmai bătuse o singură dată... Pentru sfert.

— Cum a reacționat fiecare?
— Lili, când a văzut-o pe maică-sa lividă și culcată pe canapea, s-a speriat rău de tot. A alergat la ea a început s-o mângâie și să se tânguiască: „Mamă! Mamă! Ce-i cu tine?”

— Dar Nani?
— Părea la fel de îngrijorat... M-a întrebat și el: „Ce-a pățit?”. Am ridicat din umeri: „Nu știu! Aiurează!” Pentru că Maia bolborosea prin somn: „Viață! Fericiți! Noi! Departe de lume!” Lili o zgâlțâia: „Mamă! Trezește-te!” Maia însă continua: „Îmi dă viață! Amândoi... Fericiți...” Fata s-a uitat la mine năucă: „Parcă-i beată!” Eu mi-am luat însă un aer nepăsător: „N-are nimic... A luat un somnifer mai puternic... E tare obosită! Ajutați-mă s-o duc în patul ei.”

— Și Nani? se interesă din nou căpitanul.
— Ți-am spus: părea sincer îngrijorat, candid...
— Joacă fantastic, individul!
Sergiu Timaru mângâia în neștire paharul cu coniac.
— La ce vă gândiți? îl iscodi Ion D. Ioan.
— Zici că „omul dumitale” a supravegheat atent casa în dimineața aceea.

— N-a părăsit postul nicio clipă.
— Așa zice el!
— E un om de nădejde.
— Atunci, cum îți explici că nu l-a văzut pe Nani intrând și ieșind din casă? Doar e clar că a plecat cu Lili și Viola la ștrand.
— O clipă, îl întrerupse căpitanul. Ați întrebat-o cumva pe fiica

dumneavoastră dacă în timpul cât ea a stat cu Viola la țărand, Nani a fost permanent cu ele?

— Oarecum.

— Ce înțelegeți prin „oarecum”?

— Eu i-am interzis lui Nani să se expună deocamdată la soare.

— Așa.

— Și-n timp ce fetele fac plajă ori se zbenguiesc în apă, Nani mai umblă de colo-colo.

— Dar nu iese din incinta țărandului.

— De obicei, nu.

— Nici ieri?

— Lili mi-a zis că l-ar fi rugat Viola să-i caute un rolfilm color.

— L-a găsit?

— Nu!... Se pare că era vorba de o marcă rară, care lipsește de obicei din magazinele noastre.

— O fi știind oare Viola că această marcă nu se găsește?

— Posibil... Dar cum Nani n-avea altă treabă, ea l-o fi rugat să încerce, în speranța că apăruse între timp undeva.

— Fiica dumneavoastră își amintește cumva și ora când l-a trimis Viola pe Nani după rolfilm?

— În orice caz, spre prânz... Unsprezece... Douăsprezece... Când ești la vârsta ei, nu prea ai noțiunea timpului.

— M-ați întrebat de ce nu l-a văzut omul meu pe Nani, intrând sau ieșind din casa dumneavoastră?

— Exact.

— Sunt două ipoteze: Ori s-a strecurat prin grădina vecinului și a dumneavoastră...

— Ori?

— Soția dumneavoastră a fost vizitată de alt... Nani.

— Și una și alta mi se par la fel de incredibile, remarcă Sergiu Timaru. Ca să se strecoare prin grădini și să intre în casă, prin spate, ar fi trebuit să sară peste niște garduri... Ceea ce ar fi bătut la ochi.

— La asta m-am gândit și eu.

— Iar presupunerea că ar mai putea exista un Nani... mi se pare nițel de domeniul ficțiunii. Deși, îți mărturisesc, nu întrevăd nici eu altă explicație... Dar nu! Este exclus! Soția mea n-ar putea face asemenea confuzii... Îl știe pe Nani chiar din ziua când acesta a venit la mine, la clinică.

— O clipă!

— Te rog!

— Amintiți-vă de acel „parfum” puternic pe care Nani îl emană în timpul întrevederilor cu soția dumneavoastră... Singur ați presupus că ar fi o substanță hipnotică volatilă... Încât, cineva, supus unui asemenea „tratament”, poate face lesne niște confuzii.

— Dragul meu, îl întrerupse doctorul. Nu uita că lui Nani eu i-am „sculptat” noul chip... Și altul ca el n-am mai făcut.

— Asta-i adevărat.

— Dar ceea ce mă intrigă, declară Sergiu Timaru, este purtarea lui, așa zice, paradoxală!... În văzul lumii e pacientul meu pe care-l cunosc – ori credeam că-l cunosc – atât de bine, iar la întrevederile pe care le-a avut în ascuns cu soția mea, mi s-a părut a fi la... antipod.

— Poate-i un nimfoman... vreun obsedat sexual...

— Ce să zic?... Pur și simplu mă depășește, recunosc sincer Sergiu Timaru.

— Înainte de a veni încoace, mi-am mai aruncat o dată ochii prin împrejurimile casei dumneavoastră, continuă Ion D. Ioan. Și-am făcut o constatare, nu lipsită de interes: din blocul vecin, se poate ajunge fără mari dificultăți la dumneavoastră, în mansardă. O ramură groasă a nukului, sub care am stat și noi, se sprijină chiar de bloc... Un om agil poate sări de pe fereastra casei scării blocului vecin, pe creangă. Iar de aici, pe altă ramură groasă, poate intra prin geamul de la mansardă, care stă tot timpul deschis. Încât, ori Nani ori „sosia” lui, unul dintre ei, a folosit cu certitudine această cale. Pentru că am găsit frunze și crenguțe rupte – cam de-o zi.

— Deci asta e misterul apariției și dispariției lui nevăzute? conchise doctorul, continuând să mângâie paharul cu coniac. Își ridică apoi ochii la căpitan: Ce-i de făcut?

— Nimic! Așteptăm, îi răspunse acesta.

— Până una-alta, hotărî Sergiu Timaru, am să-mi expediez nevasta la țară, la mama ei... Ca să se liniștească și să uite prin ce-a trecut.

— Nu-i o idee rea! conveni Ion D. Ioan.

Capitolul 5

A doua zi, duminică. Pe la ora zece dimineața, cu excepția menajerei care-și respecta cu sfîntenie zilele de sărbătoare, toți locatarii de pe Alea Castanilor nr. 13 se mai aflau acasă. Nani repara un mic tranzistor, urmărit cu atenție și admirație de Lili. Stăpâna casei, Maia, își mai aranja încă toaleta în budoar, în timp ce doctorul își plimba pe față aparatul electric de bărbierit. Bâzâitul minusculului motorăș electric îl enerva mai mult ca oricând.

„De ce naiba nu-l arunc?” își zicea acesta, gândindu-se cu nostalgie la bătrâna și credincioasa-i mașină cu lamă. Nu-și punea întâia oară asemenea întrebare, dar amâna de fiecare dată luarea unei decizii.

În hol, cei doi tineri își aruncau ocheade, zâmbete îmbietoare,

glume. Lili, jucăușă ca un copil, îl îmboldea mereu pe Nani. Pe o melodie improvizată ad-hoc, îi cânta:

— Ești o e-nig-mă!

Iar el îi răspundea cu altă improvizație melodică:

— O pa-ra-dig-mă!

Lili îl cercetă:

— Îți cam place să te joci cu vorbele... cu sentimentele...

— Paradoxal – improviză el mai departe – dar nu-s deloc sentimental.

Jocul nu era însă gratuit. Pentru că Lili nu înceta să-l iscodească:

— Ești inginer!

Cu o voce joasă, de bas-bariton, Nani fredonă:

— Mai degrabă... pișicher!

Dar pe ultima lui silabă se suprapuse pe neașteptate micul tranzistor care începu să funcționeze. În difuzor se auzeau trilurile unei soprane de coloratură. Nemulțumit, Nani remarcă:

— Fals! Cântă cu o comă și jumătate mai jos.

— Te pricepi și la muzică!? observă Lili cu încântare.

— Îmi place tot ce-a creat spiritul uman, declară el pe un ton grav.

Iar după ce dădu potențimetrul la minimum, adăugă: Dar nu mă împac de fel cu tranzistoarele. Aparatele cu lămpi aveau viață... Scânteiau ca ochii tăi.

— Ssst! Fii cuminte! îl preveni fata. Vine mama.

Precaut, Nani se apucă iarăși să cerceteze tranzistorul, în timp ce Lili răsfoia de zor cartea de telefon în căutarea unui număr de care n-avea nevoie.

Cu un aer obosit, bolnav, Maia Timaru păși în salon.

— Sărut mâinile! o întâmpină Nani. Cum vă simțiți?

Maia schiță un zâmbet căsnit, însoțit de replica folosită des în ultima vreme:

— Mai rău ca ieri și mai bine ca mâine.

— Poate nu ți-ar strica să pleci două-trei săptămâni din București, îi sugeră fiică-sa.

Suferinda deveni brusc suspicioasă:

— Vă deranjează prezența mea?

— Crede-mă, mamă!, o conjură Lili. Nu-ți pricep deloc aversiunea.

Maia îi ripostă agresiv:

— Față de cine?

— De-o bucată de vreme, se plânse fata, nimeni și nimic nu-ți mai intră în voie.

Incomodat de întorsătura pe care o lua discuția dintre mamă și fiică, Nani socoti că era momentul să iasă din scenă.

— Gata! exclamă el, încercând cu satisfacție micul tranzistor. Am terminat!... Nădăjduiesc să nu vă mai facă necazuri. Și-n timp ce așeza

aparatul cu grijă, pe o policioară, o avertiză pe Lili: Mă duc să mă îmbrac... Trebuie să vină Viola.

Dar Maia îl opri:

— Nu-ți plac explicațiile familiale ?

Descumpănit, tânărul răspunse cu un zâmbet reținut:

— Nu știu... Nu-mi dau seama... N-am avut probabil o familie... Se îndreptă tot în clipa aceea spre culoarul ce ducea la mansardă și din pragul ușii îi strecură fetei: Când vine Viola, dă și tu un chiot.

Lili încuviință cu o scurtă înclinare a capului. Iar când pașii „chiriașului” lor se auziră pe scara veche, de lemn, care scârțâia din toate încheieturile, fata reluă ostilitățile:

— Ești tare inegală, mamă!

— Zău!? se prefăcu Maia mirată.

— Când sunt cu Nani vezi roșu în fața ochilor.

Maia schiță un zâmbet amar:

— Mai curând... galben.

— Bine că recunoști.

— Ce vrei să spui?

— Galbenul nu-i culoarea geloziei?

— O fi.

— Zău nu te prinde.

Lezată, Maia îi ripostă:

— Fetițo! Ai început să întreci măsura.

— Iartă-mă, mamă, dar așa simt... uneori...

— Ba, deseori, îi preciză Maia. Și faptul a început să mă supere.

Prin fereastra deschisă răzbătu pe neașteptate zgomotul unui motor oprit brusc.

— Cred că a sosit Viola, presupuse Lili.

Străduindu-se să rămână calmă, Maia întrebă:

— Unde vă duceți?

— La canotaj! Lili deschise apoi ușa de la culoar și-l strigă pe îl Nani: Ești gata?

De la mansardă sosi prompt răspunsul:

— La datorie!

Se auziră îndată și tropăiturile lui pe scară.

— Să nu stați mult, îi ceru Maia fiică-si. Măine ai o zi grea.

— Toate zilele sunt grele, rosti Lili cu nepăsare. Dar pentru mine, adăugă ea zglobie, toate sunt frumoase.

Zărindu-l apoi în pragul dormitorului pe Sergiu Timaru, fata se duse și așternu pe obrazul tatălui ei o sărutare fugară.

— Ce zici, papă? Fredonă: „La vârsta mea...”

Doctorul repetă, sorbindu-și fiica din ochi:

— La vârsta ta...

Lili se desprinsese de tatăl ei și se îndreptă spre Nani, revenit în hol.

Se aplecară amândoi în fața stăpânilor casei, salutară protocolar și ieșiră în pași de dans. Sergiu Timaru îi urmări cu sufletul întinerit.

— Caraghioșii! exclamă el bonom. Sunt tare drăguți.

— Nu le-ai cunoscut partea amară, îl preveni soția cu înveninare.

— Nici nu m-ar interesa, replică el. Aruncă apoi o privire scurtă spre ceasul cu pendulă: Trebuie să plec.

— Și azi?... Duminica?

— Și azi.

Maia îl reținu:

— Mai stai puțin. Soțul luă un aer resemnat. Ea adăugă: Vreau să-ți vorbesc.

Dornic să scape, Sergiu Timaru mimă zorul:

— Neapărat acum?... Am niște cazuri urgente și dificile.

Maia îi reproșă:

— Toate cazurile tale sunt „urgente și dificile”.

Soțul deveni arțăgos:

— Mi le aleg, probabil?

— De atâtea zile vreau să discut cu tine o problemă foarte serioasă și...

Sclipirea din ochi și mai ales tremurul din glasul soției sale îl reținură pe Sergiu Timaru:

— Nu înțeleg!... N-ai avut curajul să discuți cu mine?

— Abia când ești pe picior de plecare capăt curajul necesar, se destăinui Maia înciudată pe sine.

Soțul adoptă un ton glumeț:

— Oare ce problemă „foarte serioasă” poate chinui o femeie frumoasă ca nevastă-mea?

— Ai putea să nu glumești, îi ceru ea.

Doctorul aruncă din nou o privire nerăbdătoare spre ceasul de pe perete:

— N-ar fi mai bine să stăm de vorbă deseară, pe îndelete?

— Ar însemna să amân la infinit, insistă Maia. Și abia am găsit puterea să te rețin acum.

— Ești cu adevărat obosită, constată doctorul, iar tonul tău grav mă pune pe gânduri.

— Voiam să-ți spun...

— Hai, curaj!

— Poftim! M-am intimidat din nou... ca o codană.

Soțul o cuprinse tandru de umeri:

— Poate n-ai să mă crezi, draga mea, dar pentru mine ai rămas codana din adolescență.

— Iar tu, se smiorcăi Maia, ai rămas același băiat amabil, prevenitor, credul... și... și tare naiv!... De aceea mi-i atât de greu să-ți vorbesc despre alt bărbat.

— Hopa! exclamă Sergiu Timaru pe același ton glumeț. A și apărut? Slavă cerului! Era și vremea! Chiar mă întrebam cum vei suporta vârsta critică?

Maia se desprinsese cu violență din îmbrățișarea lui.

— Făgăduiește-mi să mă ascuți cu toată seriozitatea, îi ceru ea.

Sergiu Timaru încercă din nou s-o cuprindă de umeri:

— Mea culpa!

Dar ea se feri din nou, ostentativ, rostind pe un ton grav:

— E vorba de chiriașul nostru de la mansardă.

— Nani? Nu mă așteptam, se prefăcu soțul candid. Sau, poate trebuia să mă aștept... În fine! Înțeleg, draga mea, că șederea lui prelungită în casa noastră a depășit limitele suportabilității tale... Prezența lui a început să te deranjeze.

— Nu mă refer la „deranjul” meu, al tău sau al altcuiva. E vorba de altceva... mult mai grav.

— A fost cumva mai obraznic, poate chiar mai îndrăzneț, cu tine? Sau cu Lili?

— Cu amândouă, dar în chip diferit, preciză Maia Timaru.

— I-auzi! rosti soțul intrigat. Deși, faptul mă miră... Mi s-a părut un om la locul lui.

— Ar trebui pus la locul lui, sugeră Maia.

Prefăcându-se descumpănit, doctorul căuta o explicație a aversiunii soției sale:

— Uite că nu mi-am dat seama... Nu-i vorbă că, în ultima vreme, am fost mai ocupat ca de obicei.

— Vrei să spui ca de obicei! îi reproșă Maia.

— Ai dreptate! conveni Sergiu Timaru. Dar nu mi-am făcut nicio grijă știind că am în casă o soție înțeleaptă, echilibrată, în stare să facă față oricărei situații... La urma urmei, care-i adevărata stare de lucruri în casa mea?

— Casa ta, iubite „pater familias”, se află pe un vulcan gata să erupă.

Sergiu Timaru adoptă un aer îngrijorat:

— Te pomenești că am băgat pe dracu-n locuința mea conjugală! Se adresează apoi direct soției sale: Nani îți face „ochi dulci” cu adevărat? Sau e numai o... părere?

Maia schiță același zâmbet amar:

— Adineaori ziceai că mai sunt încă o femeie frumoasă?

— Ești! confirmă soțul. De bună seamă că ești frumoasă. Mai poți suci capul oricărui bărbat... Dar Nani! Acest Nani e un Barbă-Albastră!... Asistentele mele oftează după el, fiică-mea îl plimbă prin parcuri, Viola îl filmează, iar tu...

— Nu mă vâri, te rog, în aceeași oală, se simți ea lezată.

— E limpede, rosti doctorul sentențios. Frumosul Nani își va lua

chiar azi catrafusele și va dispărea din casa mea pentru totdeauna.

Neprevăzută decizie o surprinse pe Maia. Strecură pe un ton dintre cele mai liniștite:

— Știam că am un soț binecrescut!

Sergiu Timaru își ieși din fire:

— Nu înțeleg, femeie, ce vrei de la mine?

— Nimic altceva decât să fii rezonabil.

— Amabil, rezonabil, afabil, enumeră el pornit pe harță. Și cum ar trebui să mai fiu, în timp ce casa mea se află „pe un vulcan gata să erupă?”

— Nu-i prima oară când manifesti un egoism atât de cras, îl învinui soția.

— Ești halucinantă, draga mea, constată soțul ceva mai reținut. Și repetă indignat: „Un egoism atât de cras“... Îmi dai și-o pildă?

— Să zicem SERTIM-ul.

— Ce-i cu serul meu?

— Te-ai dat singur de gol... „Serul meu“!... „Serul meu!“ Al tău și numai al tău!... Deși am lucrat împreună... Zile și nopți de trudă... Luni și ani de căutări... Mii de probe și de experimentări... „Serul meu“... Nu e doar al tău!... E în egală măsură și al meu.

— Înțeleg! descoperi doctorul cu uimire. Vrei partea ta?

— Exact! Vreau partea mea!... Vreau să nu-l folosești doar tu... Vreau să fie la îndemâna oricui... Spre binele tuturor.

Doctorul o cercetă cu un interes crescând:

— Ideea nu-ți aparține!... Sigur nu-ți aparține... Ia uită-te, frate, unde-l duce mintea pe frumosul Nani! „Băiatul” năzuiește să-și asigure viitorul... Să intre în posesia SERTIM-ului... În Apus ar putea fi, pentru el, o... „mină de aur”.

— Judecată de om meschin! îi trânti Maia în față. Dealtfel nici nu mă miră: Așa ai fost întreaga viață... I-ai obligat pe alții – inclusiv pe mine – să-ți croiască gloria... Strălucita-ți carieră!

Doctorul nu-și mai revenea din uimire.

— Generoasă intenție! constată el ca pentru sine. SERTIM-ul în slujba celor mulți și obidiți. Strigă apoi la soția sa: Așa va fi! înțelege! Dar nu acum... Nu înainte de-a avea deplină certitudine. Să-ți intre bine în cap... Și ție... Și altora... Abia atunci va pleca SERTIM-ul de la mine. Adăugă apoi cu glasul scăzut: Isteț băiat, frumosul Nani!

Maia Timaru se răsuci spre soțul ei și rosti îndurerată:

— El n-are nicio vină.

— Zău! exclamă doctorul neîncrezător.

— Ideea îmi aparține întru totul, mărturisi ea rupând parcă fiecare cuvânt din inima-i prea plină.

— E lăudabil din partea ta că-i iei apărarea, remarcă Sergiu Timaru. Îți face chiar cinste!... Dar cum te-a convins? Cu ce te-a

amețit? Doar te cunosc bine, draga mea. De aceea n-am să accept niciodată ideea că ți-ai pierdut mințile din pricina unui potlogar. Cu un gest tandru își prinse soția de bărbie, pentru a-i declara: Strania lucire din ochii tăi nu-i de femeie îndrăgostită... Răvășirea din inima ta nu trădează fericire ci suferință... Să fie oare efectul unei substanțe hipnotice?

Maia își trase bărbia ostentativ:

— Vorbești prostii!... Mă doare într-adevăr capul, recunosc eu apoi. Am niște migrene insuportabile.

— De mult? se interesă doctorul.

— Dintotdeauna... Doar știi bine.

— Dar în ultima vreme s-au accentuat, nu-i așa? Va trece și asta... Du-te, te rog, în pat și stai liniștită... Iar mâine te duc undeva, în afara Bucureștiului.

—Nu plec nicăieri! se îndârji Maia.

— Faci foarte rău! insistă doctorul. O schimbare ți-ar prii... La țară sau la munte... Unde vrei.

— Nu plec nicăieri! repetă ea cu aceeași îndârjire.

— Ești obosită acum! încheie doctorul. Du-te în pat și stai liniștită... Eu trebuie să plec.

— Sergiu! strigă Maia cu desperare. Îngrijorat, acesta o prinse în brațe. Sergiule, repetă ea rugător, dă-mi te rog formula SERTIM-ului... Am s-o ascund bine... N-are s-o găsească nimeni... Nimeni... Nimeni...

Își pierdu cunoștința.

Capitolul 6

Pentru a ajunge în garsoniera Tinei Dornescu, din Calea Victoriei, Sergiu Timaru era încredințat că luase toate măsurile de precauție. Își lăsă mașina în garaj și porni pe jos, în căutarea unui taximetru. Nu ieși din curte prin Aleea Castanilor, ci se strecură prin fundul grădinii, fapt ce miră tare mult pe vecinii săi care-l salutară cu glas tare:

— Să trăiți!... Ce mai faceți, tovarășe doctor? Încotro ați pornit duminica dis-de-dimineată?

Sergiu Timaru mormăia răspunsuri pripite și-și blestema gândul de-

a folosi această cale.

Cu chiu cu vai ajunse în stradă. Aici însă nici urmă de taxi. Mâniat că-și lăsase mașina în garaj, o apucă de-a lungul străzii până dădu în bulevard. Și-abia după o așteptare chinuitoare, de circa un sfert de oră, izbuti să prindă un taxi.

— În Piața Amzei, te rog! Pe drumul cel mai scurt, îi ceru șoferului.

Spre ghinionul său însă avu parte de drumul cel mai lung. Șoferul, un tânăr venit din provincie, nu cunoștea defel Capitala și se afundă într-un labirint de străzi și străduțe din care nu mai știa cum să iasă.

— Ce faci, omule? se răstea Sergiu Timaru la el. Pe unde mă duci?

— Dacă mă lăsați să merg pe unde știam eu, ajungeam de mult în Piața Amzei, îi reproșa taximetristul. Nu vedeți? Peste tot: „sens interzis”, „sens unic”, „parcare”, „stradă în reparație”.

Resemnat, Sergiu Timaru se afundă în perne și-și propuse să se lase în voia soartei.

„N-are rost să mă enervez și pentru asemenea fleacuri”, hotărî el.

Dar, până la destinație, stătu ca pe ghimpi.

Coborî în cele din urmă la Piața Amzei și se amestecă în furnicarul de vânzători și cumpărători, cu intenția de-a ajunge de cealaltă parte a pieței fără a fi observat. Dar și această măsură de precauție se dovedi neinspirată. Aproape la fiecare pas era salutat cu glas tare, cu numele rostit clar, ba și cu strângeri de mâini amicale.

Altcândva, asemenea manifestări i s-ar fi părut măgulitoare. De data asta însă le socotea o adevărată calamitate.

Ieși cât putu de repede din mulțime și-o apucă fără ocol spre Calea Victoriei. Nu mai avea niciun rost să se ferească. Doar când ajunse în dreptul unei săli de expoziție își zise că ar trebui să intre mai întâi acolo, pentru a se încredința că nu era urmărit. Și iată-l pășind pragul sălii inundate de tapiserii. Două femei – dintre care una probabil autoarea lucrărilor expuse – îl primiră cu priviri îmbietoare. Era unicul lor vizitator. Deși nu gusta tapiseria modernă, doctorul se văzu nevoit să treacă de la exponat la exponat și să afișeze un aer de vizitator interesat, între timp, furișă câte o privire, prin vitrină, în stradă. Nu-l pândeau nimeni. Ajuns în dreptul ultimului exponat, de lângă ușă, profită de neatenția celor două femei și țâșni afară.

— Ce mitocan! auzi el în urmă.

Înghiți în sec și se avântă să traverseze Calea Victoriei printr-un loc interzis. Prin fereastra unei mașini, cineva îi strigă:

— Pe unde treci, țărane?

Era prea mult pentru o singură dimineață. Renunță la orice măsură de prevedere și se îndreptă spre gangul care ducea într-o curte interioară.

În blocul de pe latura sudică a acelei curți, la etajul 5, se afla garsoniera Tinei Dornescu. Nădușit, de parcă ieșise dintr-o baie de

aburi, Sergiu Timaru sună de trei ori prelung. Gazda îi deschise imediat.

— Iertați-mă! Am întârziat! se scuză el.

— Nu face nimic! Poftiți!

Era întâia oară când Sergiu Timaru pășea pragul locuinței asistentei sale și cercetă interiorul cu sfială:

— Ce-ați pățit? îl întâmpină zâmbitor și Ion D. Ioan.

Doctorul nu mai contenea să se ștergă de sudoare.

— Duminica nu-i de ieșit din casă, izbuti el a îngăima.

Garsoniera strălucea de ordine și curățenie.

— Vă place la mine? se interesă Tina Dornescu.

— Foarte mult.

Sergiu Timaru se îndreptă apoi spre cel mai apropiat fotoliu, izbindu-se, în drum, de colțul măsuței încărcate cu fructe și băuturi răcoritoare. Paharele, sticlele, farfurioarele, zăngăniră strident.

„Ce naiba am de mă port ca un netot?“ se certă el, încercând totodată să afișeze un zâmbet larg, de om stăpân pe sine.

Tina îi oferi un suc de portocale cu cuburi de gheață plutind deasupra.

— Bun lucru! constată doctorul sorbind cu sete din paharul înalt.

Văzându-l mai bine dispus, Ion D. Ioan i se adresă:

— Iertați-mă că v-am chemat aici, dar trebuie să fim cât se poate de precauți.

Sergiu Timaru zâmbi fără să vrea.

„Curată precauție”, își zise el cu gândul la peripețiile prin care trecuse.

— Am, cred eu, noutăți, îl preveni Ion D. Ioan pe un ton grav.

— Asta-i bine, răsuflă doctorul mai liniștit.

Tina Dornescu se ridică de la masă:

— Am să vă las să discutați în voie. Și adăugă în chip de scuză: Pentru mine duminica e – ca pentru orice gospodină – ziua bucătăriei... Bineînțeles, când nu sunt de gardă la spital.

Nu primi însă nicio vorbă de consolare din partea celor doi bărbați. Ion D. Ioan scotea, de sub masă, o mapă, urmărit cu interes de Sergiu Timaru. Tânăra asistentă se mulțumi să clatine capul a resemnare și se îndreptă spre bucătărie.

Cu același ton grav, însoțit de gesturi largi, căpitanul îl informă pe doctor:

— Aici sunt numai „piesele” care interesează deocamdată cel niai mult, îi preciză Ion D. Ioan. Și adăugă: Am să vă arăt mai întâi niște fotografii.

Prima dintre ele reprezenta o obișnuită scenă de familie Pe-o canapea – tata, mama și băiețelul lor de 2—3 ani.

Doctorul stăruie îndelung asupra fiecărui chip în parte. Tatăl – un

bărbat spătos, fălcos, cu părul des, tuns scurt. Vârsta – în jur de 35 de ani. Mama, frumoasă în adevăratul înțeles al cuvântului, avea față ovală, frunte largă, ușor bombată, coroană bogată de păr negru, trăsături fine, de madonă. Băiețelul – leit maică-sa. Doctorul se mai opri o dată la chipul mamei:

— Mi se pare cunoscut!

— N-ați fi putut-o întâlni decât în tinerețe... A murit acum douăzeci de ani.

— Cine e?

— Melania Dragoș.

— Melania Dragoș? repetă Sergiu Timaru. Nu-mi amintesc.

Ion D. Ioan îi puse în față alt clișeu.

— Și acum fiul ei, tânărul inginer Cornel Dragoș... Fotografia e de acum cinci ani.

— E într-adevăr fiul ei! constată doctorul.

— Vi se pare cumva și el cunoscut?

Răspunsul sosi pe loc:

— Poate n-ai să mă crezi dar aș fi gata să jur că i-am mai întâlnit.

— Nu cumva și pe acest bărbat în floarea vârstei? îi înmână Ion D. Ioan a treia fotografie.

Sergiu Timaru izbucni în râs:

— Păi... ăsta-i Nani al meu.

Cu un zâmbet larg, vădit satisfăcut, Ion D. Ioan puse, alături, pe măsută, fotografia inginerului Cornel Dragoș și a lui Nani.

— Ce părere aveți?

Sergiu Timaru le compară clipe în șir.

— E una și aceeași persoană, rosti el în cele din urmă.

— Nu-i așa?

Cântărind în mână fotografia inginerului de 25 de ani, doctorul se interesă:

— Cum ai dat peste ea?

— O am mai de mult, îi destăinui căpitanul. Dar nu eram sigur că Nani și inginerul Cornel Dragoș sunt una și aceeași persoană.

— Și când te-ai convins?

— După ce-am pus mâna pe niște date antropologice... Am găsit fișa din armată a lui Cornel Dragoș... Am comparat apoi datele acestuia cu ale lui Nani...

— Bine, bine, îl întrerupse doctorul nerăbdător. Dar cum ai ajuns la această ipoteză? Pentru că asemănarea dintre Nani și Cornel Dragoș nu te izbește chiar de la prima vedere... Eu, de pildă, i-am făcut lui Nani un nas drept pe când inginerul ăsta îl are mai acvilin...

— Totuși, n-ați ezitat să afirmați că e vorba de una și aceeași persoană, îi aminti căpitanul.

— Cu mine e altceva, îi atrase atenția doctorul. Pentru că și

noaptea, dacă mă trezești, ți-l descriu pe Nani până la cele mai neînsemnate detalii.

Ion D. Ioan își frecă palmele bucuros:

— Asta voiam să aud de la dumneavoastră... Deci nu m-am înșelat?

— Deloc!

— Vă mărturisesc, adăugă căpitanul, că am avut mari îndoieli... Meseria noastră ne joacă uneori cele mai năstrușnice renghiuri... Și o greșeală poate fi câteodată fatală.

Nerăbdător, Sergiu Timaru îi ceru:

— Îmi spui sau nu cum ai ajuns la Cornel Dragoș?

Ca să-și mai adune gândurile. Ion D. Ioan foileta hârtiile pe care le avea în față.

— Din datele pe care le deținem am stabilit că printre cei care, în urmă cu cinci ani, au „uitat“ să se mai întoarcă acasă, se număra și inginerul Cornel Dragoș.

— Unde lucra?

— Într-o întreprindere din Timișoara.

— E bănățean?

— Nu... După părinți – moldovean... S-a născut la Iași, la maternitate, a copilărit la Bicz, unde tatăl său lucra ca inginer constructor... La hidrocentrală... Acolo a rămas orfan de mamă.

— Ce era mama?

— Profesoară de muzică.

— Interesant.

— Nu-i așa, ? Apropo! Pe Nani nu-l pasionează cumva muzica?

— Și muzica, îi preciză doctorul.

— De la Bicz, continuă Ion D. Ioan, băiatul își va urma tatăl pe șantierul hidrocentralei de la Argeș., apoi la Porțile-de-Fier.

— O copilărie mai grea, observă Sergiu Timaru.

— Destul de grea, conveni căpitanul. Își făceau singuri menajul... Tatăl venea de obicei târziu acasă... Știți cum e pe șantier... După zece-douăsprezece ore de muncă, omul se mai oprea la „un pahar“... Din când în când, și la câte o femeie.

— Tatăl nu s-a recăsătorit?

— Nu!... Au dus amândoi o viață de burlaci... Băiatul a urmat între timp școala generală, liceul...

— Elev bun?

— Foarte bun! Iar la Politehnică, la Timișoara, a intrat printre primii.

— Tatăl mai trăiește?

— Nu... Nici el... A murit în urma unei comoții cerebrale când băiatul era în anul doi de facultate.

Sergiu Timaru își fixă interlocutorul cu o privire stăruitoare.

— De ce mă priviți așa? se interesă acesta.

— Mi-am amintit o remarcă făcută de Nani chiar în dimineața asta... Când soția mea i-a zis: „Nu-ți plac explicațiile de familie?” el i-a mărturisit cu un glas care parcă ascundea o durere mai veche: „Nu știu, i-a răspuns, nu-mi dau seama... N-am avut probabil o viață de familie”.

— Aveți o memorie excelentă, îl complimentă Ion D. Ioan.

— Nu întotdeauna, îi replică Sergiu Timaru. Doar când am un interes deosebit.

— Să-mi notez și eu remarcă lui Nani, rosti, căpitanul ca pentru sine, întinzând mâna, cu un gest mecanic, spre carnetul său. E de reținut, adăugă. Iar după ce-și sfârși însemnarea prescurtată, ridică ochii la Sergiu Timaru de parcă nu mai avea nimic a-i dezvălui. Oarecum dezamăgit, doctorul îl îmboldi:

— Asta-i tot?

Ion D. Ioan surâse:

— Da' de unde! E abia începutul.

Doctorul intui:

— *Cherchez la femme!*

— Normal... Un tânăr frumos, inteligent, instruit, nu putea trece neluat în seamă de femei... Încet a apărut și EA... Se numea Grette Keller.

— Nemțoaică?

— Din șvăbime.

— Amor?... Căsătorie?

— Doar logodnă... O logodnă însă prelungită.

— Cine o amâna?

— El, firește! Fetele sunt mai grăbite la măritiș.

Sergiu Timaru zâmbi cu subînțeles:

— Nu toate.

— Și asta-i adevărat... Însă Grette Keller se pare că nu voia să-l scape din mâini. Pentru că a așteptat, până ce Cornel Dragoș și-a luat diploma de inginer, apoi i-a propus o excursie în străinătate... Fata avea o mașină, primită de la fratele ei stabilit cu mulți ani în urmă la Munchen... Tentația era mare, și tânărul inginer nu i-a putut rezista... Mai ales că fratele Grettei era proprietarul unei întreprinderi mici dar prospere.

— Ai cumva fotografia ei?

— Este! făcu Ion D. Ioan, cu satisfacția anchetatorului care-și cunoaște meseria.

Chipul Grettei Keller era dintre cele banale: un nas borcănat, o gură senzuală, destul de mare pentru fața îngustă. Sergiu Timaru remarcă:

— Nu-i frumoasă...

— ... Da-i bătrână! chicoti căpitanul. Și adăugă imediat revenind la tonul grav: Era cu vreo cinci ani mai în vârstă decât Cornel Dragoș.

Doctorul clătină din cap dezaprobat:

— L-a îmbrobodit bine.

— Un timp, preciza, căpitanul.

— Nu s-au căsătorit?

— Ba da! Iar ca zestre, Cornel Dragoș a primit un post destui de convenabil în fabricuța „frățiorului” Grettei... În fapt, nu era fabricuță ci un atelier de depanare a aparatelor electronice și de montaj.

— Cât a durat „fericitul mariaj”?

— Până în momentul când Cornel Dragoș a aflat de legea care-i permitea revenirea în patrie... Dorul de țară, înăbușit până atunci, a început să se manifeste... El a devenit din ce în ce mai irascibil... Au început certurile... explicațiile interminabile... reproșurile vehemente.... În cele din urmă s-au despărțit... Iar după ce s-a văzut liber, Cornel Dragoș a luat primul avion spre București.

— Și aici?

— Aici e aici! rosti Ion D. Ioan pe gânduri. La București, adăugă el, chiar de la aeroportul Otopeni, Corneliu Dragoș a dispărut fără urmă.

Surprins, Sergiu Timaru întreabă cu un aer naiv:

— E posibil așa ceva?

Căpitanul îi zâmbi amical:

— Dacă s-a întâmplat, înseamnă că „e posibil”.

Doctorul nu era dispus să se mulțumească doar cu acest răspuns.

— Nu l-a întâmpinat și pe el cineva? insistă.

— Cine să-l întâmpine? făcu Ion D. Ioan senin. Părinții – morți. Frați, surori – n-a avut... De celelalte rude mai apropiate – unchi, veri – s-a izolat în anii cât a trăit în străinătate.

— N-a venit și el cu niște bagaje? stăruie Sergiu Timaru.

— Doar cu o valijoară și un carnet de cecuri, îi preciză căpitanul. Atât s-a înregistrat la vamă... Dar nu vă faceți griji: „Băiatul” avea depusă la bancă, în Munchen, o sumă frumușică.

— Om strângător.

— Categorie! Tot ce-a agonisit în anii cât a lucrat ca depanator de radio și televizoare – și era se pare un excelent meseriaș – a transformat în dolari puși la loc sigur.

Doctorul îi atrase atenția:

— Ai observat că și Nani se pricepe la depanări?

— Ba bine că nu!

— Un lucru însă mă miră.

— Spuneți.

— Nu l-a văzut nimeni pe Cornel Dragoș ieșind din aeroport?

— Firește că a fost văzut... A trecut de vamă, cu valijoara în mână, apoi s-a îndreptat spre peron de unde a luat un taxi... Se mai știe, de asemenea, că a cerut șoferului să-l ducă la hotel „Lido”.

— Avea cameră rezervată?

— V-am spus doar că „băiatul” nu venise în țară cu buzunarele goale.

— Totuși, n-a ajuns la „Lido”?,

— Șoferul susține că acolo l-a lăsat... În fața hotelului. Ce s-a mai întâmplat după aceea, n-are de unde să știe.

— Și ce s-a întâmplat, în fapt?

— Cornel Dragoș nu s-a prezentat la recepție... Nici în ziua aceea, nici în zilele următoare... Încât recepționarul de la „Lido” l-a tăiat de pe listă.

— Atunci, unde s-a dus?

— Mister!

Sergiu Timaru își aprinse o țigară, trase adânc în piept și încercă apoi să facă niște rotocoale de fum. Dar nu-i ieșiră decât niște frânturi de colaci. Ion D. Ioan se amuză, Doctorul se simți ușor lezat:

— Pe vremuri, rosti el cu părere de rău, îmi ieșeau perfecte.

Căpitanul adoptă un aer nostalgic:

— Pe vremuri!

Sergiu Timaru reveni la subiect:

— Ce presupuneți că s-a întâmplat totuși cu inginerul Cornel Dragoș? Mister, mister, dar până la un punct.

— Se pare că era așteptat de o mașină în parcare de la „Eva”... S-a urcat în ea și-a pornit imediat spre litoral... Iar între Urziceni și Slobozia, după cum știți, mașina s-a făcut scrum.

— Spuneai că era a unor turiști italieni.

— Adevărat.

Cine erau acești turiști?

— Asta e problema! suspină Ion D. Ioan. După unele informații, s-ar crede că erau niște traficanți de aur și valută. În zilele precedente fatalului lor accident, cei doi turiști vânduseră bișnițarilor din București o serie de inele, brățări și ceasuri de aur... Iar cu leii obținuți porniseră spre litoral, pentru a-i schimba pe... dolari.

— Mașina în care au ars era proprietatea lor?

— Sigur! Un „Fiat—850”.

Sergiu Timaru încercă să facă noi rotocoale de fum. De data asta izbuti. Dar niciunul dintre ei nu înregistrează performanța.

— Deci Nani al meu, suspină iarăși doctorul, e un traficant.

Ion D. Ioan îi atrase atenția:

— Nu-i decât o supoziție.

Cu o mișcare nervoasă, gata să răstoarne paharul de coniac, doctorul acuză:

— Atunci, ce căuta în mașina aia?

Ferindu-și propriul pahar de coniac, căpitanul rosti calm:

— Poate o să aflăm într-o zi.

Intuind că Ion D. Ioan mai avea și alte „supoziții”, Sergiu Timaru îl

întrebă direct:

— Crezi că Nani ar putea fi... nevinovat?

Căpitanul începu să răsucescă paharul în mâini, de parcă aștepta să găsească, în lichidul cafeniu, dezlegarea problemei:

— Mai e un lucru care-mi dă de gândit, mărturisi el în cele din urmă.

— Care? făcu doctorul nerăbdător.

— O analiză mai atentă a accidentului acela, de mașină, ar putea exclude cauza admisă până acum.

— Anume?

— În procesul verbal s-a consemnat explozia pneului din dreapta-față... Dar tot atât de bine s-ar putea lua în considerație și o încăierare, în timpul mersului, între cei trei ocupanți... Iar cel de la volan, scăpând controlul mașinii, a izbit-o de un „morcov”.

Cu aceeași mișcare iute, nervoasă, de parcă alunga o muscă, Sergiu Timaru replică:

— Faptul că-l aperi pe Nani îți face cinste, căpitane.

— Nu sunt un sentimental, îi ripostă acesta. Dar datele pe care le avem despre comportarea lui Cornel Dragoș în perioada lui „müncheneză” nu ne îndreptățesc să credem că s-ar fi ocupat și de afaceri dubioase. În toți acești ani și-a văzut numai de „depanările” sale. Asta se desprinde clar din cele comunicate de poliția din Munchen. Încât, nu văd de ce-ar fi început tocmai aici, în țară, unde a venit în fapt să se reabiliteze ca cetățean român, să se apuce de-o asemenea trebușoară.

— Doar nu susții că a fost răpit?

— Nu chiar... Mai degrabă indus în eroare. Iar, în drum spre litoral, s-o fi trezit de-a binelea la realitate și s-o fi opus... Cei doi șarlatani or fi încercat să-l țină cu forța... O fi urmat apoi o încăierare, după care inginerul Cornel Dragoș, Nani al nostru, s-a trezit pe masa de operație a spitalului din Slobozia.

Sergiu Timaru se ridică și începu să străbată încăperea cu pași rari,

— Deci asta ar fi Nani?

— Până la proba contrarie, îl preveni căpitanul. Oricând se pot ivi alte dovezi.

— Spuneai că la Munchen și-a văzut numai de treburile lui... curate.

— Asta știe poliția de acolo, îi preciză Ion D. Ioan, amintindu-și totodată că avea un pahar de coniac în mână. Sorbi o înghițitură bună pe care o plimbă prin gură pentru a-i simți tăria, gustul și aroma. Sergiu Timaru așteptă până ce căpitanul așeză paharul pe măsută, apoi hotărî să-l întrebe:

— Voi ce mai cunoașteți în plus?

Ion D. Ioan zâmbi ghiduș:

— Ce vă determină să credeți că am cunoaște ceva „în plus”?

— Aerul de pe fața matală.

— E grav dacă citiți cu atâta ușurință pe fața mea, continuă căpitanul cu același zâmbet ghiduş. Adevăratul detectiv trebuie să treacă pe stradă nebăgat în seamă şi pe chipul lui să nu se citească nimic.

— Abia un asemenea tip dă de bănuît, opina Sergiu Timaru. Dar ne aventurăm pe un câmp de investigație fără margini, mai adăugă medicul. Omul a fost şi va rămâne veşnica necunoscută a universului.

— Iar „amicul” nostru nu dezmințe, remarcă dumneavoastră, constată Ion D. Ioan. Vă gândiți, probabil, că cei doi şarlatani care l-au luat pe Cornel Dragoş în maşină, îndată după sosirea sa în Bucureşti, erau italieni.

— Şi asta.

— Voiam să vă mai arăt ceva, îi propuse căpitanul, în timp ce răşfoia nişte hârtii. Pofțiți!

Sergiu Timaru se trezi în mână cu fotografia unui individ bine cunoscut lui.

— Păi... ăsta-i pezevenghiul din revistele pe care mi le-a adus Viola, constată el cu surprindere.

— Însă, ceva mai tânăr, îi atrase atenția căpitanul. Dacă nu mă înşel, Mike Buonavista avea aici vreo zece ani mai puțin.

Sergiu Timaru ceru din nou fotografia lui Cornel Dragoş, pe care o compară cu cea a lui Mike Buonavista.

— Seamănă, constată el.

— Nu-i așa?

— Dar nu-i o asemănare de gemeni,

— Nu-s decât veri, îi preciză Ion D. Ioan.

Doctorul făcu ochii mari:

— Nu mai spune!

— Mamele lor au fost surori, adăugă căpitanul, imperturbabil.

Dezvăluirea îl ului pe Sergiu Timaru:

— Fantastic!

— Mama lui Mike Buonavista, îl informă mai departe Ion D. Ioan, a ajuns în Italia în timpul războiului şi-a rămas acolo... S-a măritat cu Giuseppe Buonavista, un negustor de mărunţişuri din Roma, apoi l-a născut pe Mike, care-i de fapt Michele... Şi e de presupus că vărul său din România, Cornel Dragoş, avea ştire de existența vărului său din Italia, Michele Buonavista.

— Pezevenghiul ăsta de Mike cunoaşte cumva limba română?

— Toate mamele îşi învață copiii limba lor maternă, remarcă Ion D. Ioan. În plus, Mike al nostru e înconjurat numai de români transfugi ori stabiliți pe alte căi în Italia.

— „Signor Buonavista” n-a urmat întâmplător cursurile vreunei

facultăți de medicină? se interesează Sergiu Timaru.

— Nu știm dacă are diplomă, dar e sigur că a trecut pragul Institutului de medicină din Roma.

— Profesează cumva această meserie?

— Nici gând. Ați văzut doar că se ocupă de treburi „oculte”, care-i aduc, fără îndoială, profituri mult mai mari.

Sergiu Timaru își reluă plimbarea prin încăpere.

— Faptele încep să se lege, rosti el ca pentru sine.

— Credeți?

Doctorul se opri în fața căpitanului și-l fixă cu o privire în care i se citea clar satisfacția:

— Ce-ai zice de existența unui alt Nani?

— Care să fie chiar Mike Buonavista?

— Exact.

— M-am gândit și eu, mărturisi căpitanul. Și aceasta ar explica multe... Mai ales scena din mansardă, dintre Tina și Nani... Vă amintiți? Tina s-a dus să-i facă ultima injecție cu SERTIM... Și l-a găsit pe Nani aproape adormit... Apoi s-a pomenit cu un Nani ascuns după draperie: treaz, proaspăt, gata să comită un „atentat la putoare”. Tina susține că cel din pat era în mod cert sub acțiunea unui somnifer puternic... Ea știe doar, cum arată un om în starea asta.

— Fără discuție, întări doctorul.

— Dar tot ea susține că cel de după draperie era Nani.

Prin ușa întredeschisă de la bucătărie se ivi capul asistentei medicale.

— Nu susțin ci sunt sigură, avertiză ea. Doar i-am văzut bine cicatricile fine, de pe față, rămase de la operație... Nu mai vorbesc de faptul că era îmbrăcat în aceeași pijama verde, în dungi... Pun mâna în foc că era el.

— Cicatricile puteau fi rezultatul unui bun machiaj, opină doctorul. Iar pijama „verde-n dungi” putea fi foarte bine în dublu exemplar... Mai ales că sursa e aceeași: Viola Robert. Doar ea e cea care-l îmbracă pe Nani din „recuzita” filmului.

Asistenta medicală stăruie cu un aer ofensat:

— Dacă pe fața lui era machiaj, mi-aș fi dat seama.

— S-o luăm domol, îi propuse Sergiu Timaru. Nu uita că apariția lui neașteptată după draperie te-a uimit și te-a speriat.

— Se poate, admise Tina Dornescu.

— Apoi, când s-a repezit la tine și te-a prins în brațe, te-a indignat. Or, în situația asta...

— Mai e ceva, Tina, interveni și căpitanul. Singură mi-ai spus că n-ai auzit nicio mișcare, în cameră, și nici vreun zgomot mai puternic, afară, care să fi acoperit deplasarea lui Nani de la pat la fereastră... După mine, starea lui de somnolență, de care ești sigură, ca și o

prezență aproape concomitentă, după draperie, sunt dovezi certe că unul era în pat și altul ascuns la fereastră.

Asistenta medicală se bosumflă.

— Credeți ce vreți! rosti ea retrăgându-se înapoi în bucătărie.

Priviră amândoi la ușa trântită cu ciudă. Își zâmbiră apoi complice, zicându-și în gând: „Așa e ea, dar nu-i fată rea”.

Reluară argumentațiile.

— În după-amiaza aceea, aminti căpitanul, Tina l-a zărit pe Nani îndreptându-se aproape în fugă spre casă... Și a mirat-o faptul că nu șchiopăta de fel.

— Se poate, conveni doctorul. Pentru că alignarea lui nu-i foarte pronunțată... E o sechelă veche, din copilărie... Iar când merge foarte iute, sau fuge, nu se mai observa... Mi-am dat seama și eu de acest lucru.

— Propuneți deci să renunțăm la acest fapt?

— Nu! Pentru că nu-i exclus ca cel pe care l-a zărit Tina strecurându-se pe alee să fi fost, într-adevăr, altcineva.

— Cine?

— Individul care mi-a furat flacoanele cu ser și a încercat să-i smulgă nevasti-mi formula SERTIM-ului.

— Mike Buonavista?

— Altul cine ar putea fi? Ori el, ori Nani.

— Dar ce ne facem dacă Mike Buonavista n-a călcat în vremea asta deloc prin România?

Consternat, Sergiu Timaru ridică mâinile a implorare:

— În acest caz!... Dar nu se dădu încă bătut: Sunteți siguri?

— Toate punctele noastre de frontieră au fost avertizate.

— Și?

— N-a fost interceptat.

— Poate a venit sub alt nume.

— Exclus!

— De ce?

— Pentru că Mike Buonavista s-a aflat și se află în continuare la Roma, înconjurat de exaltatele sale admiratoare.

— Cine ar putea fi atunci sosia lui Nani?

— Poate că... nu există...

Doctorul repetă automat:

— Exclus!

— De ce-ar fi exclus?

— Pentru că... Pentru că...

Sergiu Timaru își pierdu controlul și începu să se bâlbâie.

— Vă rog să vă liniștiți și să mă urmăriți cu atenție, îi ceru Ion D. Ioan.

— Orice-ai zice...

— Vă rog din suflet să mă ascultați.

Palid, respirând mai greu, doctorul se așează și-și aprinse, cu mâinile tremurânde, o țigară.

— Te ascult, rosti el în cele din urmă, dar n-ai să mă convingi.

— Din câte știu, începu Ion D. Ioan pe un ton calm, pe Nani l-ați întâlnit întâia oară în fața bufetului...

— „Mircești”, îi preciză doctorul.

— Ei, aflați că el nu se ducea de obicei la acest bufet și nu frecventa de obicei asemenea localuri.

— N-are nicio importanță!

— După opinia mea, s-a postat în față la „Mircești”, ca să vă ațină calea.

— Chiar de-ar fi așa, nu văd nimic vinovat... Oricare, în situația lui, ar fi căutat o posibilitate de a ajunge la mine.

— V-a cerut și dumneavoastră „trei lei de intrare”?

— Mi-a cerut.

— Ei, aflați că nu era câtuși de puțin lipsit de mijloace pecuniare.

— Pensioara lui...

— Aia era floare la ureche, replică Ion D. Ioan: Pentru că cineva – cred că Viola Robert - îi strecura periodic pe sub ușă un plic cu o frumușică sumă de bani... Asta în afară de unele pachete cu îmbrăcăminte.

— Sigur?

— Fapt verificat.

— Și de ce presupui că Viola era binefăcătoarea lui?

— Plicul mirosea a „Magie” – parfumul ei preferat.

— Ai aflat-o și pe-asta!

— De la îngrijitoarea blocului unde a stat Nani până ce l-ați adoptat dumneavoastră... Femeia îi spăla rufele și-i deretica din când în când prin odaie.

Sergiu Timaru îl cercetă pe Ion D. Ioan cu suspiciune: —O simplă îngrijitoare poate reține cu atâta precizie o marcă scumpă de parfum franțuzesc?

— Nu! Nici vorbă! Dar femeile au memoria parfumurilor. Încât i-am adus un flacon de „Magie”... Ea l-a adulmecat și m-a încredințat că acesta era parfumul pe care l-a simțit de câteva ori în cămăruța lui Nani... Se mira chiar de unde și până unde, un produs atât de deosebit într-o amărâtă de mansardă.

— „Magie”? repetă doctorul.

— E parfumul preferat al domnișoarei Robert.

— Uite, așa ceva nu mi-a trecut prin cap: să rețin ce parfum folosește Viola.

— Dacă ați fi întrebat-o pe soția sau pe fiica dumneavoastră, oricare dintre ele v-ar fi spus.

— Dumneata de la cine ai aflat?

— De la Tina.

— E și asta o chestie.

— Este.

— Dar cum ți-a venit în cap ideea cu „Magie”.

— Era o bănuială a mea, aceea că Viola și Nani se cunoșteau înainte de venirea lui la clinică... Și s-a adevărit.

— Mă rog! admise doctorul fără prea mult entuziasm. Dar asta încă nu dovedește vinovăția lor.

— De bună seamă, conveni Ion D. Ioan. Chiar dacă Viola ar fi cea care l-a îndemnat pe Nani să vă iasă în cale și tot ea s-ar fi ocupat în continuare de el... Toate acestea se pot explica prin intenția cineastei noastre, altfel mărturisită, de-a face un film documentar... Pe cine n-ar fi tentat miraculosul SERTIM și rezultatele aplicării lui practice?

Nerăbdător, Sergiu Tiniaru întrebă:

— Mai ai și alte argumente?

— Încă unul... Și aș îndrăzni să zic – hotărâtor.

— Dă-i glas!

— Am comparat cele două înregistrări de pe casetofonul dumneavoastră, cu alte înregistrări ale vocii lui Nani făcute tot de dumneavoastră în alte ocazii.

— Și?

— Specialistul la care am apelat mi-a confirmat că cel care vă curtează fata și cel care vă hipnotizează nevasta – ar fi una și aceeași persoană.

— Dumnezeule mare! exclamă doctorul vădit dezolat.

— Asta e, conchise Ion D. Ioan. De ce m-am temut, n-am scăpat.

Sergiu Timaru bâigui:

— Totuși, nu-mi vine a crede.

— N-avem ce face, își rosti Ion D. Ioan sentința.

Brusc îngrijorat, doctorul se interesă:

— Îl arestați?

— Rămâne de văzut...

După un icnet scurt, Sergiu Timaru rosti cu glasul sugrumat de emoție:.

— Căpitane!

— Spuneți, vă rog!

— S-a mai ivit un pericol.

— Care?

— Soția mea!... Nu vrea să plece în ruptul capului din București... Și-mi cere cu stăruință formula, SERTIM-ului.

— Câtă vreme știm doar noi doi unde se află formula, nu-i nici. Un pericol, îl liniști Ion D. Ioan.

Dar se înșela.

Capitolul 7

Nani dispăruse de pe plaja de la Snagov fără să mai dea niciun semn de viață. Își ceruse scuze pentru „un minut” și nu se înapoiase nici după o jumătate de oră.

— Ce-o fi cu el? își manifestă Lili îngrijorarea.

Viola Robert ridică din umeri. Deși se străduia să aibă un aer nepăsător, în inima cineastei începu să mocnească mânia. Nu intra în obiceiul lui Nani să dispară așa, fără niciun motiv, de lângă ele. Dimpotrivă. Avusese până atunci o purtare ireproșabilă. Cu Lili fusese delicat, tandru, iar față de Viola păstrase aceeași atitudine atentă, respectuoasă, prevenitoare. Fiica doctorului Timaru nu-i putea reproșa lui Nani nici măcar privirile uneori mai stăruitoare pe care le ațintea cineasta asupra acestuia. Deși, împunsă de gelozie, Lili era bucuroasă. Nani nu răspundea ochiadelor Violetei. Le ocolea de fiecare dată cu discreție.

— N-ar trebui să-l căutăm? insistă fata.

— Poate! rosti Viola cu același aer nepăsător..

Hotărâră să-și îmbrace totuși rochiile subțiri, de vară, direct peste costumele de baie și să-și strângă lucrurile, în drum spre restaurantul „Pescăruș” întâlniră un cunoscut comun. Lili îl opri:

—Nu l-ai văzut pe Nani?

Surprins, aceasta bâigui:

— Ba da.

Grăbită, bucuroasă. Lili se interesă:

— Unde-i?

Gândire mai înceată, tânărul gângăvi:

— Păi... L-am văzut mai de mult.

— Unde? sări fata la el.

— Păi... la „Parcaj”... Căuta o mașină... Cred că a plecat... Da! A plecat! L-am văzut luând un taxi.

Consternată, Lili rămase cu privirea agățată de chipul tânărului. Acesta-i zâmbi îmbietor:

— Am o... șalupă! Facem, o plimbare?

Trezită la realitate, Lili exclamă agasată:

— Of!

Îi întoarse în aceeași clipă spatele. Fără a dezarma, tânărul se adresă Violetei:

— Nici dumneavoastră nu...

— Altă dată! îi zâmbi Viola, rece, politicos, pornind pe urmele lui Lili.

Părăsit în mijlocul drumului, tânărul își zise supărat:

„O fac și astea pe nebunele!“

Porni resemnat în căutarea altor amatoare de plimbare pe lac.

La parcaj, în timp ce se strecurau prin puzderia de mașini, Lili se adresa Violetei:

— Tu înțelegi ceva?

Cineasta ridică din umeri:

— Nimic.

— Nu ne-a mai făcut niciodată asemenea „figură”; își mărturisi Lili îngrijorarea. Ce s-o fi întâmplat?

Cineasta deschise portiera mașinii închiriate de la „Ciclop” și răspunse pe un ton răstit:

— De unde vrei să știu?

Urcară și porniră în tăcere pe alea care ducea spre șoseaua națională. Pe parcurs aruncau priviri îngrijorate în jur. Neliniștea le cuprinsese pe amândouă. Iar tăcerea din mașină li se părea în egală măsură apăsătoare.

Prin dreptul comunei Tâncăbești – un accident de circulație. O „Dacie-1300”, cu însemnele de taxi de București, zăcea răsturnată în șanț. Lili Timaru scoase un țipăt scurt, de spaimă, cerându-i Violetei să oprească. Agentul de circulație, care ținea curioșii la distanță regulamentară, le făcu semn să meargă mai departe. Opriră la vrea sută de metri și reveniră, pe jos, la locul accidentului. Pe partea opusă a șoselei, un autocamion greu, încărcat cu saci de grâu, avea aripa stângă înfundată. Șoferul autocamionului se dezvinovăța:

— Eu veneam de pe drumul ăsta, din stânga, și aveam copacii în față... N-am văzut taxiul.

Lili și Viola își făcură loc printre curioși. Victimele, scoase din șanț, erau purtate pe târgi spre „Salvarea” sosită cu promptitudine. Șoferul taxiului, lovit grav, părea fără viață. Pasagerii săi însă – o tânără pereche – scăpasera mai ușor. Gemeau slab și-și clătinau capetele de durere. Lili și Viola răsuflară ușurate. Nu era taxiul pe care-l luase Nani din Snagov. Reveniră la mașină lor și, după o jumătate de oră, opriră la capătul Aleii Castanilor. Lili coborî:

— Am să te sun! îi zise Viola în loc de rămas bun.

Fata zâmbi cu amărăciune:

— Bine! Aștept!

Nu-și mai făcură, ca de obicei, semne amicale de rămas bun.

Înregistrând mecanic demarajul mașinii, Lili porni aproape în fugă spre casă. Pe scări, era cât pe ce s-o răstoarne pe menajeră.

— Nani a venit? întrebă fata cu sufletul la gură.

— Nu! făcu femeia mirată. Da' n-ați plecat împreună?

— Ba da!

Lili intră fără a mai da alte explicații.

În hol aruncă din mers sacul de plajă pe un fotoliu. Acesta însă nimeri pe brațul fotoliului și se răsturnă cu gura în jos. Lili nu dădu nicio atenție lucrurilor împrăștiate pe covor. Se repezi la telefon și formă numărul de la clinica tatălui ei. Îi răspunse Tina Dornescu:

— Bună ziua!

— Nani nu-i acolo? întrebă fata cu inima ticăind de teamă și speranță, totodată.

— Nu! făcu asistenta medicală mirată de o asemenea întrebare.

— Nici tata?

— Dumnealui este. Îl chem imediat.

Minutul care se scurse până ce auzi glasul tatălui ei în receptor i se păru lui Lili o veșnicie.

— Ce e, scumpo? se interesă Sergiu Timaru pe tonul său blând, protector.

Vocea părintească era un balsam pentru sufletul răvășit al fetei.

— Nu știu ce-i cu Nani, se plânse ea.

— Păi n-ați fost împreună la Snagov?

— Ba da.

— Și?

— Ne-a părăsit fără nicio explicație. A zis că pleacă pentru „un minut” și... dus a fost.

— Nu era și Viola cu voi?

— Ba da. Dar și ea e la fel de nedumerită. Ni-i teamă să nu se fi întâmplat ceva... grav.

— Ce-ar putea să se întâmple?

— Orice! Își rosti fata temerea. Un accident.?

— Când v-a părăsit?

— Păi... Pe la zece... Iar acum e unu fără un sfert.

— Dacă era accidentat am fi fost anunțați... Ori de la spital, ori de la miliție... Fii liniștită! Nani nu e un copil.

— Uneori este, mărturisi fata cu candoare.

— Toți avem asemenea momente, continuă tatăl s-o calmeze.

Dar Lili strigă în receptor:

— Și eu ce fac, papă?

Tatăl râse bonom:

— Fii fetiță cuminte și stai liniștită acasă... Îndată ce aflu ceva, îți comunic.

— Te rog din suflet, papă!

— Nicio grijă, fetița tatei.

— Când vii acasă? stăruie Lili.

— Pe la două.

— Te rog frumos!... Vino cât poți de repede.

— Vin, scumpo. La revedere!... Mă așteaptă un pacient.

— La revedere, rosti fata cu glasul stins.

Mai țină câteva clipe receptorul la ureche, dar pe firul telefonic nu mai veni niciun sunet. Și tare ar mai fi vrut să prelungească discuția cu tatăl ei... Să vorbească despre orice numai să nu rămână pradă temerilor care o copleșeau.

„Unde-o fi?” nu înceta ea să se întrebe.

Era prima oară când își dădea seama că ceea ce simțea pentru neobișnuitul pacient al tatălui ei depășise stadiul de milă, simpatie ori camaraderie. Îl iubea pe Nani. Nu niai încăpea nicio îndoială. În clipa când zărise taxiul răsturnat în șanțul șoselei, inima-i sărise din loc. Îi fusese teamă că se aflase Nani în mașina aceea. Doar el plecase din Snagov cu un taxi. Iar când văzuse victimele de pe târgi, în loc de compasiune, simțise o nestăpânită bucurie. Nani nu era printre ei.

„Și „totuși, unde a putut să dispară? continua ea să se întrebe. A fugit?! De cine?... De mine? De Viola? Poate de Viola!“ – Deși-i acceptase prietenia, Lili simțise că Nani avea unele reticente față de cineastă... Îi primea darurile fără prea mare plăcere... În ciuda faptului că Viola amintea mereu de „onorariul” pentru filmul documentar, Lili simțea că Nani se luptă de fiecare dată cu orgoliul lui bărbătesc. Susceptibil și mândru, acest pacient al tatălui ei! Și fetei îi plăcea să constate, la cei pe care-l iubea, asemenea trăsături de caracter. Pe de altă parte, ei nu-i plăcea nici compania cineastei. Pentru o tânără de 20 de ani, Viola Robert întruchipa idealul feminin: Frumoasă, elegantă, inteligentă, talentată, cu personalitatea bine conturată, răzbătătoare și... triumfătoare. Orice întreprindea – îi izbutea.

„Viola e- totuși o frumusețe rece!“ îi mărturisise Nani odată.

Declarația o unse la inimă pe Lili. Era o dovadă că Nani prefera firea uneori capricioasă, adesea năzbătioasă, a fiicei doctorului Timaru, în locul calculului rece, precis și al hotărârilor ferme ale Violei Robert.

„De ce-a plecat atunci de la mine? nu înceta fata să se întrebe. Unde s-a dus? Ce face acum? Se mai întoarce ori nu la mine? Dumnezeu!“ izbucni apoi pe neașteptate într-un plâns sfâșietor.

Sonerie telefonului zbârnâi strident. Lili tresări, își ogoi plânsul, își șterse ochii cu palma și ridică receptorul:

— Alo!

— Lili?

— Viola! strigă fata bucuroasă.

— Ce-i cu vocea asta? Nu cumva plângi?

— Nu... Cred că sunt nițel răcită.

— Fii fetiță cuminte și nu-ți face griji.

— Ai aflat ceva de Nani?

— E bine merci.
— Adică?
— S-a întâlnit cu niște amici de-ai lui și trage un cheful.
— Sigur?
— Mi-a spus cineva care l-a zărit într-un restaurant.
— În care?
— Undeva... la Șosea.
— Și nu putea să ne spună?
— Când vine îl tragem amândouă de urechi.
— Îl tragem! rosti Lili printre lacrimi de bucurie.
— Bărbații sunt niște ingrați, draga mea, continuă Viola s-o consoleze. Pentru un pahar de vin sunt în stare să-și părăsească mamele... nu numai iubitele.

Lili încercă un protest:

— Nu-i vorba de...
— Lasă, lasă! râse Viola în receptor. Am trecut și eu prin astea... Poate am să mai trec... Dar, spre norocul nostru, până la urmă tot la noi se întorc.

Lili smiorcăi mai liniștită:

— O să-l tragem zdravăn de urechi!
— Neapărat! conveni Viola. La revedere, păpușo!
— La revedere... și-ți mulțumesc!
— Pa, fetițo!

Abia după ce așeză din nou receptorul în furcă, Lili izbucni într-un plâns care-i răcori sufletul atât de greu încercat în ultimele ore.

*

Sergiu Timaru reveni acasă abia pe la ora trei. Își găsi fiica dormind îngerește.

„Bine că s-a liniștit”, își zise ei.

Deschise apoi ușa de la dormitorul soției sale. Patul era gol.

„Une-o fi?” se întrebă el îngrijorat.

În bucătărie, menajera îi pregătea prânzul.

— Mâncați ceva? se interesă aceasta.

— Mulțumesc! Mai târziu... Te anunț eu, o preveni doctorul. Dar soția mea nu știi unde-i?

— Mi-a zis că se duce la o prietenă.

— A plecat de mult?

— Pe la unsprezece.

— A lăsat vorbă când se întoarce?

— Aș! făcu femeia nemulțumită. Știți că de la o vreme umblă ca o somnambulă... De ce nu-i dați ceva?... E bolnavă!... Vă spun eu!... Ați

văzut cum arată? Nu mănâncă aproape deloc... Abia ciugulește... A slăbit ca un ogar...

— Trece și asta! Încercă doctorul să încheie discuția.

— Trece, trece! nu încetă femeia să bombăne. Dar lasă urme.

Sergiu Timaru n-o mai asculta. Se îndreptă spre biroul sau. Aici, privirea i se opri instinctiv asupra raftului cu cele două volume care-i dădeau de la o vreme numai griji. Cărțile se aflau la locul lor, neclintite, ca și semnul, aproape invizibil, pus de el.

„Poate ar fi bine să schimb locul formulei”, își zise.

Nu se hotărî încă.

„Să nu dau de bănuît”.

Se așeză la vechiul lui birou Biedermayer. Oboseala îi pătrunsese până-n oase. În cursul dimineții avusese două intervenții chirurgicale grele, epuizante. Se gândea că n-ar fi rău să se întindă puțin pe pat, dar îi venea greu să se ridice din scaunul capitonat, își sprijini fruntea în palme. Poziția era odihnitoare. Curând își simți mâinile amortite. Își îndreptă spatele și oftă din adâncul inimii.

„Unde-o fi Nani?” se întrebă.

Încă de la spital îl căutase la telefon pe Ion D. Ioan. Dar căpitanul era în misiune.

„O fi aflat oare de dispariția lui Nani?” era a doua întrebare care-l urmărea cu perseverență.

Privi la derivația aparatului de telefon de pe biroul lui. Împinse cheia de blocare și formă din nou numărul lui Ion D. Ioan. Spre norocul lui îi răspunse chiar cel căutat.

— Să trăiți!

— Pe unde umbli, omule?

— Pretutindeni și nicăieri, îi răspunse căpitanul glumeț.

— Ai aflat de... omul nostru?

— Nu ne scapă nimic, continuă. Ion D. Ioan pe același ton glumeț. Știm tot, auzim tot, vedem tot.

— Și?

— Așteptăm mutarea următoare.

Sergiu Timaru ardea de nerăbdare să afle care fusese, în fapt, „prima mutare” dar își înghiți cuvintele. Conveniseră să nu apeleze la comunicări telefonice decât în cazuri extreme. Îndrăzni totuși să-l roage pe căpitan:

— Mă ții la curent?

— Fără nicio discuție, sosi prompt răspunsul de la celălalt capăt al firului.

Ceva mai liniștit, Sergiu Timaru așeză receptorul în furcă.

„La urma urmei, își zise el, ia să-mi văd de-ale mele”.

Și hotărî să nu se abată de la programul stabilit pentru acea după-amiază: o gustare, o cafea și o oră-două de lectură în pat. Îl așteptau

*

Șase seara. Lili bătu firav la ușa de la dormitorul tatălui ei. Acesta o pofti:

— Ce-i, fetița tatii?

— Te deranjez?

— Tu? Niciodată, scumpo!

Fata se așeză pe marginea patului. Era într-o pijama subțire peste care aruncase un halat.

Sergiu Timaru își contemplă progenitura. O găsea frumoasă. Și era. Avea un chip de madonă rafaelită și un ten de creolă.

— Cu cine semeni tu, iubito? o întrebă tatăl, șăgalnic.

— Cu Timăroaia cea bătrână, îi răspunse fata, mândră de moștenirea trăsăturilor bunicii din partea tatălui.

După un suspin ușor, fata își culcă capul pe brațul doctorului.

— N-a venit încă! rosti ea cu tristețe.

Tatăl își simți inima mișcată de duioșie.

— Are să vină! o încurajă el.

Fata continuă cu aceeași candoare:

— Așa fac toți bărbații?

— Adică?

— Pleacă... de nebuni?

— Sunt momente când îi apucă și pe ei de un „amok“ dar își revin.

— Repede?

— De la caz la caz.

— Nu m-aș fi așteptat totuși de la Nani!

— Eu... da!

Fata se răsud ca un arc:

— De ce vorbești așa?

— Oi fi având motivele mele.

— Nu mi le poți spune și mie?

— Tare aș vrea să nu afli niciodată de ele, suspină tatăl. Mai bine zis – să nu se confirme.

— Ce anume?

— Unele bănuieli.

— Grave?

— Pot fi... foarte grave.

— Degeaba! se burzului fata. N-o să mă poată convinge nimeni că Nani e un om rău.

— Așa simți tu?

— Cu toată ființa.

— Nu-mi doresc, fetița mea scumpă, decât un singur lucru: instinctul și intuiția ta de femeie să aibă câștig de cauză.

— Vor avea! rosti ea mai încrezătoare ca oricând. Sergiu Timaru mângâia în neștire părul fiicei sale.

Stânjenită, aceasta îl întrebă:

— De ce mă mângâi?

—N-am voie?

— Ba da, tăticuțule drag!. rosti ea cu afecțiune. Îl sărută iute, pe obraz, apoi adăugă: Mă întreb dacă toate fetele din lume au noroc de un tată ca al meu.

— Au! o încredință el.

— Chiar toate... toate?

—Absolut toate!

— Dar mai sunt și oameni răi, care-și abandonează familia...

— Accidente rare, scumpo... Și-n orice caz, desfid pe tatăl în stare să abandoneze o fetiță atât de dulce ca tine.

— Tăticule! Tu-mi ascunzi ceva!

— Ce-aș putea să-ți ascund?

— Niciodată n-ai fost atât de... cum să zic?: atât de tandru cu mine... De obicei ești foarte ocupat... foarte obosit... nervos... autoritar... Când eram mică m-ai bătut, știi?

— Dacă făceai pozne!

— Mari?

— Unele erau chiar foarte mari... Îmi amintesc că erai, dacă nu mă înșel, în clasa a doua... Și de la școală, în loc să vii acasă, ai dispărut... A trecut o oră, au trecut două, trei. Lilica noastră – nicăieri... Telefoane la școală, la „Salvare”, la miliție... Nici urmă. Am luat atunci la telefon părinții colegelor tale. Și te-am găsit la Mioara.

— Țiulescu Mioara!

— Stăteai flămândă, obosită, și te jucai cu păpușile ei... Dar ceea ce m-a supărat foarte tare era faptul că scumpa ta colegă nu s-a învrednicit să-ți dea măcar o coajă de pâine.

— Ea însă a înfulecat în bucătărie, până n-a mai putu? își aminti Lili.

— Apoi a venit să se joace mai departe cu tine, continuă tatăl. Eram atât de revoltat!

— Am simții pe pielea mea! îi replică Lili fără nicio ranchiună. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, stăruie ea.

— Care?

— Ai o stare... mai aparte.

— Se poate...

— Din pricina lui Nani?

— Așa cred.

— Te-a dezamăgit?
— Încă nu-mi dau seama.
— Nici eu.
— Mai bine... Certitudinile sunt uneori cumplite. Fata îi mângâia mâna de parcă o vedea pentru prima oară.
— Dacă mă gândesc bine, n-ai un suflet rău, constată ea.
— Zău?
— Pe cuvânt!... Care alt doctor s-ar fi ocupat atât de un... vagabond... cum era Nani când l-ai întâlnit.

Tatăl zâmbi bonom:

— Oricare.

Fata se burzului:

— Cu mata nu se poate discuta serios.

— Nici nu-i momentul potrivit, scumpa mea.

— Știi ceva?

— Spune!

— Hai să ne îmbrăcăm și să ieșim în oraș.

— Noi doi?

— N-am fost niciodată împreună.

— Să pornim așa...

— Ca niște hoinari.

— Pe străzi?

— Și prin cârciumi... Știi? Cred că nu m-am îmbătat niciodată...

Sigur nu m-am îmbătat... Dar în seara asta aș vrea să bem până ce nu vom mai ști de noi..

— Vrei să-ți spun un secret?

— La ureche?

— Da!

Tatăl îi șopti:

— Nici eu nu m-am îmbătat niciodată!

— Nu se poate!

— Parol!... Dar în seara asta... parcă m-ar ispiti.

Lili simți că o împung iarăși lacrimile.

„De ce oare?” se întrebă ea neliniștită.

*

„Taxi“-ul opri la capătul Aleii Castanilor. Sergiu Timaru își ajută fiica să coboare din mașină iar după ce achită cursa porni cu ea, la braț, spre casa care zăcea în întuneric. Era miezul nopții și circulația pe străzi se rărise mult. Cu toate acestea în timpane îl izbea duduital surd, sacadat, al marelui oraș: du-du-du-du!

Sergiu Timaru se opri, ascultă o clipă, apoi îi atrase atenția fiicei

sale:

— O auzi cum pulsează?

— Ce? Întrebă aceasta nedumerită.

— Inima Bucureștiului!

— Vai, papà! Nu te știam atât de... romantic!

— Îți mărturisesc sincer, abia în seara asta mi-am dat seama că orașul pulsează mereu... Zi și noapte!

— Hai să mergem! Îl trase fata nerăbdătoare de braț.

Cu un ușor suspin, tatăl remarcă:

— Nu prea ne-am distrat!

— Deloc! confirmă Lili.

— Deși am bătut mai toate restaurantele... nici măcar nu ne-am îmbătat.

— La „Cina“ m-am simțit un pic amețită... Și pe drum... în mașină... Dar cum am pășit pe aleea noastră, mi-a trecut de-a binelea. E tare plăcut aici, la noi... Și-n casă, și-n grădină...

— Îți pare rău că nu l-am găsit pe Nani?

— Îhî!

— Pe unde o fi umblând bezmeticul?

— Nu s-o fi întors acasă?

— Nu cred.

Ridică amândoi privirile spre mansardă. Lili remarcă:

— Dacă venea, deschidea fereastra... Îi place aerul curat... Mi-a zis că și iama ține geamul întredeschis.

— E tânăr... Plesnește de sănătate, observă doctorul.

— Face în fiecare dimineață o oră de gimnastică, îl informează fata.

— Am observat.

— Și yoga.

— Asta n-am știut.

Sergiu Timaru descuie cu grijă ușa de la intrare, aprinse becul din verandă, apoi luminile din hol. Lili păși în urma lui pe vârfuri. Iar după o scurtă cercetare constată:

— Mama e acasă și doarme!

— Foarte bine! făcu tatăl obosit.

Lili își duse și ea mâna la gură, pentru a-și ascunde un căscat:

— Mă duc și eu la culcare.

— Noapte bună, scumpo!

— Noapte, bună, tăticule!... Și-ți mulțumesc pentru seara asta.

— Somn ușor!

Fata se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz:

— Somn ușor!

Sergiu Timaru se îndreptă spre bibliotecă. Când intră îl izbi în nări aerul greu, încărcat de fum de tutun. Deschise larg fereastră și aprinse lampa de birou. În scrumieră zări câteva capete de țigară cu urme de

ruj.

Numără, în scrumieră, patru capete de țigară. Făcu socoteala că soția sa petrecuse în biroul lui cel puțin o jumătate de oră. În coșul de hârtii de alături, descoperi câteva ghemotoace. Le desfăcu. Pe foile albe, mototolite, se distingeau clar niște ecuații.

„Încearcă să reconstituie formula SERTIM-ului“, constată el.

Luă fiecare ghemotoc în parte și-i dădu foc. Azvârli apoi cenușa pe fereastră.

Din interiorul casei răzbătură până la el niște zgomote deosebite. Crăpă ușa. Cineva urca scara de la mansardă. Se auziră apoi niște pași ușori, pe palierul de sus, după care cineva încercă ușa de la intrarea în apartamentul lui Nani. Peste câteva clipe, pașii ușori, furișați, se auziră din nou pe palier. Scara veche, de lemn, scârțâi brusc. Nocturnul musafir al lui Nani făcuse o mișcare greșită.

„Coboară“, constată Sergiu Timaru.

Nu se îndoia că era fiică-sa. Doctorul scoase un suspin:

„Îl iubește!“

Închise ușa la loc, cu maximă precauție. Lili nu trebuia nici măcar să bănuiască indiscreția lui.

În clipa următoare, soneria telefonului îl făcu să tresară. Sergiu Timaru acționează instinctiv cheia de la blocare.

În receptor auzi clar vocea lui Ion D. Ioan:

— Pe unde umblați? V-am mai căutat și acum un sfert de oră?

— Ce s-aude? Își manifestă doctorul nerăbdarea.

— Să zicem... bine, răspunse căpitanul.

— Adică?

— „Omul nostru” se află în mâini bune.

— Reținut?

— Deocamdată.

— Și... cele două sticlute?

— Neam!

— Păi... ce scofală ați făcut?

— Asta-i situația.

Sergiu Timaru îi ceru:

— Aș vrea să-l văd.

— Ar fi chiar indicat, conveni căpitanul. Peste zece minute trec să vă iau... Să fiți la capătul aleii..

— S-a făcut!

Doctorul așează receptorul în furcă. Dar tot atunci auzi o bătaie discretă în tăblia ușii. Bănuie că e fiică-sa. O invită. Lili se ivi într-adevăr în prag:

— Cu cine ai vorbit?

— Vești bune, fetiço, o informă tatăl.

— L-au găsit?.

— Fii liniștită!... E teafăr!... Mă duc să-l văd.

— Aș dori...

— Nu se poate!

Lili se resemnă.

— Am totuși o rugămintă, insistă ea. Să-mi dai și-mie un telefon.

Tatăl se uită la ceas. Era 12 și jumătate.

— Nu crezi că o fetiță cuminte ar trebui ca, la ora asta, să fie în brațele lui Morfeu?

— Degeaba! N-am să pot dormi.

— Bine, bine! Am să te sun?

O cuprinse pe fată de după umeri, o strânse ușor și o arată pe creștet. Părul ei mirosea a parfum de violete și a tutun.

— Îmi făgăduiești să fii fetiță cuminte?

— Făgăduiesc.

Tatăl se uită la ceas, apoi o tuli spre ieșire. Din mers îi mai făcu fiică-și un semn de rămas bun.

La capătul aleii se și oprise o „Dacie-1300“, Ion.D. Ioan îi deschise portiera. Sergiu Timaru se strecură înăuntru.

— Unde-i Nani? se interesă.

— La noi, la circă, îl informă căpitanul.

— De ce l-ați reținut?

— A făcut praf barul „București”.

— Cum așa?

— Uite-așa! A încins o bătaie ca în *Șapte păcate*.

— Nani?!

— Frumosul Nani.

— Cum arată?

— A scăpat destul de ieftin.

— Adică?

— Câteva cucuie, două-trei vânătăi...

— Pe față?

— La arcade.

— Idiotul!

— Credeți că ar putea să-i dăuneze?

— Nu-mi dau seama... Să-l văd mai întâi... Dar cum naiba a ajuns în nenorocitul ăla de bar?

— Se pare că a avut o răfuială... A plătit probabil o poliță mai veche.

— Cui?

— Unor „bișnițari”.

— Băiatul ăsta numai în surprize ne ține.

— Și-ncă ce surprize!

— Dar ce avea să împărțit cu derbedeii ăia?

— Nu știu! Și nici nu vrea să spună... Susține că „bișnițarii” s-au legat de el nitam-nisam.

— Dar ce-a căutat la bar? insistă doctorul.

— Asta aș vrea să aflu și eu, mărturisi căpitanul.

Sergiu Timaru îl privea cu suspiciune:

— Dumneata știi ceva, dar...

— Zău, nu știu nimic precis, îl întrerupse Ion D. Ioan.

— Atunci, ai niște bănuieli?

— Am.

— Și cam de ce natură?

— Nu știu ce mă face să cred că acești doi „bișnițari” sunt amestecați într-un fel sau altul în accidentul de automobil în urma căruia Cornel Dragoș a devenit Nani.

— Ei să-l fi dat pe inginerul Dragoș pe mâinile traficantilor italieni?

— Presupun.

— Și i-a găsit abia acum?

— Normal, deoarece „clienții” lui Nani au avut un timp „domiciliu obligatoriu”.

— Asta ar fi o explicație, conchise Sergiu Timaru.

Aparent, povestea părea simplă. În timp ce Nani se afla pe plaja de la Snagov, lungit în șezlong și ascultând, la adăpostul unei umbrele, sporovăială dulce dintre Lili și Viola, zări doi indivizi care-i atraseră atenția. Fără a sta o clipă pe gânduri, își ceru scuze pentru „un minut” de la tinerele pe care le însoțise și porni în urmărirea celor doi. În fișele miliției, aceștia figurau ca „bișnițari bine cotați pe piața Bucureștiului”. Cel mai în vârstă dintre ei, cunoscut îndeosebi sub numele de Gablonț, avea în jur de treizeci de ani. Celălalt, căruia i se spunea Canarul, era cu vreo cinci ani mai tânăr. La Snagov veniseră amândoi -n „interes de afaceri”. Iar aici, de îndată ce simțiră „filajul” lui Nani, deveniră precauți.

— Cine o fi „amicul”? îi strecură Gablonț asociatului său.

— Habar n-am! îi răspunse celălalt.

— Vreun „gușter” de la economic?

— Nu pare.

— Ce mă-sa o fi vrând de la noi?

— Eu zic s-o ștergem.

Se îndreptară spre parcaj fără a scăpa „umbra” din vedere.

— Se ține scai de noi, constată Canarul.

— N-are decât, făcu Gablonț în timp ce descuria mașina. Urcară într-un „Ford-Capri” vechi și porniră spre șoseaua națională. După câțiva kilometri constatară însă că aveau „în plasă” un „taxi”. La bifurcația de la Băneasa cotiră spre pădure. Spre nemulțumirea lor, „taxi”-ul îi urmă. Se înscriseră apoi pe aleea, care ducea la restaurantul „Băneasa”. „Taxi”-ul — după ei. La parcajul din spatele restaurantului, Gablonț făcu un viraj brusc și se îndreptă glonț înapoi, spre București. Mașina din „plasă” făcu aceeași manevră.

— Să-i punem o frână tare, sugeră Canarul.

— Nu-i nevoie, se împotrivi cel de la volan. În București scăpăm de el.

Până la Statuia Aviatorilor fură înșă nevoiți să suporte și „taxi”-ul în „plasa” lor.

Cu un început de panică, Canarul îi strecură printre dinți asociatului său:

— La „Doina”!

Gablonț prinse ideea din zbor. Viră imediat la dreapta și opri curând în dreptul restaurantului de la Șosea. Aici coborâră amândoi, încuiară mașina, controlară bine ușile și se îndreptară spre grădina de vară unde ocupară o masă mai aproape de intrare. Cu o mișcare largă a brațului și un aer marțial, Gablonț chemă ospătarul:

— Gică!

— Vine băiatul! răspunse ospătarul înfățișându-se într-o clipită la masa lor.

— Un pepsi pentru mandea, că mai are nevoie de carnetul de conducere, și-o bere pentru „mio amico”, comandă Gablonț.

— Un pepsi și-o bere! repetă ospătarul plecându-se serviabil. O gustărică?

— Merge! conveni Canarul.

— Vă pregătesc ceva cu mâna mea!

— Dar repede, Gică! îi porunci Gablonț.

— Gata! M-am și înapoiat.

De la masa din spatele lor se făcu auzită în clipa aceea o altă voce autoritară:

— Gică!

Surprins, ospătarul se răsuci ca un titirez.

— Da, vă rog!

— Vino și la mine!

Presimțind pericolul, cei doi bișnițari își răsuciră, gâturile. Privirile li se încrucișară fulgerător cu cele ale lui Nani. Ospătarul, mirosind că ceva nu era în regulă, încercă să scape:

— Cu ce vă servesc?

— O bere! ceru Nani.

— Am înțeles! O bere! repetă ospătarul automat; Dădu să plece, dar Nani îl opri.

— Și-o gustărică.

—Ce să fie?

— Știi tu ce să fie! Una de-aia pregătită „cu mâna ta”.

Între ciocan și nicovală, ospătarul întrebă cu jenă:

— Cu mâna mea vă pregătesc, rosti el timid, dar să știu ce... Nu vă cunosc gusturile și...

— Pentru moment am aceleași gusturi, arătă Nani ostentativ spre masa bișnițarilor.

Ospătarul bâigui:

—Cum doriți, dar...

— Ai venit? ridică Nani glasul la el.

Cu un icnet scurt, ospătarul se răsuci pe călcâie și porni spre bucatărie, clătinând nemulțumit din cap.

La masa lor cei doi bișnițari stăteau cu ochii plecați de parcă erau opăriți. Canarul, mai nestăpânit, mârâi printre dinți:

— Eu îi rad una!

Gablonț furișă o privire spre „umbra” lor și strecură prin colțul gurii:

— O încasezi tu, de la mine, dacă nu-ți ții pliscul..

Canarul se foia totuși pe scaun. Simțea că nu-l mai rabdă locul:

— Mă duc să mă spăl pe mâini.

— Asta da! aprobă Gablonț.

Lăsară pe masă pachetele de „Kent“, împreună cu brichetele și se îndreptară amândoi spre lavabou. Nani îi urmări cu privirea până ce bișnițarii dispărură în clădire. Trecură câteva minute bune și cei doi indivizi nu se mai arătară. Intrând la bănuială, Nani începu să se uite când la masa cu pachetele de țigări, când la intrarea restaurantului.

„Dacă au șters-o?“ își zise el cu un început de teamă.

Mai așteptă două-trei minute. Nimic. Nici ospătar, nici bișnițari. Intrigat, se ridică de la masă și porni agale spre lavabou. Acolo însă constată cu surprindere că nu era nimeni. Reveni iute în grădină. Pe masă bișnițarilor pachetele de țigări și brichetele stăteau neclintite. Din câțiva pași ajunse la ieșirea din grădină. Mașina bișnițarilor se afla și ea acolo unde fusese parcată.

„Or fi plecat fără mașină?“ se întrebă.

Greu de presupus. Se înapoie la masa lui și așteptă, stând ca pe ace. Dar nici ospătarul nu-și mai făcea apariția. Se ridică iarăși de la masă și porni spre bucătărie. Pe culoar îl zări pe ospătar, care se învârtea cam fără treabă.

— Gică! îl strigă Nani autoritar.

Speriat, acesta încercă să se facă nevăzut printre ospătarii și picolițele care forfoteau pe culoar. Dintr-un salt, Nani îl ajunse, înșfăcându-l de guler;

— Gică! mării el amenințător.

Ospătarul se smuci.

— Ce-aveți cu mine?

— Unde-s indivizii?

— Care indivizi?

Cu o mișcare bruscă, Nani îl vârî într-o debara.

— Gică! îi mârâi apoi în ureche. O încurci rău!

— Dar ce-am făcut? se tângui din nou ospătarul, încercând să-și desfacă papionul care-l sugruma.

— Să nu te trezești acuzat de complicitate!

— Eu?

— N-o mai face pe prostul! Te-ai înțeleș cu ei!

— Să mă bată Dumnezeu dacă...

Nani îl înșfăcă iarăși de gât:

— Unde s-au dus?

Sugrumat, cu ochii ieșiți din orbite, ospătarul rosti printer gemete:

— Zău nu știu! Să mă bată Dumnezeu!

— Până te-o bate Dumnezeu, o încasezi de la mine. Auzi? Te calc în picioare!

Ospătarul, zărind amenințarea din privirea însângerată a lui Nani, hotărî să mărturisească:

— Au plecat!

— Unde?

— Asta nu pot să știu... Au ieșit prin spate și-au tulit-o în parc.

Primul impuls al lui Nani fu acela de-a porni pe urmele bișnițarilor. Își dădu însă seama că era prea târziu. Indivizii avuseseră suficientă vreme să iasă din paie și să se urce în primul taxi ori troleibuz ieșit în cale. Reluă interogarea ospătarului:

— Se mai întorc?

— Asta n-am de unde să știu.

— Nu vin să-și ia mașina?

— N-am știut că...

— Gică!

Ospătarul își feri privirea din calea fulgerelor din ochii lui Nani și mărturisi:

— Nu mai vin.

— Ce-au zis să faci cu mașina?

— Nimic!

— Gică!

Ospătarul gemu:

— Să le-o duc eu.

— Unde?

— La bar.

— Care bar?

— La „București”.

— La ce oră?

— Când termin lucrul aici.

— Bine, băiete! îi grăi Nani mai prietenos. Dacă-ți dau vreun telefon – și-i sigur că-ți vor da – le spui că mi-au tras „clapa”, l-am căutat peste tot – și prin parc – apoi m-am oprit la mașina lor... După părerea ta, – eu sunt pe undeva, pe aici, la pândă. Sfătuiește-i că n-ar fi bine nici să le duci tu mașina, nici să vină ei după ea.

Roșu ca focul și ud learcă de sudoare, ospătarul îngăimă:

— Așa am să le spun.

— Bagă de seamă!

Ospătarul se simți mai în largul lui:

— Aveți toată încrederea. Ce naiba!? Doar îmi cunosc interesul.

— Bine, Gică!

Ospătarul și aranjă ținuța, își șterse broboanele de sudoare și întrebă:

— Mai aveți nevoie de mine?

— Adu-mi berea și gustarea pregătită „de mâna ta”.

— Vă servesc imediat!

Când reveni în grădină, Nani constată că nimeni nu se atinsese nici de pachetele de țigări, nici de brichetele celor doi bișnițari. „Oameni

cinștiți pe-aici“, își zise el fluturând un zâmbet plin de încredere.

Spre miezul nopții, barul „București” era învăluit în nori grei de fum. Mirosea a tutun fin, a parfumuri și băuturi scumpe. Nani redescoperi atmosfera de local de noapte fără prea mult chef. Își găsisse o masă mai retrasă, aproape de ieșirea din local și aștepta clipa potrivită pentru a-și pune planul în aplicare. Gică, ospătarul de la „Doina“, nu-l mințise. Cei doi bișnițari se aflau într-adevăr acolo, la o masă din mijloc, însoțiți de două tinere. Ascuns de un stâlp, Nani îi pândea nestingherit. După felul cum erau serviți, cei doi indivizi erau cu siguranță niște obișnuiți ai locului. Beau și mâncau fără grijă, schimbau replici hazlii cu „prieteni” de la alte mese, ori își răsuceau partenerile pe ringul de dans. La un moment dat, Canarul se ridică de la masă și se îndreptă spre lavabou. Băuse probabil binișor, pentru că se împiedica ba de-un colț de masă, ba de piciorul unui scaun. Dar când trecu de stâlp și-l descoperi pe Nani, se dezmetici. Făcu mai întâi ochii mari, apoi se răsuci pe călcâie și-o tuli înapoi. Apariția neașteptată a „umbrei” lor îl trezise pe Canar de-a binelea. Ajuns lângă Gablonț, se aplecă la urechea acestuia și-i șopti ceva. Gablonț tresări, împinse scaunul înapoi, gata să sară în picioare. Dar se răzgândi și trase, scaunul la loc, sprijinindu-se cu pieptul de masă. Canarul se așază și el stând ca pe ghimpi. Observându-i, una din fete se interesă:

— Ce-i cu voi?

— Pliscul! îi strecură Gablonț printre dinți. Luați-vă catrafusele și ștergeți-o de-aici.

Speriate, cele două fete își încrucișară privirile:

— Unde s-o ștergem? se interesă cealaltă.

— În... o repezi Gablonț mânios.

Fetele nu mai statură pe gânduri. Obișnuite, fără îndoială, cu asemenea scene, își strânsesă țigările și brichetele, își luară poșetele și, cu un aer de prințese ofensate, se îndreptară spre ieșire. Nani le aruncă o privire nepăsătoare și-și reluă supravegherea.

În panică, cei doi bișnițari stăteau cu capetele plecate peste masă.

— Ți-am spus să nu venim aici, îi reproșă Canarul.

— Taci dracului din gură! mârâi Gablonț.

Canarul însă continuă:

— Eu cred că ne asemuiește cu alții.

— Deștept mai ești!

Și cu un gest scurt, autoritar, Gablonț opri un ospătar. Acesta își plecă urechea. Bișnițarul îi șopti:

— La masa aia, de după stâlp, stă un individ singur... Vezi dacă-l cunoști.

Ospătarul se înclină de parcă ar fi luat o comandă și începu să

treacă de la masă la masă, trăgând cu coada ochiului spre Nani. Se întoarse apoi la cei doi bișnițari pentru a le șopti:

- Nu l-am mai văzut.
- Sigur? stăruie Gablonț.
- Mie-nută!
- Nu-i vreun „ciripitor”?
- Nu pare.
- Nici „gulerat”?
- Cu atât mai puțin.

Strigat de un client, ospătarul îi părăsi. Canarul glăsui fălos:

— Ce ți-am zis?

Gablonț împinse mai hotărât scaunul înapoi și se ridică umflându-și pieptul.

— Poate ne spune chiar dumnealui cine e și ce vrea, rosti acesta plin de sine.

Canarul îl urmă potrivitându-și din mers ținuta. Nani îi aștepta cu fața toată numai zâmbet. Iritat, Gablonț se opri lângă masa lui și-l întrebă pe un ton bătaios:

- Ce te hlizești, bă, la noi?
- Vorbește frumos! îl împunse Nani.
- Ce ai, bă, cu noi? trecu Gablonț direct la atac.

Nani îi replică nevinovat:

- Eu?!
- Da' cine? Mă-ta?

Cu o mișcare iute, neprevăzută, Nani îi cosi picioarele izbindu-l cu capul de stâlp. Și cu un salt la fel de iute se aruncă asupra celui lalt bișnițar. Încinseră tustrei o bătaie în toată legea: cu scaune, mese rupte, sticle și pahare sparte. Pe scurt – cu tot dichisul unei scene de „western”.

Nu interveniră nici ospătari, nici consumatori. Urmăreau cu toții, captivați ori înspăimântați, spectacolul oferit.

La fața locului sosi curând un echipaj al miliției. Dar era prea târziu. Cei doi bișnițari zăceau în nesimțire, cu îmbrăcămintea sfâșiată și fețele pline de sânge. Epuizat, abia trăgându-și răsuflarea, Nani se ținea totuși în picioare. Întrebat de șeful echipajului ce se întâmplase, el răspunse cu uh aer liniștit:

- Am fost atacat de acești derbedei.
- Îi cunoașteți?
- Nu.
- I-ați provocat?

— Nici gând! Ca să vă convingeți, întrebați-i pe cel din jur... Stăteam cuminte, la masa mea și m-am trezit cu ei lângă mine... Probabil că nu le-au plăcut ochii mei.

Șeful echipajului nu-l crezu și făcu o scurtă anchetă după care

ajunse la concluzia că Nani îi provocase.

— Vă rog să mă urmați!

Aranjându-și cât de cât îmbrăcămintea ruptă, sfâșiată, arestatul salută cu o înclinare politicoasă pe cei din jurul său și porni spre ieșire încadrat de doi subofițeri.

Ion D. Ioan viră spre străduța în care se afla sediul circumscripției de miliție. Sergiu Timaru însă nu încetă să se intereseze:

— De unde știi toate astea?

— Am scos și eu ce-am putut de la „victimele” pacientului dumneavoastră.

— Sunt bătută rău?

— Măr! Dar încolo, – sunt întregi... Nicio fractură, nicio leziune gravă... Se pricepe amicul nostru!

La intrarea în sediu, ofițerul de serviciu îi salută respectuos și le făcu loc să intre.

La arrest, Nani stătea într-o rână, pe banca de lemn. Părea împăcat cu sine. Doar când îl zări pe Sergiu Timaru se ridică și zâmbi cu inocență.

— Am trăit s-o văd și pe asta! îi reproșă doctorul.

— Se mai întâmplă! răspunse arestatul cu candoare.

— Ia să văd cum arăți?

Nani se lăsă consultat. La ușoarele apăsări ale doctorului pe vânătași, gemea ușor.

— Doare?

— Nițel.

Pe chipul lui Sergiu Timaru se așternu un aer grav, preocupat:

— Ia loc!

Nani se supuse. Doctorul se așeză pe bancă, lângă el, și i se adresă pe un ton protector:

— Ce facem?

— Știu eu...

— Pocinogul e cam mare.

— E chiar așa grav?

— Mi-i teamă ca traumatismele astea să nu declanșeze „fenomenul de respingere” de care m-am chinuit atât să te feresc.

— Păi... SERTIM-ul?

— Asta ar fi singura soluție... Dar... Cele două flacoane, care-mi mai rămăseseră, au dispărut.

Nani rosti cu un aer gânditor:

— Două flacoane!

— Da, da! îi replică Sergiu Timaru clin ce în ce mai mânios. Chiar astea. Două flacoane puteau înlătura pericolul.....

— Păcat! îl întrerupse Nani, clătînând capul a resemnare.

Se măsurau amândoi, fără sfială, din priviri..

— Nu vă uitați așa la mine, reluă tot Nani vorba, pentru că habar n-am unde se află... Vă dați seama că, în situația mea de acum, n-aș ezita o clipă... Vi le-aș da imediat... Dar nu-s la mine.

— N-am zis că-s la tine..

— Dar ați gândit și gândiți în continuare.

— Ei, asta-i bună! exclamă indignat Sergiu Timaru. Ai ajuns să-mi ghicești și gândurile.

— Știu bine că dumneavoastră și căpitanul mă bănuieți. Dar n-am niciun amestec. Și spuneți-i căpitanului că-și pierde vremea de pomană.

Doctorul protestă fără convingere:

— Habar n-am avut că...

Nani îl întrerupse cu un gest de lehamite:

— Bine, bine! Vă cred.

Sergiu Timaru se răsuci pe bancă, incomodat de întorsătura pe care o luase discuția cu pacientul său:

— Și acum?

— Dumneavoastră v-ați făcut datoria până la capăt, îi replică Nani. Ce urmează – e treaba mea și-a celor de aici... Boroboața e cam mare și va trebui să suport consecințele.

— Daunele sunt serioase?

— Îndeajuns.

— Și adversarii tăi?

— Au fost luați cu „Salvarea”.

— Bună treabă.

Nani zâmbi:

— Bunicică.

Cu un aer indiferent, doctorul îl iscodi:

— Nu puteai evita încăierarea asta?

— Îi aștept cam de mult, mărturisi Nani sincer.

— Ce ți-au făcut?

— Un rău ireparabil... Sau așa cel puțin presupun.

— Căpitanul zice că ei habar n-au. Nu te cunosc defel.

— Normal! Povestea s-a petrecut înainte de accident... De asta sunt sigur.

Doctorul exclamă fără voie:

— Hopa!

Nedumerit, Nani se interesă:

— Ce-ați descoperit?

— Ai început să-ti recapeți memoria.

— S-ar putea... Încă nu-mi dau seama... Dar cert e că indivizii ăștia mi-au provocat cândva un rău mare... De asta sunt convins... Pentru că în momentul când am dat cu ochii de ei am tresărit și m-a cuprins o

furie nestăpânită... Abia m-am reținut să nu sar chiar în clipa aceea asupra lor... Oricum, ciomăgeala li s-a convenit cu vârf și îndesat.

Doctorul stăruie:

— Chiar nu-ți amintești când și-n ce împrejurări i-ai întâlnit?

— Habar n-am.

Resemnat, Sergiu Timaru își consultă cu un gest reflex ceasul de la mână:

— Lili așteaptă să-i dai un telefon.

Pe chipul lui Nani se așternu un aer grav.

— Îmi pare foarte rău, rosti el mai mult în șoaptă.

— Sincer?.

— Absolut!... Nu merita „figura“ de la Snagov.

— Ea ar fi vrut să vină cu mine aici.

— Și eu.

— Ce să-i spun?

— Că n-am putut face altfel.

— Te-am căutat amândoi prin toate localurile din București.

Chipul lui Nani se luminează:

— Vorbiți serios?

— Pe cuvânt!

Nani își fixează privirea pe un punct de pe podea.

— Va să zică mai aveți încredere în mine! constată el.

— Multă! îi mărturisi Sergiu Timaru pe un ton care-l mișcă pe Nani.

— Dacă aveți puțină răbdare, ceru acesta după ce izbuti să-și mai înăbușe emoția, s-ar putea să fie bine. Chiar foarte bine!

Impresionat de declarația pacientului, său, doctorul rosti:

— Nu-ți cer alte explicații.

— Chiar v-aș ruga!

— Singura mea nelămurire, insistă totuși Sergiu Timaru, e în legătură cu cei doi „bișnițari”!. Ce-ai avut de împărțit cu ei?

Nani icni, mânios pe sine:

— A fost o prostie! Nici nu știu de ce-am făcut-o! Vă repet... Cum i-am zărit, am simțit că mi se ridică sângele la cap... Și nu m-am putut liniști decât aici, la miliție.

— Nu știi de ce-i urăști atâta?

— Nu-mi dau seama... Dar am avut și am sentimentul că ei sunt vinovați de nenorocirea care s-a abătut asupra mea.

Ion D. Ioan aștepta într-un birou alăturat. Și de îndată ce i se anunță sfârșitul întrevederii din „arest”, ieși în întâmpinarea lui Sergiu Timaru. Acesta îi aruncă o privire dezolată. Căpitanul îl pofti în birou.

Epuizat, doctorul căzu aproape în fotoliul oferit.

— Cum se prezintă? se interesă Ion D. Ioan.

— Destul de bine, i se răspunse. Mă temeam de vreo plagă.

— N-ai încercat, să-l speriați nițel?

— Ba bine că nu... Dar fără rezultat... Pare împăcat că sine... A achitat polița datorată celor doi bișnițari și acum nu-i mai pasă de nimic. Nici de înfățișarea lui, nici de perspectiva unei condamnări, nici măcar de Lili. Deși am simțit că despărțirea de fiică-mea ar fi singurul lucru care l-ar afecta.

— Flacoanele de SERTIM sunt totuși la el, susțin cu căpitanul.

— Nu te contrazic.

— Trebuia să-i sugerați ideea că aceste două flacoane, injectate imediat, ar putea să-i salveze fața.

— I-am sugerat-o.

— Și?

— Susține morțiș că nu-s la el și habar n-are unde ar putea fi.

— Îl credeți?

— Și da, și nu... În sufletul lui se duce acum o luptă teribilă între recunoștința și respectul față de mine, afecțiunea față de fiică-mea și-un scop al său pe care îl urmărește cu perseverență.

— Vă spun eu, rosti căpitanul. Și-a făcut niște calcule precise... Dacă izbutește să plece cu SERTIM-ul peste hotare devine posesorul unor venituri inestimabile. Asta e!... Dar omite, netotul, un amănunt: dincolo va avea de-a face cu niște rechini, care, în cel mai fericit caz, îl vor lăsa jumulit de pene și de fulgi.

Sergiu Timaru clatină neîncrezător din cap;.

— Știu eu dacă și-a făcut asemenea calcule?

— Vreau să vă informez, stăruie Ion. D. Ioan, că în timp ce vorbești cu pacientul dumneavoastră, aici, la secție s-a primit un telefon de la Viola Robert.

— I-auzi! făcu doctorul.

— Cineasta noastră, continuă căpitanul, este dispusă să suporte daunele provocate de Nani la barul „București”.

— La asta chiar că nu mă așteptam, mărturisi Sergiu Timaru.

— Dumneaei susține, adăugă Ion D. Ioan, că nu se poate dispensa de „eroul” filmului în care a investit până acum foarte mult... I-am răspuns că-i vom analiza propunerea și-i vom răspunde în timp util.

— Și ce aveți de gând?

— Să dăm curs cererii.

— Dumneavoastră știți mai bine ce aveți de făcut, conchise doctorul.

Ion D. Ioan îl cercetă atent:

— Și dumneavoastră?

Nedumerit, Sergiu Timaru întrebă:

— Ce-i cu mine?

— Îl veți reprimi pe „bătăuș” în sânul familiei?

— Dumneata ce mă sfătuiești?

— Să fiți îngăduitor și să-i treceți cu vederea.

Mi-i teamă că n-am încotro, făcu doctorul resemnat.

— Ne-ați ajuta și pe noi foarte mult, mai adăugă Ion, D. Ioan.

— Dacă am pornit o treabă, s-o ducem până la capăt. Nu? Și cu o mișcare iute, hotărâtă, Sergiu Timaru se răsuci spre telefon: Pot să-l folosesc?

— Vă rog.

Doctorul formă numărul de la locuința sa și chiar după primul apel îi răspunse Lili:

— Papà!

— E în ordine, fetițo.! Nani va veni acasă.

— Ești un geniu, papà!

— Culcă-te, Lili!... Vin și eu ceva mai târziu.

— Aș vrea să te aștept.

— Nu, te rog! S-ar putea să întârzii mai mult.

— Bine, papà!

Sergiu Timaru așeză gânditor receptorul în furcă, apoi se adresă căpitanului:

— Spuneai că cei doi bișnițari, stâlciți de Nani, erau în evidența voastră.

— Fiecare dintre ei are un cazier frumușel.

— Au avut cumva unele legături și cu inginerul Cornel Dragoș?

— E singura explicație a pornirii lui Nani împotriva lor, declară Ion D. Ioan.

— Asta e! rosti doctorul ca pentru sine.

Atent, căpitanul îi ceru:

— Poate mă faceți să pricep?

— Când l-am întrebat pe Nani ce-a avut cu cei doi bișnițari, mi-a răspuns: „Nici eu nu știu... Cum i-am zărit am simțit că mi se ridică sângele la cap... Și nu m-am putut liniști decât aici, la miliție”.

Ion D. Ioan surâse neîncrezător:

— Mai credeți în amnezia lui?

Mai cred.

— Dea Domnul!

În timp ce-l conducea pe Sergiu Timaru cu mașina spre casă, Ion D. Ioan continua să comenteze:

— Nani asta ori e un mare naiv, ori un mare pișicher.

— Poate și una și alta, observă medicul

— Există și așa ceva?

— Totul e posibil, mon capitain. *Homo sapiens* este cea mai complexă ființă creată de maica natură... Are cele mai imprevizibile reacții și comportamente... Poate de aceea e atât de interesantă evoluția sa.

— Pacientul dumneavoastră are totuși un comportament paradoxal.

— Dintr-un anumit punct de vedere... Pentru că, după opinia mea, Nani urmărește ceva foarte precis.

— De asta sunt și eu convins.

Doctorul îl preveni:

— Nu însă ce presupui dumneata.

— Nu?

— Scopul lui e, cred eu, mai puțin meschin.

— Oare?

— Am sentimentul că ne va oferi în final o surpriză... care ne va lăsa cu gura căscată.

— Vreau să vă mărturisesc, rosti Ion D. Ioan cu zâmbetul lui neîncrezător, că așa ceva nădăjduiam și eu la începutul anchetei... Dar, pe parcurs, Nani mi-a oferit cu totul alt gen de surprize.

Mașina stopă la capătul Aleii Castanilor. Doctorul și căpitanul păreau a nu mai avea ce-și spune. Își luară rămas bun. Dar când Sergiu Timaru ajunsese pe la mijlocul aleii, auzi în urmă pașii lui Ion D. Ioan. Doctorul se opri și-l așteaptă.

— Vrei să-mi spui ceva?

Căpitanul își dresese glasul:

— Ieri m-a sunat acusticianul meu... Cel căruia i-am dat să analizeze benzile dumneavoastră de casetofon.

— Așa!

— Le-a comparat din nou și nu mai e atât de sigur că cel pe care l-ați înregistrat discutând mai intim cu soția dumneavoastră e una și aceeași persoană cu... Nani.

Replica lui Sergiu Timaru sună a reproș:

— Nu ți-am spus eu?

— Dar nici nu poate garanta mie în sută că nu-i aceeași persoană, adăugă Ion D. Ioan. Asemenea determinări ar necesita o aparatură electronică dintre cele mai complicate... Și n-avem așa ceva la îndemână.

Sergiu Timaru se amuză:

— Parcă-ar fi oracolul de la Delfi!

Doctorul încremeni tot în clipa aceea eu ochii pe ușile de la garajul său. Le văzu larg deschise.

— Ia te uită! exclamă el intrigat. Ce-o mai I și asta? Iar la lumina felinarului de pe alee, ale cărui raze bateau direct în garaj, făcu o nouă constatare, de data asta uluitoare: Mașina! strigă el desperat. Mi-a dispărut mașina!...

— Aprindeți lumina.! îi ceru Ion D. Ioan.

Doctorul răsuci comutatorul și două becuri luminară atât intrarea în garaj cât și interiorul acestuia. Căpitanul se interesă:

— Era încuiat?

— Bineînțeles! strigă la el Sergiu Timaru.

- Cine avea cheile?
- Eu și... nevastă-mea.
- Și de la mașină și de la garaj?
- Evident.

Ion D. Ioan ținea în mână lacătul:

- Știți că n-a fost forțat?

În loc de răspuns, Sergiu Timaru țâșni către intrarea în casă. Descuie ușa cu mâinile tremurânde și străbătu încăperile ca o vijelie. În dormitorul soției sale găsi patul gol. În încăpere – urme vizibile ale unei plecări precipitate. Din prag. Ion D. Ioan ceru permisiunea:

- Pot arunca și eu o privire?
- Unde naiba a plecat? Începu doctorul să se căineze.

Stăpân pe sine, căpitanul rosti:

- M-ar interesa să știu a plecat de bună voie ori silită?

În panică, Sergiu Timaru se răsti la el:

- Cum naiba vrei să-mi dau seama?

— Vedeți ce lipsește, îl sfătui Ion D. Ioan. Dacă și-a luat din îmbrăcăminte, din lucruri personale... Vreo valiză... Începeți cu noptiera, apoi uitați-vă prin șifonier. Unde țineți valizele?

- În debara.

- Vedeți dacă lipsește vreuna.

Îndrumat pas cu pas, doctorul ajunse la concluzia că soția sa plecase „de bună voie și nesilită de nimeni”, își luase, în obișnuita ei valiză de voiaj, rufărie câteva rochii, un halat, papuci de casă, o manta de ploaie, peruci, pomezi, spray-uri, bijuteriile pe care le folosea obișnuit și toți banii pe care-i aveau în casă, inclusiv carnetul CEC.

- E limpede! conchise căpitanul.

Sergiu Timaru nu înceta să se întrebe:

- Unde s-a putut duce la ora asta?

— Cu bagaj și mașină, e clar că a plecat undeva în afara Bucureștiului.

- Unde? repetă doctorul cu disperare.

Chipul căpitanului tresări de teamă.

- Să ne uităm și-n bibliotecă.

Doctorul se învârti ca un titirez și-o zbughi spre camera lui de lucru. Găsi ușa dată de perete. Tremurând din tot trupul, răsuci comutatorul. Vrașteea pe care o găsi înăuntru îl înmărmuri. De pe rafturile bibliotecii, volumele rânduite de el cu pedanterie, fuseseră aruncate pe dușumea, cu o furie dementială. Slobozind blestem după blestem, Sergiu Timaru începu să răscolească prin cărți.

- S-o luăm metodic, încercă Ion D. Ioan să-l potolească.

— Nu mai ajută nicio metodă, rosti doctorul consternat. Mi-a luat cele două volume.

— Cu formula?

— Da' cu ce naiba voiai să fie?

Ion D. Ioan îl măsură cu o privire muștrătoare:

— Parcă spuneai...

— Nu mai spuneam nimic, îl repezi Sergiu Timaru. Întoarse tot în clipa aceea spatele căpitanului și se îndreptă spre dormitorul, fiicei sale. Aceasta, cufundată într-un somn adine, nu reacționează nici măcar la lumina orbitoare care inundă încăperea. Zâmbea în somn. Avea, fără îndoială, un vis dintre cele mai plăcute. Alături, pe noptieră, aparatul de radio difuza un program muzical nocturn. Sergiu Timaru răsuci furios butonul aparatului. Muzica încetă brusc și fata deschise ochii.

— Cee? făcu ea speriată.

— Stai liniștită! îi ceru tatăl.

Lili se frecă la ochi:

— Când ai venit?

— Adineaori.

— Și Nani?

— Apare și el.

— Când?

Tatăl începu să-și piardă răbdarea:

— Ți-am mai spus: mâine, poimâine...

— Visam atât de frumos! mărturisi fata cu candoare.

Stând ca pe ghimpi, tatăl se interesă:

— Dormi de multă vreme?

Lili căscă:

— Nu știu...

— Cât e ceasul?

— Trei fără zece.

— Și de ce m-ai trezit?

— Mama a plecat.

Lili se dezmetici de-a binelea:

— Unde?

— Habar n-am!

Lili sări din pat și-și îmbracă halatul:

— Când a plecat?

— Probabil... În timp ce tu dormeai... și eu eram la Nani.

— N-am auzit nimic, se dezvinovăți fata.

Tatăl arătă cu ciudă spre aparatul de radio:

— Cred și eu! L-ai lăsat să meargă.

Lili zări în hol umbra lui Ion D. Ioan.

— Mai ești cu cineva?

— Un amic.

— Mă îmbrac îndată și vin.

Ion D. Ioan stătea ca pe ghimpi și-l cerceta pe doctor cu o privire ascuțită:

— Ce facem?

Sergiu Timaru ridică neputincios din umeri:

— Procedează cum socoți de cuviință.

— O punem sau nu sub urmărire? insistă căpitanul. Ivită în clipa aceea în prag, Lili întrebă nedumerită:

— Pe cine vreți să puneți sub urmărire?

Ion D. Ioan o salută respectuos. Sergiu Timaru își învălui fata într-o privire protectoare, destăinuindu-i cu durere:

— Mi-i teamă, fetițo, că mama a comis un gest grav. Ireparabil.

Lili clipi camaraderește, solidar.

— Mama, observă ea, nu mai e responsabilă de-o bucată de vreme.

— Mi-a luat din bibliotecă formula SERTIM-ului și-a dispărut, continuă tatăl cu glasul tremurat.

Lili păli.

— Nu mă așteptam să ajungă până aici.

Sergiu Timaru își apără totuși soția:

— Mama, sunt sigur, e bine intenționată. Dar mi-i teamă să nu încapă pe mâinile unor escroci.

Ion D. Ioan tuși sec, nerăbdător:

— V-aș sfătui să nu pierdem vremea... Fiecare clipă poate fi prețioasă.

— Faceți-vă datoria! rosti doctorul cu glas tremurat.

— Pentru orice eventualitate, dați-mi cheile mașinii, îi mai ceru Ion D. Ioan.

Sergiu Timaru se conformă. Lili așteaptă până ce căpitanul dispăru pe scările de la verandă, apoi se răsuci spre tatăl ei cu ochii înecați în lacrimi:

— Papă! Ce înseamnă toate astea?

— Viața, draga mea, o consolă acesta, te pune uneori la cele mai grele și mai neprevăzute încercări.

Fata îl privea mută.

Capitolul 8

Toate posturile de control de pe șoselele care porneau din București fuseseră prevenite să intercepteze, și să rețină mașina luată din garajul doctorului Timaru. Acuzată de sustragerea formulei SERTIM-ului, Ion D. Ioan o dăduse pe Maia Timaru în urmărire. Dar răspunsurile pe care le primea de pretutindeni sunau invariabil:

„N-a trecut pe aici!“

Intrigat, căpitanul se întreba:

„Atunci unde s-a dus?“

Pentru a se acunde undeva, în București, opina el, femeia n-ar fi avut neapărată nevoie de mașina soțului ei. Putea lua un taxi sau, în cel mai rău caz, un autobuz de noapte. Și-apoi, de ce se încărcase cu atâta bagaj?

„Nu, își zise Ion D. Ioan. E lucru hotărât: a șters-o din oraș. Dar unde și cu ce mijloc?“

Plecarea Maiei Tiniaru, din câte își dăduse el seama, fusese precipitată.

„Trebuia să ajungă repede undeva, își spuse. Nu cumva la gară?“

Fără a mai sta pe gânduri, sări în mașină și-o zbughi spre Gara de Nord. Aid, opri, mai întâi la parcajul din bulevardul Dinicu Golescu. Surpriză. Mașina doctorului se afla chiar acolo, cu portierele încuiate.

— Asta e! conchise căpitanul. S-a grăbit să ia un tren.

Deschise mașina și constată că actele acesteia erau la locul lor. În spate, ca și în portbagaj, nici urmă de valiză. Doar în scrumieră găsi două capete de țigări strivite cu furie. Căpitanul încuie mașina și-o lăasă tot acolo. Cu pași sprinteni traversă apoi bulevardul și se îndreaptă spre intrarea în gară. Paznicul în uniformă de ceferist căsca obosit. Mai avea câteva ore bune până să-i vină schimbul. Ion D. Ioan se legitimă și-i arată fotografia Maiei Timaru.

— Ai văzut-o cumva intrând?

— Parcă, răspunse ceferistul trezit brusc de apariția ofițerului de securitate.

— Avea o valiză maro, de piele, insistă Ion D. Ioan.

— Vă spun sincer, se dezvinovăți ceferistul, nu prea rețin cum arată bagajele călătorilor.

Același „parcă“ derutant obținut Ion D. Ioan și de la plutonierul din miliția gării, care-și plimba alene privirile peste peroanele aproape pustii.

Căpitanul se opri apoi în fața celor două panouri mari unde erau afișate plecările și sosirile trenurilor din Gara de Nord. Cerceta primul panou. Un accelerat plecase la ora 2,30 spre litoral, iar un personal, la 2,50, spre Valea Prahovei. Atât.

„Deci nu șsa putut îndrepta nici spre Roșiorii de Vede, unde locuiește mama ei, nici spre Piatra Neamț, la socri”, constată Ion. D. Ioan.

Porni spre casele de bilete. La cele de clasa I – niciun rezultat. Maia Timaru nu trecuse pe acolo.

— La ora asta vin puțini călători, observă una din casierite, și-am fi remarcat-o. Dar nu. Sigur nu și-a luat bilet de la noi.

La ghișeele pentru clasa a II-a era ceva mai multă animație. Ion D.

Ioan se interesă mai întâi la casierița care vânduse bilete pentru personalul de la ora 2,50, spre Brașov. Femeia aruncă o privire fugară asupra fotografiei Maiei Timaru.

— Nu-mi amintesc! declară ea obosită.

Dar cealaltă funcționară, de la casa pentru acceleratul de Mangalia, răsuci îndelung fotografia în mâini.

— A trecut pe la mine, rosti ea în cele din urmă.

— Precis? stăruie căpitanul.

— Ei! făcu femeia cu un început de iritare. Ceea ce pot să vă spun e că-mi amintesc de această figură... Avea o privire cam încețoșată – presupun că trăsesse nițel la măsă – și-a trebuit s-o pun la punct. Mi-a izbit geamul cu valiza.

— O valiză maro, din piele?

— Parcă,

Iarăși „parcă”!. Ion D. Ioan abia se abținu să nu scape o sudalmă.

„Dacă aș putea, aș scoate această expresie din toate dicționarele”, își zicea el înciudat.

Se căzni totuși să zâmbească îmbietor pentru a putea strecura, prin deschizătura ghișeului, următoarea întrebare:

— I-ați dat cumva și-un bilet?

— Nu mai aveam niciun loc la accelerat dar m-a bătut atâta la cap până i-am dat un tichet fără loc.

— Numai pentru ea? insistă căpitanul.

— Asta ar mai fi lipsit, făcu femeia cu un început de enervare, să-mi ceară și pentru altcineva.

Ion D. Ioan își cercetă ceasul brățară. Era 3 și 17.

— Încă o rugămintă! se adresă el din nou casieriței!

— Poftiți!

— Aveți un mers al trenurilor?

— Cum să nu? Dar ce vreți să știți?

— Pe unde ar putea fi acceleratul acum?

Casierița răsfoi cartea alene.

— Dacă are mers normal... peste un minut ajunge la Ciulnița. Dar cel mai bun lucru, îl sfătui ea, ar fi să vă duceți la „mișcare”.

— E o idee!

Ion D. Ioan salută politicoș și plecă. Dar nu se îndreptă către biroul de mișcare ci spre cel al miliției feroviare.

„Poate izbutesc s-o prindă în tren“, își zise el.

... Acceleratul de Mangalia sosi în stația terminus cu o întârziere de 30 de minute. Ion D. Ioan reținu că telefonul sunase îndată după ce micul tranzistor, de pe biroul la care își petrecuse restul nopții, difuzase cele șase semnale scurte ale orei exacte. Zăcuse acolo până la 7 dimineața.

„Și fără vreun folos”, constată căpitanul în sinea lui.

Pentru că nici de la Fetești, nici de la Medgidia, cu atât mai puțin de la Constanța, nu primise vreo veste îmbucurătoare. Și cum între Constanța și Mangalia trenul oprise aproape în fiecare stație, inclusiv la unele halte, Maia Timaru putuse coborî în oricare din aceste localități.

— La Mangalia, sigur n-a sosit, îl informă cu un aer dezolat tânărul locotenent care-i ținuse de urât până atunci.

Schițând un zâmbet amical, Ion D. Ioan îi mulțumi totuși pentru ajutor. Locotenentul îl încredință:

— Dacă aflăm ceva...

Gestul căpitanului îi dezvălui însă zădărnicia oricărei așteptări.

În parcajul de pe bulevardul Dinicu Golescu, mașina doctorului Timaru rămăsese în acest timp neatinsă. Ion D. Ioan descuie, urcă la volan, porni motorul și demară în viteză. Se strecură apoi cu abilitate prin puzderia de autobuze, troleibuze, autocamioane și turisme care împânzeau piața Gării de Nord la acea oră.

„A început și Bucureștiul să se sufoce”, observă el.

Un agent de circulație, care intenționa să-l rețină pentru exces de viteză, îl recunoscă și-l salută cu un zâmbet complice. Ion D. Ioan îi răspunse cu un gest amical, dar mai săltă un pic piciorul de pe pedala de accelerație. Coti curând în Aleea Castanilor. În fața garajului îl zări pe Sergiu Timaru privind dezolat la adăpostul gol al mașinii sale. Ion D. Ioan claxonă. Doctorul tresări. Iar când își recunoscă mașina desfăcu larg, bucuros brațele. Își dădu însă repede seama că înăuntru se afla doar Ion D. Ioan și pe chip i se așternu dezamăgirea.

— Cu atât vă pot fi deocamdată de folos, îl informă căpitanul.

— Și Maia?

— A luat un accelerat de Mangalia... Azi-noapte la ora două și douăzeci.

Speranțele doctorului renăscuseră:

— Ați găsit-o, deci?

Răspunsul pe care-l primi îi spulberă însă iluziile.

— Aici e necazul, rosti căpitanul cu un aer vinovat. N-a fost zărită nici în tren, nici în gările de pe parcurs... E, dealtfel, imposibil să găsești pe cineva într-o garnitură de vreo douăzeci de vagoane tixite până la refuz... Acum, în plin sezon, pe litoral, e ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân. Dar nu vă faceți griji, pentru că au fost avertizate toate inspectoratele și posturile de miliție.

Sergiu Timaru nu-l mai asculta. Făcea un minuțios control al mașinii sale: de la cauciucuri și portbagaj, până la motor.

— De ce n-o fi plecat mai departe cu mașina? se întreabă el cu glas tare.

— S-o fi gândit ea bine, rosti Ion D. Ioan, ca pentru sine.

Doctorul îl privi nedumerit:

— În ce sens?

— Dacă eram în locul dânzei, și eu aș fi abandonat mașina... Ca pieton, scapi mai ușor de urmăritori.

— Știe, deci, că-i urmărită?

— Când al asupra ta o formulă ca cea a SERTIM-ului!

— Oare ce-o fi vrând să facă?.

— Deocamdată... să se ascundă.

— De ce și de cine?

— De ce? Încă nu-mi dau seama... Însă nu-i greu de presupus de cine vrea să se ascundă.

— De mine, de voi...

— Și mai ales de alții, completă Ion D. Ioan.

Frecându-și fruntea cu palma, Sergiu Timaru continuă să se întrebe:

— Dintre acești „alții” cine i-o fi inspirat, oare, groaza asta? Pentru că, îți dai seama, numai într-un moment de groază a putut lua o hotărâre atât de disperată.

— Știu eu...

— Nani e încă la voi, nu?

— Este și... va mai rămâne.

Sergiu Timaru se posomorî.

— Nu cred că-i bine, rosti el cu un aer îngrijorat. Trebuie să-l țin sub observație.

— Vreți să-l internăm în spital?

— Mă gândeam.

— N-aș avea nimic împotriva... Dar va avea un paznic.

— Asta-i treaba voastră.

Remarcând scăderea de interes a doctorului, Ion D. Ioan își zise: „E nedormit și sâcâit de întreaga poveste”, își propuse să-i țină totuși atenția trează:

— Astăzi va trebui să fac un raport complet despre fuga soției dumneavoastră.

— Fă-l, dacă trebuie.

— Și mă întreb cum să calific... această „fugă”, întrebarea nimeri la țintă. Sergiu Timaru gesticula nervos, de parcă alunga o muscă.

— E neapărată nevoie de-o asemenea „calificare”?

— Faptele, oricum, trebuie prezentate așa cum sunt.

— Și fără să raportezi, deocamdată, nu se poate?

— În clipa când cineva este dat în urmărire... s-a terminat.

Acțiunea trebuie justificată.

— Pot să aflu și eu cum ai „justificat-o“?.

— Cum o voi justifica, îi preciză Ion D. Ioan.

— Te-aș ruga să fii foarte atent cum prezinți lucrurile, îi ceru Sergiu Timaru. Pe Maia o poți acuza de orice, dar nicicum de rea

intenție... Mai ales în acest caz.

— V-a luat totuși formula SERTIM-ului.

Doctorul ridică brusc tonul:

— Repet! N-a făcut-o cu gânduri rele.

Cu un zâmbet sceptic, căpitanul continuă să-l incite:

— Dar în ce scop?

— Să pună formula la adăpost, rosti doctorul apăsând pe fiecare cuvânt.

Ion D. Ioan deveni sâcâitor:

— La „adăpost”? De cine? Întrebă el candid.

Mirat, Sergiu Timaru îi ripostă:

— N-ai spus chiar dumneata? De „alții”!

— Vă contraziceți, doctore!

— Ba dumneata te contrazici!

Neașteptat de calm, căpitanul încercă să se explice;

— După opinia dumneavoastră, Nani e un înger, deși a făcut praf un bar de noapte și-a băgat în spital doi consumatori.

— Doi „bișnițari”, îi preciza doctorul pornit pe ceartă.

— Soția dumneavoastră vă fură pur și simplu formula SERTIM-ului și dispare fără urmă, dar nu înainte de a-și face bagajul.

— Zi înainte, că ai pornit-o bine, îl asmuți Sergiu Timaru.

— Viola Robert vă strecoară reviste cu chipul lui Mike Buonavista, cu intenția clară de a vă sugera să-i faceți lui Nani un chip asemănător... Ceea ce ați și făcut.

— Prin urmare, sunt și eu implicat?

— Cu voia sau fără voia dumneavoastră.

Sergiu Timaru începu să fiarbă de mânie:

— Zi! Nu te opri!

— Din seif, îi urmă căpitanul îndemnul, v-au dispărut în mod inexplicabil două flacoane cu SERTIM.

— Te pomenești că mi le-am furat singur!

— N-am afirmat așa ceva, dar... m-a surprins ușurința cu care vi s-a luat tiparul cheii, și mai ales cum vi s-a aflat cifrul de la seif.

Chipul doctorului deveni livid.

— Bine, omule, rosti acesta cu glasul sugrumat. Nu mi-ai spus chiar dumneata că cifrul se poate afla lesne?

— Tocmai asta e!

— Adicătelea?

Căpitanul nu-i luă în seamă ironia și replică la fel de calm:

— Când ții sub cheie un preparat atât de prețios, nu folosești cifruri ușor de descoperit.

Doctorul râse scurt, sec, provocator:

— Frumos! Din ce în ce mai frumos! N-ai cumva la dumneata niște cătușe și-un mandat de arestare pe numele meu?

— Vreu să rețineți că SERTIM-ul nu-i numai al dumneavoastră...
Din clipa în care l-ați descoperit a devenit „bun național”.
— Și ai impresia că eu nu sunt conștient de acest lucru?
— Până în dimineața asta ați fost, observă căpitanul. Sau așa cel puțin am crezut.
— Dar ce-ți-a dat de gândit în „dimineața asta” la mine?
— O anume apatie.
Chipul lui Sergiu Timaru se luminează brusc.
— Asta e... deci! descoperi el bucuros.
— Trebuie să ne sprijinim mai departe unul pe altul, îi ceru căpitanul.
Doctorul îl măsură din cap până-n picioare:
— Te-am subestimat, amice.
Ion D. Ioan îi zâmbi a împăcare:
— Nu-i vina mea.
— Trebuie să înțeleg că m-ai scos de sub acuzare?
— Până la proba contrarie.
— Îmi pare rău că sunt atât de istovit, îi mărturisi doctorul cu un zâmbet amical. Pentru că ar fi fost amuzant să continuăm jocul.
— Facem pace? îi propuse căpitanul.
— Doar... armistițiu.
— Un armistițiu durează câteodată mai mult decât o pace!
— Dacă spui dumneata...
Abia atunci simțiră amândoi razele soarelui de iulie care băteau în plin.

— Va fi o zi caldă! observă Ion. D. Ioan.
Sergiu Timaru clipi mărunț din pleoapele-i roșii de nesomn.

Capitolul 9

Trei zile la rând căutările fuseseră infructuoase. Maia Timaru intrase parcă în pământ. Deși semnalmentele și fotografia ei erau cunoscute pretutindeni, nimeni n-o zărise.

— Unde naiba ar putea fi? își rostea Ion D. Ioan îngrijorarea.

Iar cea căreia i se adresa era Tina Dornescu. Se aflau din nou în garsoniera ei de pe Calea Victoriei.

— Dacă-i pe Litoral său în Deltă, puteți s-o căutați mult și bine, îl preveni asistenta medicală. Și adăugă: O mai fi oare în viață?

Căpitanul se răsuci în așternutul care ardea sub el:

— De ce să nu mai fie?

— Zic și eu așa.

—N-au niciun interes s-o suprim:

— Poate fi totuși o martoră incomodă.

— Împotriva cui?

— A celora care vor să pună mâna pe formulă.

— Viola nu s-a mișcat defel din București. Nani e sub pază, iar Mike Buonavista stă în continuare liniștit la Roma.

Aerul din garsonieră era de nerespirat. Iar prin ușa larg deschisă, de la balcon, pătrundea o boare fierbinte.

— Mâine mergem la ștrand? se interesă Tina.

— Ar fi grozav! îi răspunse Ion D. Ioan. Bar nu pot. Nu-mi permit acest „lux“... Poate primesc totuși vreo înștiințare despre zăpăcita aia de femeie.

Tina Dornescu avea poftă de sporovăială.

— Nani arată mai bine, îi împărtăși ea.

Căpitanul își ascunse, cu discreție, un căscat:

— Am văzut.

— Doctorul zice că nu va avea urmări.

— Ar fi foarte bine.

— Lili e aproape toată ziua la el.

Ion D. Ioan zâmbi ghiduș:

— Și-ți pare rău?

— Nu fi mojiu.

Căpitanul își mai ascunse un căscat:

— Lasă oamenii să iubească... Sunt tineri, frumoși...!

— Iar cei urâți n-au dreptul să iubească?

— Ba da! Mai ales că nu-și dau seama de urâtenia lor... Ori nu-i interesează. Amarul face și din hâd un Apollo.

— Vai, zeule!

— Și nu sunt?

— Ești, iubitule!

Sub gluma ei, Ion D. Ioan ghici tandrețe. O cuprinse de după gât și-i fură un sărut.

— Stai cuminte! îl certă Tina.

Ion D. Ioan răsuci spre el micul ventilator de la capătul studioului.

— E sinistru când se încing toate zidurile astea din centru, remarcă el ca pentru sine. Iar asfaltul... parca ar fi cașcaval la capac.

— Tu nu-ți mai iei concediu anul ăsta? Îl îmboldi Tina Dornescu.

— Până nu termin povestea asta cu SERTIM-ul, nici gând. Se întoarce apoi pe-o coastă, ca s-o poată contempla pe Tina în voie. Spune-mi, fetițe, tu ce părere ai?

— Bună! îi răspunse aceasta ghiduș.

— Vorbesc serios.

— Când nu ești tu serios, cocoloș?

— Ultima oară parcă-mi spuneai „guguștiuc”!.

— Cum vrei matale, cocoloș-guguștiuc.

Amuzat de joc, Ion D. Ioan o privea cu încântare.

„Am fost totuși un bărbat norocos”, își spuse el mulțumit de soarta care i-o aruncase pe Tina Dornescu în brațe. Dar această luă o înfățișare gravă:

— Ce-ai vrut să mă întrebi?

— Despre doctor...

— E bine, sănătos, nedormit și din ce în ce mai nervos.

— Suportă greu „fuga” soției sale?

— Mai greu decât aș fi bănuț... Abia acum îmi dau seama cât a iubit-o.

— Și-o mai iubește, remarcă Ion D. Ioan.

— Oarecum! rosti Tina Dornescu, sceptică.

— Măine pornim amândoi în căutarea ei, o anunță căpitanul.

— Puteați s-o faceți și până acum... Mai ales el... De vreme ce-o iubește atât...

— Eu l-am oprit, îl dezvinovăți căpitanul. Și mi- teamă că am greșit... Nu știu ce mă face să cred că el ar fi găsit-o până acum... Între doi oameni ca ei sunt niște intuiții, niște chemări tainice, niște fluxuri...

Tina Dornescu schiță un surâs răutăcios:

— Fiică-sa, în schimb, nu se prea omoară cu firea.

— Nu poți să știi! ripostă Ion D. Ioan. Și adăugă: La vârsta ei... gura iubitului e mai dulce decât sânul mamei. Nu?

— Așa ai fost și tu?

— Și eu... Și tu... Oricare, pisicuțo! Natura nu face excepții decât cu neputințioșii.

Telefonul țârâi. Cei doi se priviră nedumeriți. Tina ridică receptorul:

— Alo!

O voce groasă, oficială, ceru!

— Vă rog cu tovarășul căpitan!

Tina acoperi receptorul cu palma, șoptind precipitat:

— E pentru tine.

Ion D. Ioan preluă telefonul:

— Cine e?

— Să trăiți! Locotenentul Damaschin.

Căpitanul adoptă un ton amical:

— Spune tot!

— A apărut numărul libretului CEC.

Ion D. Ioan se saltă bucuros pe-o pernă:

— În sfârșit! Unde?

— În Deltă... La oficiul poștal din Crișani.

— Excelent! Vin imediat!

— Vă aștept! Să trăiți!

Căpitanul așează receptorul în furcă cu atâta grijă de parcă-i era teamă să nu-l sfărâme. Chipul lui vădea o nemăsurată satisfacție.

— Ce e? se interesă Tina.

— Exact ce-am presupus, rosti Ion D, Ioan cu un aer visător. „Fugara“ noastră a rămas fără bani și-a fost nevoită să apeleze la carnetul ei de economii. De acum nu ne mai scapă.

— Unde se află?

— La dracu-n praznic... Tocmai în inima Deltei.

Ion D. Ioan formă apoi numărul de telefon al lui Sergiu Timaru. Îi răspunse chiar acesta.

— Vești bune! îl anunță bucuros căpitanul. Pregătiți-vă de drum.

Surpriza îl amuți pe Sergiu Timaru. Și abia după câteva clipe întrebă cu glasul sugrumat de emoție:

— Ați găsit-o?

— Mai mult ca sigur.

— Fain! Te aștept.

Ion D. Ioan lăasă receptorul și sări din pat cu o sprinteneală de adolescent. Până să se dezmeticească bine Tina, căpitanul era deja îmbrăcat, cu mâna pe clanță.

— Nici măcar nu mă sâruiți? îi reproșă tânăra femeie.

Ion D. Ioan așternu pe buzele iubitei lui o sărutare fugară și-o zbughi spre parter.

„Ah, bărbății!“ oftă Tina Dornescu.

Dar îl urmări până ce căpitanul ei dispăru pe scări.

*

Maia Timaru urcase într-adevăr în acceleratul care plecase la ora 2,20 din Gara de Nord, dar nu se dusesse pe Litoral, ci coborâse la Medgidia. Pe drum avusese tot timpul senzația că este urmărită. Precută, își schimba mereu locul. Nici nu-i era de altfel greu să se ascundă prin culoarele înțesate de călători. Ca prevedere suplimentară, se închidea în câte un lavabou incomod, de la capătul vagonului, de unde ieșea, datorită perucilor pe care le avea, când blondă, eând brunetă, când roșcată. Mintea îi lucra febril. În gară la Medgidia, unde își luase bilet de călătorie pentru Tulcea, apăruse la ghișeu cu o perucă neagră și miștoasă. Dar când se urcase în vagon purta un păr lung, cânepiu.

... Ajunsese în „capitala” Deltei Dunării spre amiază. Era frântă de oboseală și mai ales lihnită de foame. De aceea se îndreptase spre primul restaurant ivit în cale unde comandase o ciorbă de pește și o plachie de crap. Ospătarul care o servea remarcase „foamea de lup“ a clienței sale. După ce-și achitase nota de plată femeia se interesase de

un magazin universal. Există așa ceva, chiar în centrul orașului, în noul și modernul scuar tulcean. De aici, fugara își cumpărase o husă pentru valiza de piele care, după presupunerile ei, bătea la ochi. Remarcase de altfel, la drumeții pe care-i întâlnea, mai multe valize ieftine, ușoare, din materiale sintetice.

Coborâse apoi în port. Cea mai apropiată cursă era Chilia Veche—Periprava. În gara fluvială mișunau mult mai puțini călători decât în cea feroviară, din vecinătate. Doar câteva grupuri de turiști. În rest – populație autohtonă, alcătuită mai mult din pescari. Graiul lipovenesc îi devenise curând familiar. La un moment dat însă, de undeva, dintr-un ungher al gării fluviale, aceasta simțise niște priviri ațintite asupra-i. Întorsese capul fulgerător, dar nu putuse zări decât o umbră care se prelingea pe lângă zidul gros, coșcovit, al vechii clădiri.

Inima îi tresărise de spaimă.

„Poate mi s-a părut”, încercase să se liniștească.

Dar senzațiile atât de bine cunoscute ei care-i tulburaseră somnul noapte de noapte, nu încetau să-i dea târcoale.

Vasul, ieșit doar de câțiva ani de pe calele Șantierului naval de la Oltenița, cu punți largi, primitoare, acostase în cele din urmă la debarcader. Grelele clipe de așteptare se sfârșiseră. Dornică să ajungă cât mai repede pe punte, Maia Timaru începuse să-și facă loc cu coatele. Nici măcar protestele vehemente ale celorlalți călători n-o putuseră opri. Pășise prima pe pasarelă și-și căutase un colț de unde-i putea veghea pe toți cei ce urcau. Nu se clintise de acolo nici când vasul se desprinsese de ponton și începuse a tăia apa în amonte.

Abia când pitoreasca „Poartă a Deltei” dispăruse după un cot al Dunării, se încumetase să răsuflă ușurată. Privirea aceea insistentă, care-o tulburase în gara fluvială, nu se mai făcea simțită.

„Bine c-am scăpat”, își spusese ea bucuroasă.

Își căutase apoi un loc pe punte. Soarele se apropia de chindie și vipia zilei scăzuse mult din tărie. Undele Dunării clipeceau izbindu-se de coasta vasului. Pe punte se simțea o boare răcoroasă. Culcată pe jumătate, pe banca de lemn, Maia Timaru își lăsa fața mângâiată de razele piezișe ale apropiatei înserări. Lângă ea, o pereche trecută de prima tinerețe contempla și comenta peisajul păstrat încă în fază primară. Prin fața ochilor le defilau pâlcuri de sălcii ori plopi canadieni, care alternau cu necuprinsele întinderi de stuf înalt, gros, des ca peria. Sub briza serii, lănciile de stuf își înclinau vârfurile. Malul scund, teșit al brațului Chilia, primea cu icnete fiecare val răscutit de elicea vaporului.

Altă dată, o sporovăială ca cea a perechii de lângă ea ar fi indispus-o pe Maia Timaru. Acum însă o urmărea cu simpatie. Vecinii ei de bancă păreau niște intelectuali în pragul pensionării, dornici să guste din plin plăcerea de-a trăi în sânul naturii maștere.

„Poate și-au irosit tinerețea, că mine, în cine știe ce laboratoare”, presupunea Maia Timaru.

Încât răspunse cu amabilitate intenției celor doi călători de-a intra cu ea în vorbă. Curând avea să afle că vecina ei de bancă lucra ca biolog în laboratorul unui spital din Brașov, iar soțul – ca medic ORL-ist în același loc.

— Și dumneavoastră? se interesase brașoveanca.

Maia Timaru adoptase atunci un aer senin și-un ton cald, amical, rostind fără nicio ezitare:

— Mă numesc Vasilica Dobre și lucrez tot într-un laborator, la fabrica de medicamente „Fiola”.

— Bucureșteancă! remarcase medicul ORL-ist.

— Prin adopțiune, încercase Maia o glumă.

În sinea ei, „fugara” se minuna singură de ușurința cu care depăna minciunile. Mai mult, jocul începuse s-o amuze. Încât, mai nu simțise când ajunseseră la Chilia Veche.

— Coborâți aici? se interesase ORL-istul.

Maia rămăsese o clipă descumpănită. Furată de vorbă și peisaj, nu și întocmise încă un plan de călătorie. Dealtfel, nici nu pornise spre o țintă precisă. Năzuia doar să fugă de privirea aceea din umbră care-i tulburase întreaga ființă. Și presupunea că izbutise. De aceea rostise cu seninătate:

— Vaporul merge mai departe?

— Până la Periprava.

— Atunci merg și eu până acolo.

— Aveți vreo gazdă la care înnoptați? se interesase soția ORL-istului.

„Fugara” zâmbise cu candoare.

— Nu cunosc pe nimeni.

— Nici noi!

Și faptul că plecaseră într-o doară, spre necunoscut, îi amuza pe tustrei. Iar turlele bisericii din Chilia Veche, aurite de razele piezișe ale soarelui, aveau să le stăruie multă vreme în amintire.

Când vasul acostase la Periprava, amurgul se așternuse pretutindeni. Însă micul port pescăresc, dealtfel cea mai estică localitate a țării, era înțesat de localnici.

Pentru copiii și femeile din Periprava sosirile și plecările pasagerelor constituiau spectacolul care nu le scăpa. Dar prea mulți călători nu se abateau prin acele locuri. Încât, Maia Timaru, deopotrivă cu cei doi soți brașoveni, fusese asaltați de oferte,

— Doriți o cameră? Veniți la noi... Avem pește proaspăt... Și televizor...

— Dar și țânțari, remarcase ORL-istul, apărându-se de roiul care-i împresura.

— De așa ceva nu ducem lipsă, îi replicase prompt un moșneguț cu barba rară. Ne-a blagoslovit Dumnezeu din belșug... Dar nu vă faceți griji... Mai târziu se potolesc... Iar noi avem plase la uși și la ferestre... Pofțiți! continuă acesta să-i îmbie. Avem odăi curate... Și nu vă cerem multe parale.

— Cât?

— Păi... douăzeci de lei pentru fiecare odaie.

Medicul o cercetase din priviri pe Maia Timaru. Aceasta încuviințase. Pescarul li se păruse o gazdă mai de încredere. Pe ulița largă, desfundată, înotau prin colbul gros, de-o palmă, împiedicându-se mereu de bolovani uscați.

Abia în odaia răcoroasă, cu miros de busuioc, simțise Maia Timaru tihna după care jinduia de atâta vreme. După ce se primenise cât de cât, ieșise în ogradă unde-o aștepta, cu masa întinsă, stăpâna casei, o lipoveancă îndesată, ciupită de vărsat.

— Pofțiți! Ospățați-vă! O bucată de brânză... O ceapă... A mai rămas oleacă de ciorbă... O bucată, două de pește prăjit...

Din umbră se ivise și moșneguțul pentru a o îmbia:

— E somotei... L-am scos chiar eu, azi dimineață, din apă.

„Fugara“ mulțumea așezându-se la masa pe care se aflau pregătite tacâmuri și pentru ceilalți doi musafiri, în câteva minute, își făcură și aceștia apariția.

— Vin n-avem, își ceruse iertare moșneguțul.

„Babușca“ lui îi aruncase atunci o căutătură rea:

— Mă mir că nu ți-i rușine să mai pomenești de vin, ghiavole! Lipoveanca se adresase apoi musafirilor, pentru a lămuri ieșirea ei inoportună: A turnat în el până n-a mai încăput... Mai să n-avem cu ce face Crăciunul.

— Avem vie puțină, se dezvinovăți moșneguțul.

— Pentru el, continua să-l împungă „babușca“, dac-ar fi toate bălțile din jur, cât îs de întinse, pline cu vin... tot ar fi puțin.

— Pofțiți și vă ospățați, își îmbia moșneguțul musafirii. De vă potriviți la ea, nici până la ziuă nu mântuiți... Și-i păcat de bucate... Pofțiți! Vă rugăm!... Ospățați-vă din mult-puținul nostru.

„Babușca“ mai bombănise ceva în legea ei, apoi se dusesse să potolească orătăniile din ogradă, care nu-și mai găseau astămpăr.

Odată foamea potolită – și fusese, slavă cerului, pentru că aerul Deltei îi deschisese apetitul – Maia Timaru se retrăsese în odăița ei curată, primitoare, cu miros de busuioc. Era bucuroasă că avea încuietore bună la ușă – zăvor zdravăn ca de biserică. Făcuse o cercetare atentă și a ferestrelor cu ochiuri aproape cât palma. Erau bine astupate. Pentru orice eventualitate, „fugara“ micșorase lumina lămpii. Și abia după aceea îndrăznise să descuie valiza de piele. Cu mâini tremurânde, căutase cele două volume luate din biblioteca

soțului ei. Atingerea copertilor cartonate o liniștise. Ar fi vrut să le scoată din valiză, dar se răzgândise tot în clipa aceea.

„Nu, nu-i bine!” se certase ea în gând.

Se mulțumise să-și ia doar pijamaua subțire, de vară, halatul și papucii de casă. Încuiase apoi valiza la loc și-o așezase la capătul patului ca s-o poată atinge peste noapte cu mâna.

Culcată, cu mâinile sub cap, asculta țârâitul greierilor de afară. Era atâta liniște, încât începu a i se face teamă. Nici din ogradă, nici din odaia celor doi brașoveni, nu răzbătea vreun zgomot. „Fugara” se străduia să ațipească. Pentru câteva clipe chiar izbutise. Dar cotcodăcitul speriat al unei găini din coteț o trezise. Inima îi bătea, gata-gata să-i spargă coșul pieptului.

„Dacă nu iau un somnifer, n-am să pot dormi” își zicea.

Însă nici această soluție nu i se părea indicată. Ar fi cuprins-o un somn prea adânc. Și dacă i se furau cele două volume?

Neliniștea pusese iarăși stăpânire pe ea.

„Sunt urmărită și aici, își spunea. Sigur sunt urmărită.”

Hotărât, trebuia să se dea jos din pat și să facă lampa mare ca să caute ghidul Deltei, pe care îl cumpărase de la un ștand din Tulcea. Cercetarea hărții avea să-i dezvăluie îndată, că putea interpune, între ea și eventualii urmăritori, dunele de nisip cu pădurea de pe Grindul Letea.

„Ăsta e!” decise fără nicio ezitare.

Cu halatul aruncat pe umeri, cu părul netezit din mers, pornise apoi pe vârfuri, spre ușă. Zăvorul greu masiv scârțâise cam tare. Temătoare, Maia Timaru ciulise urechea spre odaia vecină. De acolo se auzea doar sforăitul ORL-istului.

„Dorm!” constatase ea bucuroasă.

Începuse apoi să bâjbâie prin ogradă. De pe prispa cuhniei se desprinsese o umbră. „Fugara” își strânsese instinctiv halatul la piept.

— Vă trebuie ceva? auzise ea îndată glasul moșneguțului.

Bucuroasă, femeia pășea, tot pe vârfuri, spre cuhnie.

— Dedușka! îl chemase ea în șoaptă.

Moșneguțul, în izmene și cămeșoi, se ridicase icnind din culcuș:

— Sunt aici!

Maia Timaru îi apucase mâna mare, aspră, bătătorită, și-i strecurase o hârtie de-o sută de lei.

— Ajută-mă! îl rugă ea.

— Dar ce necaz aveți? se arătase moșneguțul interesat.

— Trebuie să ajung în noaptea asta la Letea.

Bătrânul pescar se minună de-o asemenea cerere:

— Acum, noaptea?

— Plătesc oricât.

„Dedușka” își scărpină nehotărât barba rară:

— Numai mâine dimineață! o prevenise el. Să vorbesc cu un nepot al meu, tractorist.

— Te rog din suflet!

— Du-te dumneata și te culcă liniștită... Orânduiesc eu lucrurile... Da' numai când ște crapă de ziuă... Noaptea nu se încumetă nimeni, pe drumul ăsta.

„Fugara” îi strânsese mâna cu recunoștință. Înapoiată în cameră ei, se zăvorise din nou, cu multă grijă. Și-abia după aceea izbutise să doarmă ca lumea.

Pe la cântatul cocoșilor de ziuă, o treziseră niște ciocănituri insistente în fereastră. Sărise ca friptă din pat.

„Vai, ce-am putut să dorm!” constatase ea.

Se îmbrăcase iute, își aruncase lucrurile, claie peste grămadă, în valiza pe care o încuiase apoi cu grijă, își atârname cheițele de gât și ieșise în ogradă cu ochii cârpiți de somn. Aerul rece, al zorilor, o trezise repede. În fața porții aștepta un tractor cu remorcă. Dar, spre surprinderea ei, în vehicul se aflau și brașovenii.

— Bună dimineața! o salutase medicul.

„Fugara” mormăise ceva în loc de răspuns și se lăsase urcată în remorcă.

Ar fi dorit să facă singură drumul printre dunele de nisip. Neavând, însă, încotro, se împăcase și cu prezența celor doi soți. Un snop gros, de stuf, îi ținea loc de scaun.

— Ați avut o idee bună, i se adresase brașoveanca zâmbindu-i prietenoasă. Nouă nu ne-ar fi trecut așa ceva prin cap.

„Fugara” aruncase atunci o privire încărcată de reproș moșneguțului. Acesta însă le făcea, senin, semne de rămas bun.

„Afurisitul! îl certa Maia Timaru în gând. Numai din lăcomie de bani a făcut-o.“

O smucitură puternică a remorcii era cât pe ce s-o răstoarne. Cu un gest instinctiv, izhătise să se prindă de oblon. Încetul cu încetul avea să se împace cu soarta.

Zorii dimineții de vară îi prinseseră din urmă la marginea pădurii. Iar spectacolul oferit era dintre cele mai neașteptate. Luptând cu dunele de nisip, cu arșița și vânturile stepei, ierburi, liane mediteraniene și stejari pitici, supraviețuiau laolaltă. Cum? Era întrebarea pe care și-o puseseră mulți cercetători ai acestui colț unic al Deltei Dunării.

Matinalii călători, fascinați de priveliște, mai nu simțeau trecerea peste hârtoapele mari ale drumului arareori călcat de om, în fapt, nici nu putea fi numit drum. Erau doar niște urme lăsate ici-colo de câte un tractor care se încumeta să facă legătura dintre Periprava și Letea...

După două ore și mai bine, călătoria luase sfârșit. Iar ultima parte li

se părise chiar agreabilă, drumul fiind ceva mai drept și mai bătătorit. În Letea pătrunseră pe o uliță largă, acoperită cu nisip. Tractoristul oprise chiar în centrul comunei, lângă Poștă. Era mulțumit. Încasase de la pasagerii săi o sumă frumoasă și mai ales neprevăzută. Salutase respectuos și făcuse o întoarcere bruscă, mai-mai să răstoarne remorca, lăsând curând, în urma sa, doar un norișor de praf.

— Rămâneți aici? o iscodise ORL-istul pe Maia Timaru.

Aceasta, amețită încă de drum, răspunsese bâlbâit:

—Nu... Nu... Nu știu... Am să văd.

—Noi ne ducem la debarcader, o informase ORL-istul. Poate găsim vreo șalupă să ne ducă spre Crișani.

„Fugara” schițase un zâmbet nedefinit. Tare ar fi vrut să scape de compania celor doi.

— Poate vă urmez, se decise ea, în cele din urmă, să dea un răspuns.

— Vă așteptăm! o îmbiase și soția ORL-istului.

Singură, în lărgimea ulițelor pustii, Maia Timaru se întreba de ce venise aici. Satul n-o atrăgea. Nu știa de ce, dar nu i se părea primitor. E adevărat că se simțea și tare obosită. Pornise, de fapt, epuizată din București. Apoi petrecuse o noapte albă în tren, până la Tulcea. Iar de aici, mai departe, cu vaporul, până la Periprava unde se adăugase scurta noapte din odaia lipovenească. În plus – hurducăturile din remorca tractorului. Acestea puseseră capac la toate.

Dezorientată, femeia se așezase pe o bancă de lemn, în fața porții unei gospodării. Satul se trezea la viață. Prin ogrăzi, orășeniile flămânde își chemau stăpânii, vițeei dădeau târcoale ocoalelor unde se mulgeau vacile, câte o căruță pornea tolocăind spre cine știe ce petic de pământ arabil de pe grind.

Sătenii treceau pe uliță, o priveau pe străină fără sfială și-i adresau invariabilul „Bună dimineața!”. Aceasta le răspundea cu un zâmbet sleit. Peste drum, la „Bufetul” sâtesc, cineva desfăcea obloanele. Se gândea că i-ar prinde bine o ceașcă de ceai sau de cafea. Dar prin ușile larg deschise ale localului, nu întrezărea decât teigheaua cu băuturi și-o vitrină deloc îmbietoare.

„Poate iese cineva din casă ca să-i cer o cană cu lapte proaspăt”, nădăjduia Maia Timaru.

Rămăsese pe loc, în bătaia soarelui care se înălța deasupra copacilor. Din ogradă, însă, niciun semn de viață. Și cum nu se încumeta să bată la alte porți, Maia socotise înțelept să pornească spre canal la marginea satului unde se afla un mic debarcader.

Oameni practici, brașovenii luaseră informațiile necesare cu privire la sosirea șalupei. Și cum aceasta n-avea un orar precis, cei doi soți improvizaseră, în așteptare, o tabără. Maia Timaru îi găsisese la micul dejun din care nu lipsea cafeaua fierbinte.

— V-ați hotărât, totuși? remarcase ORL-istul. Pofțiți!

Resemnată, „fugara” li se alăturase fără șovăire.

— Păreți tare singură, observase la un moment dat soția ORL-istului.

— Nu mă simt prea bine, le mărturisise ea.

— V-a scuturat rău remorca.

— Probabil.

Cafeaua aburindă, în paharul de plastic, o mai înviorase. Și conversația începea să se lege. ORL-istul devenise la un moment dat chiar glumeț:

— Vă păziți valiza, de parcă ați avea o comoară în ea.

Maia Timaru dusesese instinctiv mâna spre bagaj, apoi și-o retrăsese rușinată. Zâmbea încurcată:

— Am rămas cu obiceiul ăsta de când eram elevă... la liceu... Odată, în tren, mi s-a furat tot bagajul... Am adormit și m-am trezit numai cu ce aveam pe mine.

Întâmplarea era reală. Dar nu și-o mai amintise de tare multă vreme.

„Asociațiile astea de idei sunt ciudate uneori”, își zicea ea.

Pe de altă parte, era mulțumită că oferise indiscretului ORL-ist o explicație onorabilă.

... Șalupa își făcuse apariția abia pe la zece. Dar sosise. Și acesta era cel mai important lucru. Altfel ar fi trebuit să mai aștepte, tustrei, câteva zile. Pentru că Letea era, poate, una dintre cele mai izolate localități ale Deltei. Însă lanțul pitoresc de gârle și canale, care o lega de Dunărea Veche, merita osteneala.

Pe la amiază, acostaseră cu chiu cu vai la Crișani.

Grijuliu, ORL-istul o întrebase din nou pe Maia Timaru:

— Ce faceți? Mergeți cu noi mai departe, la Sulina?

Aceasta însă adoptase același ton evaziv:

— Nu știu! Poate!

În fapt, era hotărâtă să se despartă de cei doi soți. Pe șalupă cineva îi recomandase o gazdă bună, în Crișani. O casă frumoasă, cu odăi curate și cu stăpâni tineri, simpatici, serviabili. Încât, după debarcare, Maia își luase rămas bun de la cei doi soți brașoveni și pornise în căutarea adresei respective.

Casa corespundea într-adevăr recomandărilor făcute. Durată chiar pe dig, cu un mic debarcader pentru bărci, avea o așezare atrăgătoare.

Gazdele, de asemenea, bucuroase de sosirea noii lor chiriașe.

— Stați mult? se interesase stăpâna casei.

— Mi-ar place, îi răspunsese Maia Timaru privind cu încântare în jur.

— O să vă simțiți bine la noi.

— M-ar bucura.

Stăpâna casei îi oferise îndată și ceva de-ale gurii.

— La noi o să vă săturați de pește, o avertizase aceasta.

Noua chiriașă încuviințase printr-un zâmbet prietenesc.

Odaia, mobilată cu un pat-studio, un șifonier, o toaletă cu oglindă, o masă mică, joasă, și două fotolii, îi plăcuse de la prima vedere.

„Aici poate reușesc să dorm și eu“, își zicea Maia Timaru mulțumită.

Și, într-adevăr, nu se trezise decât după ce înserarea cuprinsese întinderile Deltei. Dar, când dăduse să iasă din odaie, îi fusese dat să audă, în grădina din fața casei, a sporovăială bine cunoscută ei. Intrigată, pășise pe vârfuri până în pragul cerdacului. Și nu mică-i fusese surpriza când îi descoperise pe cei doi soți brașoveni, înfulecându-și cina. Maia începuse atunci să devină bănuitoare: „Ăștia mă urmăresc”.

Și teama puse din nou stăpânire pe ea. Înapoiată în odaie, încuiase ușa de două ori și scosese cheia pe care o strecurase în buzunar. Cercetase îndată după aceea și perdelele de la ferestre. Erau trase bine și stopau orice privire indiscretă din afară. Își propusese, de asemenea, să nu răspundă nici unor eventuale bătăi în ușă.

„Creadă cine ce-o vrea, își zicea ea mai hotărâtă ca oricând. Nu deschid nici în ruptul capului”.

Liniștită oarecum de măsurile acestea, se aplecase asupra valizei pentru a scoate cele două volume luate din biblioteca soțului ei. Formula SERTIM-ului, după cum presupunea, nu putea fi decât între filele acestor cărți, își surprinsese dealtfel soțul, aplecat asupra acestor două volume de histologie, cu un toc în mână și-o sticlută alături. În plus, reținuse paginile cărora doctorul le acordase o atenție deosebită. Încât, atunci când recursese la gestul ei disperat, nu ezitase niciun moment: alesese chiar aceste două volume. Acționase cu hotărâre și precizie. Se prefăcuse mîi întâi adormită, pentru a înșela vigilența soțului și a fiicei sale. Pândise apoi ca o sălbăticiune mișcările fiecăruia. Lucru curios, nu simțise nicio muștrare de cuget. Era încredințată că nu greșea nici față de ea însăși, nici față de cei dragi inimii sale.

„Sergiu e cu capu-n nori, își zicea, iar Lili e încă o copilă fără minte.”

Ideea de a dispărea cu formula SERTIM-ului o obsedase zile și nopți de-a rândul, răstimp în care ticluise întregul plan de acțiune. Și iată că

până aici, la Crișani, îi mersese totul ca pe roate. Mai trebuia doar să verifice dacă formula se afla între filele celor două cărți. Primul volum îl deschisese cu mâinile tremurânde. În grabă, rupsese colțul unei file. Dar nu se sinchisise. Și abia la pagina 171 se opri.

„Aici trebuie să fie“, își zicea ea.

Fila, ceva mai șifonată, avea colțul de sus ușor îndoit. Cu o pensulă subțire, pe care o înmuiase în sticluța cu substanța revelatoare pregătită și aceasta înainte de fuga din București, Maia începuse a umezi spațiile albe dintre rânduri. Prima treime din pagină rămăsese însă, mai departe, curată. Dar între următoarele două rânduri începuse conturarea unor semne vizibile. Ea era. Formula SERTIM-ului. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Însă ultima treime a filei iarăși nu-i mai dezvăluise nimic.

„E șiret, Sergiu!“ își spunea.

Într-adevăr, nu descurajase. Presupunea că partea a doua a formulei se afla în volumul următor, la aceeași pagină —171.

„Sergiu nu prea are fantezie” se gândea ea.

Dar spațiile dintre rândurile întregii file 171 rămăseseră la fel de albe ca la început. Maia Timaru le privea dezolată.

„Unde ar putea fi a doua parte”, se căznea să ghicească.

Răsfoia cu furie filele celei de-a doua cărți. Acestea fișâiau supărător. Ajunse și la pagina 342.

„Dublul lui 171, socotise ea spontan. Te pomenești că-i aici!“

Începuse a umezi cu pensula și spațiile albe dintre rândurile filei 342. De data asta nu se înșelase. Substanța revelatoare îi descoperea cea de-a doua parte a formulei SERTIM-ului.

Cu amândouă paginile în față, Maia Timaru își contempla isprava. Apoi, în mintea ei aprinsă, își făcuse loc un nou gând: „Am să rup foile și-am să le ascund.“

Dar nu mai avea putere să ducă fapta până la capăt. Obosită, amețită, simțea nevoia să doarmă. După câteva clipe ațipise cu fruntea sprijinită de cele două volume.

... Se trezise pe la miezul nopții, cu brațele și ceafa înțepenite. Își ștersese cu palmele fruntea și gâtul asudate, și, abia după aceea realizase că pe masă, în fața ei, se aflau volumele de histologie cu formula SERTIM-ului pusă în evidență. Cu un gest reflex, căutase cheia de la ușă. Aceasta se afla tot în buzunarul de la halat. Constatarea o liniștise. Ca măsură de prevedere, încercase și ușa. Era încuiată.

„Nu s-a întâmplat nimic”, se gândea ea.

Totuși, nu socotea nimerit ca formula să rămână mai departe între copertile celor două volume. Pe toaletă zărise o lamă de ras, rămasă de la cine știe ce turist găzduit înaintea ei. Fără a sta mult pe gânduri, tăiasse cu grijă cele două foi. Era mulțumită de isprava ei. Aproape nu

se mai cunoștea unde fuseseră cele două file.

„Cine vrea n-are decât să fure cărțile”, își zicea Maia.

Filele cu formula SERTIM-ului își găsiră apoi o ascunzătoare potrivită în corsajul ei.

O foame tot mai săcâitoare începuse curând a-i da târ-coale. Era și firesc. Sărise doar peste cină. Dar atât în casă cât și în ogradă domnea liniștea nopții de vară. Doar clipocitul apei, care se scurgea fără încetare pe canalul Sulina, răzbatea când și când de afară. Era limpede că, la acea oră de noapte, nu putea trezi gazda pentru a-i cere de mâncare. Și tot căutând o soluție își amintise de pachetul cu biscuiți cumpărat de la un chioșc din Tulcea.

„Am cu ce să-mi astâmpăr foamea”, se liniștise ea.

Restul nopții avea să-l petreacă în pat ronțâind biscuiți și răsfoind o voluminoasă publicație săptămânală. Spre ziuă adormise din nou, cu lumina aprinsă și revista căzută lângă pat, cu paginile larg desfăcute.

Dimineața, târziu, se ivise și ea în verandă, cu palma la gură, pentru a-și ascunde căscatul care nu mai contenea.

— Tare ați mai fost trudită! o întâmpinase stăpâna casei.

— Mor de foame! o prevenise Maia, căutând cu ochii cârpiți de somn spre masa din grădiniță. Își amintise apoi de cei doi soți brașoveni: Ați mai avut și alți musafiri azi- noapte?

— Credeam că știți, îi răspunsese gazda cu seninătate. Ziceau că sunteți prieteni.

Maia insistase:

— Familia Motrescu?

— Parcă așa le zice... Dumnealui e doctor.

— Din Brașov?

— Da, da! exclamase femeia bucuroasă.

Maia se uita nerăbdătoare în jur:

— Unde sunt?

— Au plecat la Sulina, îi precizase gazda. Dar bine că mi-am amintit: Au zis că trag la hotel și, dacă vă face plăcere, îi puteți găsi acolo.

„Fugara” râsuflase ușurată. Scăpase în sfârșit de ei.

Pe la vremea prânzului, Maia Timaru constatare că nu mai avea în poșetă decât vreo sută de lei.

„Trebuie să scot de la CEC”, își zisese.

Se interesase apoi la gazdă:

— Aveți oficiu poștal?

— Cum se poate să n-avem? se arătase aceasta mirată de asemenea întrebare. Suntem doar comună mare... Aproape un orașel.

— Unde-i oficiul?

— În centru.

— Presupun... Dar habar n-am unde-i centrul.

— Păi... ați trecut pe-acolo când ați coborât ieri din șalupă.

— A... da!

Îi era clar. Centrul comunei se afla, firește, lângă debarcader. Doar întreaga viață a acestei localități de Deltă era dependentă de calea navigabilă și implicit, de debarcader.

La oficiul poștal, pe care-l găsisese cu ușurință, tânăra funcționară cocheta cu un turist și nu-i dădea nicio atenție.

Înțelegătoare, Maia Timaru așteptase până ce funcționara, între două replici vioaie schimbate cu turistul care-I făcea ochi dulci, se interesase de cererea ei. Înregistrase după aceea, automat, numărul livretului de economii, cercetase, formal, buletinul de identitate al solicitantei și-i numărase fără nicio reținere 500 de lei.

Sirena unui vapor avea să întrerupă curând incipienta idilă. Turistul își luase rămas bun de la funcționară, cu promisiunea de-a mai trece pe acolo. Dar tânăra zâmbise a resemnare. Nu era primul bărbat care se opri la ghișeu ei, se purtase curtenitor, pentru ca apoi, la prima chemare a sirenei, să se piardă în lumea largă.

Cu un suspin ușor, poștărița își reluase îndeletnicirea-i monotună. Din obișnuință, își aruncase ochii și pe ultima înregistrare făcută la CEC. Atât numele posesoarei cât și numărul livretului de economii i se păreau cunoscute. Le mai întâlneau. Dar unde? Știa bine că le memorase. Sigur le memorase, și nu de prea multă vreme. Nu... cumva? Începuse a căuta cu înfrigurare o notiță asupra căreia dirigintele oficiului poștal îi atrăsese în mod deosebit atenția.

„Unde naiba am pus-o?” se întreba ea, răscolind printre hârtoage. Asudată de emoție, izbutise în cele din urmă să găsească hârtiuța. Nu mai încăpea nicio îndoială: același nume și același număr de livret CEC. Cu o mișcare bruscă, funcționara zvârlise cârligul de la ușița ghișeului pentru a putea ieși cât mai repede afară.

„Pasagerul” de la acea oră tocmai se desprindea de la chei.

„Dacă s-a urcat pe vas?” continua ea să-și reproșeze. Nu era nimic. Va anunța că posesoarea livretului de economii „cu pricina” se îndreptase spre Tulcea. Înciudată că scăpase prilejul de a se afirma în fața dirigintelui ei, dar mai ales a celorlalți șefi importanți, care transmiseseră nota respectivă, privea în neștire de-a lungul digului. Dar în clipa următoare sărise în sus de bucurie.

— Ea e! exclamase poștărița bucuroasă.

O zărise pe Maia Timaru îndreptându-se agale spre capătul din amonte al digului. O băbuță curioasă se opri toți atunci, lângă funcționară, întrebând-o:

— Ce-ai pierdut, maică?

Aceasta, însă, nu-i răspunse. Cu un aer important se răsucise pe călcâie, pentru a reîntra în oficiu. Băbuța îi aruncase o privire sea: „S-

a ajuns și asta! “Și-și văzuse mai departe de drum, bombănind. Tânăra generație nu-i era pe plac.

În mai puțin de un minut poștărița comunicase la Tulcea: fugara se afla în Crișani.

Capitolul 11

Ora zece seara. Întinsă pe un divan, la lumina lămpii de noptieră, Maia Timaru citea un roman plictisitor, descoperit întâmplător în dulapul din odaie. Îl uitase probabil cineva în trecere pe acolo ori îl lăsase cu bună știință pentru a nu-și îngreuna de pomană bagajul.

„Ăsta mă adoarme repede”, își spuse „fugara”.

Dar somnul se lăsa așteptat. Trecând peste rânduri, fără a le reține înțelesul, gândurile ei începură să zboare spre București. Își imagina vânzoleala din casa de pe Aleea Castanilor. Neașteptata ei plecare pusese, fără doar și poate, pe jărat în întreaga familie. În sinea ei chicotea ghiduș: „M-au socotit o proastă... Acum n-au decât să mă caute”.

Își cerceta, la intervale de timp, corsajul. Cele două file, cu formula SERTIM-ului, erau la locul lor.

„Aici se află în mai multă siguranță decât în biblioteca lui Sergiu”, continua ea să-și justifice fapta.

Mulțumită de sine încercă să reia lectura romanului. Dar nu parcurse bine paragraful început când auzi niște bătăi discrete în ușă.

„Fugara” tresări. „Cine ar putea fi?” se întrebă ea cu teamă. Știa că cei ai casei se culcaseră încă de pe la nouă. Iar odaia de alături nu fusese dată nimănui pentru noaptea aceea. Bătăile în ușă reveniră. Maia hotărî să coboare din pat și să se apropie de ușă:

— Cine e?

— Om bun! sosi răspunsul, de dincolo de ușă. „Fugara” se mânie:

— Lăsați-vă de glume!... Cine e?

— Eu sunt, Maia!

„Fugara” recunoscu glasul soțului ei. Îi deschise. Din prag, Sergiu Timaru îi zâmbea bucuros:

— Vezi că te-am găsit?

În spatele lui se contura o umbră. Intrigată, Maia îl iscodi:

— Cu cine ai venit?

Se ivi și Ion D. Ioan.

— Sărut mâinile!

Maia schiță un zâmbet amar:

— Ați venit, deci? Se întoarse apoi pe jumătate, pentru a-și ascunde

dezamăgirea; N-aveți decât să mă arestați!

Soțul o cuprinse afectuos de umeri:

— Nici vorbă de așa ceva, draga mea.

Cu o mișcare bruscă, ea îi împinse pe amândoi spre ușă:

— Așteptați!

Bărbații ieșiră. Fără să se grăbească, Maia se apucă să se îmbrace, apoi să-și ia lucrurile.

„La urma urmei, își zicea ea resemnată, facă ce vor!”

În antreu, Ion. D. Ioan juca pe loc, nerăbdător:

— Greu se mai gătește!

Sergiu Timaru surâse înțelegător

— Femeie.!

Maia îi pofti în cele din urmă în odaie. Cei doi bărbați se așezară cuminti pe scaunele oferite.

— Vă rog să mă iertați, începu Ion D. Ioan, dar trebuie să vă pun câteva întrebări la care vă rog să-mi răspundeți sincer, fără ezitare...

Pentru că de iuțea cu care vom acționa depinde totul.

„Fugara” se crispă:

— Ce înțelegeți prin „totul”?

— Formula SERTIM-ului.

Maia Timaru îl privi de sus, sigură de sine

— E în mâini bune.

Replica lui Ion D. Ioan sosi pe neașteptate:

— N-aș putea spune că se află chiar „în mâini bune”

— E la mine, îi preciză ea.

— Asta știm.

— Și-atunci?

Dornic să evite o scenă neplăcută, Sergiu Timaru interveni prompt:

— Scumpa mea!

Soția îl fulgeră cu privirea:

— Nicio „scumpă”! Vă repet că formula se află la mine.

— Asta am înțeles, o liniști Sergiu Timaru. Dar unde sunt cele două volume?

Cu un aer plictisit, Maia arătă:

— În valizăi,

— Pot să le văd?

— Uită-te! Însă formula nu mai e acolo.

— Nu? Dar unde-i?

— V-am spus: într-un loc sigur.

Soțul o imploră :

— Maia!

— Te rog să ai încredere în mine, îi ceru ea.

— Am! o conjură el.

— Atunci, de ce-ai mai venit?

—Nu era normal? Doar sunt soțul tău.

Maia îl ironiză:

— Ți-ai amintit, în sfârșit?

Ion D. Ioan interveni nerăbdător:

— Îngăduiți-mi, totuși, să vă mai pun o întrebare.

— Ascult! îl invită Maia calm.

—De când îi cunoașteți pe soții Motrescu?

„Fugara” se arată surprinsă. Nu se așteptase ca ei să afle atât de repede. Repetă cu o nepăsare impusă:

—Soții Motrescu?

— Perechea din Brașov...

— A... da! se prefăcu ea a-și aminti. I-am cunoscut pe vapor. El e medic ORL-ist, iar dânsa chimistă. Lucrează într-un laborator.

— Vreau să vă informez, rosti Ion D. Ioan grav, că nu există, în Brașov, niciun medic și nicio chimistă cu numele Motrescu.

„Fugara” păli. Avusese ea unele bănuieli și iată că i se confirmau»

— Atungi cine sunt? întrebă ea cu teamă.

— Nu știm, îi răspunse căpitanul sincer.

— Cum ați aflat totuși de ei?

— Din clipa în care am descoperit unde v-ați ascuns, ne-am interesat cine este sau cine s-a aflat zilele astea în preajma dumneavoastră.

Maia Timaru îi cercetă pe amândoi cu un aer descumpănit:

— Și-au dat alte nume?... De ce oare?

— Asta am vrea să aflăm și noi, îi destăinuie căpitanul. Ni-i teamă că nu v-au căutat compania din pură simpatie, ci cu un scop anume.

Cu ochii fixați pe chipul soțului ei, Maia îi cerea, cu disperare, ajutorul:

— Sergiule!

— Spune, draga mea!

—Să fie oare niște oameni răi?

— Căpitanul așa bănuiește.

— Abia acum îmi dau seama, mărturisi ea consternată. M-au urmărit peste tot. S-au ținut scai de mine, și la Periprava... și la Letea... Și aici... Voiau oare să-mi fure formula?

— Asta presupunem și noi! Altfel, de ce s-ar fi „ținut scai” de tine?

Chipul femeii se luminează brusc:

—Degeaba! rosti ea triumfătoare. Nu le-a mers! Formula e la mine!

— Vrei să mi-o arăți?

„Fugara” se întoarce cu spatele la ei și scoase din corsaj cele două file tăiate ale volumelor de histologie.

— Iată-le! arată ea cu vădită satisfacție.

Sergiu Timam luă cele două foi, și-o întrebă consternat:

— De ce le-ai tăiat?

— Ca să le pot ascunde mai bine.

În odaie se așternu o tăcere grea, sufocantă. O destrăcă după câteva clipe Ion D. Ioan:

— Când le-ați tăiat?

— Aseară.

— Vreți să-mi povestiți în amănunt tot ce-ați făcut de la plecarea dumneavoastră din București? Dar vă rog din suflet.: Nu omiteți nimic!... Amintiți-vă, dacă se, poate și-n care picior v-ați pus mai întâi papucul ori pantoful... Înțelegeți-mă!

— De ce vi-i teamă? se arată Maia nedumerită. Doar formula se afla aici!

— Asta vedem și noi, îi replică Ion D. Ioan. Dar ni-i teamă că a fost fotografiată.

„Fugara“ respinse cu tărie o asemenea ipoteză:

— Exclus!

— Bine-ar fi! rosti Ion D. Ioan temător. Dar trebuie să ne convingem... Vreți să ne povestiți?

— Hai, draga mea, o conjură soțul. Doar nu mai ai nimic de ascuns.

*

Însuflețirea cu care Maia Timaru își relata peripețiile îi cuceri pe cei doi bărbați. Soțul, deși-i cunoștea calitățile de naratoare, o urmărea cu încântare sporită. Când și când, Ion D. Ioan o întrerupea:

— Spuneți-mi, vă rog, de ce luați de fiecare dată atâtea măsuri de precauție? Vă fereți de noi sau de altcineva?

— Și de voi și de altcineva, mărturisi sincer Maia.

— N-aveți încredere în noi?

— Nu! îi acuză ea fără sfială. Vi s-au furat cele două flacoane cu SERTIM de sub nas.

Doctorul și căpitanul schimbă priviri scurte. Maia îi surprinse:

— Nu vă mai aruncați ochiade, pentru că ăsta-i adevărul!

— Trebuie să recunoaștem! rosti cu un aer vinovat Ion D. Ioan. Dar o iscodi mai departe: Acel „altcineva” nu poate fi divulgat?

„Fugara” rosti cu hotărâre:

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nici eu nu sunt într-un totul sigură.

— Aveți, prin urmare, unele îndoieli asupra lui?

— Am.

— Asta-i important de reținut, conchise căpitanul. Continuați, vă rog.

„Fugara” ajunsese tocmai la momentul când se afla la Tulcea, la gara fluvială, unde aștepta vasul de pasageri, își aminti, între altele, de

privirea aceea ciudată care o urmărea. Ion D. Ioan o întrerupse:

— „Privirea aceea ciudată” vă era bine cunoscută? Maia îi confirmă. Căpitanul insistă: Când ați mai simțit-o?

— Și-n București... În Gara de Nord... Apoi în tren... Doar pe vapor a dispărut... Dar a revenit la Periprava.

— Și aici?

— Nu... Nu cred.

— Să ne întoarcem totuși la Tulcea, în port.

Maia dădea semne de oboseală:

— V-aș ruga să nu mă mai întrerupți, ceru ea.

Căpitanul se conformă, mulțumindu-se a face notările prescurtate în carnet.

„Fugara” își sfârși povestirea târziu, după miezul nopții. Se simțea epuizată dar mulțumită.

— După cum vedeți, conchise ea, n-au izbutit să pună mina pe formulă.

— O rugăminte, i se adresă căpitanul.

— Spuneți.

— Îmi puteți încredința aceste două file?

— De ce?

— Aș vrea să le cerceteze niște specialiști de-ai noștri.

— În ce scop?

— Poate găsim unele urme.

Maia se arată mirată:

— Ale cui?

— O cercetare de rutină, încercă Ion D. Ioan să-i alunge temerile.

— Vă pierdeți vremea zadarnic, ripostă Maia Timaru. În afară de mine și de soțul meu, nimeni nu s-a mai atins de aceste file.

Cu o mină de neîncredere, Ion D. Ioan îi replică:

— Eu n-aș fi atât de sigur!

— Dumneata nu ești sigur de nimic, îi reproșă ea.

— Vă rog să mă ascultați cu atenție, îi ceru căpitanul.

Maia ridică din umeri:

— Vă ascult.

— Spuneți că ieri-seară, după ce v-ați trezit, ați vrut să ieșiți din cameră ca să-i cereți gazdei ceva de mâncare.

— Ați reținut bine.

— Și-ați constatat că așa-numiții soți Motrescu nu plecaseră la Sulina, ci rămăseseră în Crișani găsindu-și găzduire chiar aici... Faptul v-a intrigat și-ați intrat la bănuieli... Ați renunțat atunci la cină și v-ați înmuiat în odaie... Ce-ați făcut cu cheia?

— Am scos-o din broască. De ce?

— Credeam că voi fi în mai multă siguranță.

— V-ați gândit, totuși că, peste noapte, cineva ar putea pătrunde la

dumneavoastră?

— Probabil.

— Ca să fiți mai liniștită, ați căutat filele cu formula SERTIM-ului?

Sergiu Timaru interveni:

— O clipă!

— Cum ai aflat de transcrierea formulei pe filele acestor volume?

Maia îi zâmbi cu îngăduință:

— Te-am surprins de câteva ori cu cărțile astea pe birou, îi explică ea. Și m-am întrebat ce nevoie aveai tu de ele. Dar când am văzut sticluța cu cerneală simpatică alături, mi-am dat seama ce făceai... Ești tare nepriceput, dragul meu.

Soțul nu mai avu replică. Ion D. Ioan reveni:

— După ce-ați folosit substanța revelatoare și-ați descoperit între rânduri formula SERTIM-ului, spuneți că ați ațipit?

— Eram epuizată! se dezvinovăți Maia Timaru.

—Înainte însă de-a adormi eu fruntea culcată pe cele două volume deschise, n-ați mai simțit cumva privirea aceea ciudată care vă urmărise pe drum?

— Nu.

— Nici vreun miros deosebit? Era dezorientată. Căpitanul insistă: Amintiți-vă bine!

Maia căută în jur cu o privire în care se deslușea teama.

— Nu știu... Poate! se chinuia ea să-și amintească.

Ion D. Ioan îi sugeră:

— Un iz de parfum?

— Parcă.

— Un parfum cunoscut?

— Da, da! rosti ea cu convingere.

— La cine ați mai întâlnit acest parfum?

„Fugara” întoarse spre soțul ei o privire vinovată. Acesta o îndemnă:

— Spune, draga mea! Nu-ți fie teamă! Nici rușine... Pentru că n-ai de ce te rușina... Tu n-ai comis nimic vinovat... Sunt convins.

Cu glasul scăzut, aproape șoptit, Maia mărturisi:

— La Nani.

Cei doi bărbați făcură un nou schimb de priviri.

— Nani n-a părăsit deloc Capitala în vremea asta, o informă apoi Ion D. Ioan.

Dezorientarea „fugarei” sporea. Căpitanul n-o slăbea însă defel:

— L-ați văzut totuși pe Nani? V-a urmărit cumva pe drum?

Maia șopti:

— Nu... Nicăieri...

— Dar „privirea aceea ciudată” era a lui, nu-i așa?

— Așa am crezut.

- Câtă vreme ați ațipit cu capul pe masă?
- Mult, recunosc eu. M-am trezit după douăsprezece noaptea.
- Somn profund sau numai ațipeală?
- Profund!

Ion D. Ioan o cerceta cu satisfacție. Izbutise, în sfârșit, să scoată de la ea tot ce dorise. Sergiu Timaru îl întreabă din priviri. Căpitanul își rosti sentința:

— E limpede! Au folosit același gaz hipnotic... Apoi au descuiat ușa cu un șperaclu, au fotografiat filele cu formula SERTIM-ului, au încuiat ușa la loc și... p-aci ți-i drumul!

„Fugara” răcni ca înjunghiată:

— Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat!

Izbucni într-un plâns cu hohote, sfâșietor. Ion D. Ioan luă cu gesturi calme cele două file din tratatul de histologie, apoi îl bătu pe Sergiu Timaru, consolator, pe umeri;

— Asta-i situația!

Sugrumat de emoție, doctorul îl întreabă:

— Ce facem?

— Trecem la acțiune.

Sergiu Timaru întoarse spre soția sa o privire îndurerată:

— Eu rămân cu ea.

— Normal!

Ion D. Ioan făcu stânga-mprejur, salută și ieși din odaie cu pași ostășești.

Capitolul 12

Pacienții clinicii de chirurgie plastică și reparatorie se întrebau de ce lipsise, de la obișnuita vizită de dimineață, Sergiu Timaru. Nu intra în obișnuința șefului clinicii să absenteze de la datorie. Iarnă-vară, pe viscol sau ploaie torențială, doctorul era la post. După un scurt raport al medicului de gardă din timpul nopții, șeful clinicii, urmat de o întreagă suită, trecea în fiecare dimineață din salon în salon. Un scurt consult, o glumă, o vorbă de încurajare, sporeau speranțele celor loviți de soartă. Iar când pleca în concediu sau la vreo reuniune științifică, se știa cu multă vreme înainte. Telefonul „fără fir” al pacienților funcționa fără greș. Doar în dimineața asta „telefonul” lor îi dăduse de sminteală. Nimeni nu știa de ce lipsea șeful clinicii. Medicul de gardă primise în ajun doar o comunicare telefonică localnică. „Măine voi lipsi, îl înștiințase Sergiu Timaru. Amânați intervențiile programate. Cu urgențele vă descurcați și voi”... Atât.

Singura care părea a cunoaște ceva era Tina Dornescu. Deoarece numai ea nu se agita. La insistențele celorlalte colege, răspundea pe un ton glumeț:

— De unde vreți să știu?... Doar n-a dormit la mine! În clinică se mai afla totuși cineva care părea a nu se sinchisi de absența doctorului Timaru. Și acesta era Nani. Lungit în pat, în rezerva care-i fusese pusă anume la dispoziție, acesta urmărea eu un aer visător zborul unei muște pe plafon. În afară de lunga, cotidiană, convorbire telefonică purtată cu Lili Timaru, mai primise în cursul acelei dimineți și un mesaj de la Viola Robert.

— Azi ia sfârșit carantina ta! Îi comunicase aceasta. S-a rezolvat totul... Când ne putem vedea?

— Oricând! Îi răspunsese el binevoitor.

— De îndată ce ieși, lasă-mi vorbă la hotel... La recepție.

— S-a făcut.

Pe la prânz, își făcu totuși apariția în clinică și Sergiu Timaru. Toată lumea îl urmărea cu priviri curioase. Doctorul își schimbă repede ținuta și se îndreptă spre rezerva lui Nani. Dădea din mers câte o indicație, ori răspundea laconic celor care-l asaltau la tot pasul. Auzindu-l venind, Nani luă repede o carte și se prefăcu adâncit în lectură. Urechea însă o ținea ciulită spre culoar. Când doctorul se ivi în prag, pacientul sări din pat, disciplinat ca un ostaș.

— Stai liniștit, îi ceru Sergiu Timaru.

Nani se așeză pe marginea patului. Medicul se aplecă asupra lui și-l consultă. Rosti apoi satisfăcut:

— Ai scăpat, amice! Nicio complicație.

Nani se bucură ca un copil:

— Pot să plec?

Doctorul comunică asistentei șefe:

— Faceți-i formele de ieșire.

Pacientul clipi șiret celor din suita șefului clinicii.

După o oră și mai bine, Nani suna la intrarea casei din Aleea Castanilor 13. Îi deschise Lili. Fata i se aruncă în brațe. Din verandă, menajera le făcu semn de tăcere. O puteau deranja pe Maia Timaru.

— S-a întors, îi explica Lili lui Nani cu chipul radiind de bucurie. A adus-o papă ... Cred că i-a dat un somnifer foarte puternic... Doarme buștean! Tu cum te simți?

— Fain!

— Ești obosit

— Eu? Doar am zăcut tot timpul în pat.

— N-ai chef să mergem undeva?

— Unde?

— Cât ai stat în spital n-am ieșit deloc din casă, i se confesă Lili. Te-am așteptat.

Nani o îmbrățișă tandru:

— Și eu!

Nemulțumită că nu se mai urneau de acolo, menajera îi propuse lui Lili:

— Ce-ar fi să vă duceți în grădină? Poate-i omul flămând... Abia a ieșit din spital.

— Mi-i într-adevăr cam foame, mărturisi Nani.

În hol răsună soneria telefonului. Menajera gesticulă iarăși nemulțumită. Lili însă, n-o luă în seamă și se repezi la aparat. La celălalt capăt al firului era Viola Robert.

— A venit Nani? se interesă aceasta.

— Chiar în clipa asta, gângurea fata fericită. Tu ce faci? Nu vrei să-l vezi?

— Ba da.

— Hai să ieșim împreună.

— Tocmai asta voiam, să-ți propun. Lili acoperi receptorul cu palma și-l consultă pe Nani:

— Mergem la Băneasa?

Acesta încuviință. Viola avea însă altă idee:

— Dacă tot ieșim din București, de ce nu ne-am duce până la Snagov?

Lili rămase o clipă pe gânduri. De Snagov se lega ziua aceea nefastă, în care Nani dispăruse fără urmă și reapăruse apoi noaptea, târziu, la barul „București”, unde se bătuse cu cei doi borfași.

— Nu-ți place Snagovul? se auzi în receptor glasul insistent al Violei.

— Bine, se lăsă Lili înduplecată. Mergem la Snagov.

— Într-o jumătate de oră sunt la voi, mai adăugă Viola.

— Te așteptăm, încheie Lili cam fără chef.

Își făcu însă curaj și-l luă pe Nani de braț, pentru a-l conduce în grădină.

Starea de neliniște se instalase treptat în inima lui Sergiu Timaru. Iar faptul începuse a-l îngrijora. Din fire nu era panicard. Dimpotrivă. Primea cu calm atât veștile bune cât și cele rele. Nu-și pierdea cumpătul nici în cele mai dificile momente. Anii petrecuți cu foarfecele și bisturiul în mână, în sălile de operații, consolidaseră un temperament altfel echilibrat și din naștere. Dar în ultima vreme fusese pus, cât cu voie cât fără voie, în fața unor situații neobișnuite. Și-și dădea seama că făcea față tot mai greu. Ceea ce-l supăra însă mult, era – pe de o parte – senzația de nesiguranță iar pe de altă parte – sentimentul inutilității. La spital fusese ocupat până peste cap. Dar când ajunsese acasă își dădu seama că era singur. Menajera care lucra la ei cu ziua plecase pe la șapte. De la ea aflate că Lili și Nani fuseseră

luați cu mașina de Viola și porniseră, tustrei, după toate probabilitățile, spre Snagov, Maia, încuiată în dormitor, refuzase să-i răspundă. Tot de la menajeră aflate că soția lui se trezise pe la vreo cinci, făcuse un duș, mâncase ceva, apoi se culcase din nou.

„O să-și revină”, își zicea doctorul încrezător.

O singură întrebare nu-i dădea însă deloc pace: SERTIM-ul se mai afla în țară ori își luase zborul peste graniță?

De la Ion D. Ioan mare lucru nu obținuse. Din câte intuia Sergiu Timaru, căpitanul miza tot pe... Nani. Până și ideea de a da drumul pacientului acasă aparținuse tot acestuia. Ce urmărea Ion D. Ioan, doctorul nu-și dădea seama. În schimb, remarcase că, îndată după plecarea lui Nani din spital, Viola îi și luase pacientul în primire.

— Singurul lucru care nu se leagă, îi șoptise în treacăt Ion D. Ioan, este Mike Buonavista.

— Ce-i cu el? se interesase doctorul.

— Individul n-a intrat în țară.

— Îl socotești totuși implicat?

— Categorie.

După acest scurt dialog petrecut la clinică, unde Ion D. Ioan venise s-o ia pe Tina Dornescu, doctorul nu mai primise niciun semn de viață de la căpitan. Și poate acest fapt îl nemulțumea cel mai mult. Cumva, se simțea scos de pe tabla de șah pe care se juca partida SERTIM-ului. Iar asta, în pofidă faptului că, inițial, el, doctorul Sergiu Timaru, creatorul SERTIM-ului, fusese piesa principală. Se socotea nedreptățit.

„La urma urmei, e treaba lor”, încerca să se consoleze.

Dar nu putea admite că era numai treaba lor. Pentru că SERTIM-ul îi aparținea. Trudise ani în șir pentru a-l descoperi:

Hotărât să acționeze, Sergiu Timaru puse mâna pe telefon și formă numărul lui Ion D. Ioan. I se răspunse:

— Plecat în misiune.

— Atunci cu tovarășul locotenent Damaschin.

— Și dânsul e plecat.

— Spuneți-le, vă rog, dacă intrați cumva în legătură cu ei, că i-am căutat. Și aștept să-mi dea un telefon.

— Am înțeles! Le voi comunica!

Doctorul formă apoi numărul de acasă al Tinei Dornescu. Nu răspunse însă nimeni.

„Unde naiba umblă la ora asta?” se întrebă el în ciudat.

Se uită din nou la ceas. Era 10 și 10 seara. Destul de târziu. Fiicăsa, Lili, ar fi trebuit să fie la ora asta acasă. Se trezise în el autoritatea părintească.

„Prea o las de capul ei”, își zicea necăjit pe sine.

Se miră însă de propria-i severitate. Nu și-o mai manifestase de multă vreme. Și nu atât întârzierea lui Lili îl nemulțumea, cât faptul că

aceasta se afla în acel moment împreună cu Viola și Nani.

Un scrâșnet de frâne îl făcu atent. O mașină oprise la intrarea în Aleea Castanilor. Sergiu Timaru sări sprinten din fotoliu și se îndreptă spre verandă. Automobilul, cu farurile aprinse, făcea însă manevre de întoarcere. Era un „taxi“.

Resemnat, doctorul dădu să se înapoieze în casă. Dar tot în clipa aceea zări pe alee două umbre: „Cine-ar putea fi?“ se întrebă nedumerit.

Deschise ușa de la intrare și auzi, o dată cu târșăitul unor pași pe alee, scâncet de femeie. Sări cât putu de iute cele câteva trepte de la verandă. De sub castani apărură Tina Dornescu. Mirat și nedumerit totodată, doctorul o întrebă pe un ton cam răstit:

— Ce-i cu dumneata aici?

Aceasta îi răspunse calm:

— Am adus-o pe Lili!

Tatăl păli:

— A pățit ceva?

— Nimic grav... Sper!

Tina îl conduse spre banca pe care Lili zăcea frântă, zguduită de un plâns nervos. Tatăl se așeză lângă fiică, începu s-o mângâie:

— Ce-i, fetița mea?

Lili i se aruncă hohotind în brațe:

— Tată!

Tina socoti de cuviință să intervină:

— Am găsit-o la Snagov, prăbușită pe-o bancă... Plângea.

Sergiu Timaru continua să aline suferința fetei:

— Ce-i, scumpa tatei?

Printre sughițuri, Lili abia izbuti să rostească:

— Nani!

— Ce-a mai făcut păcătosul ăsta?

Tina interveni din nou:

— Se pare că a fugit cu... Viola.

Doctorul intră brusc în panică:

— Când? Unde?

— Din câte am înțeles de la Lili, povestea s-a petrecut acum vreo două ore... Erau tustrei la restaurantul „Pescăruș”, afară, pe malul lacului, la o masă...

Lili își mai ogoi plânsul pentru a povesti printre sughițuri:

— Am vrut să mâncăm o saramură de crap. Am comandat câte o porție pentru fiecare... Și până să vină, le-am zis să mergem mai aproape de lac... Îmi plăcea cum clipea apa... Dar vipera aia de Viola n-a vrut. L-a oprit și pe Nani... Eu m-am înfuriat și m-am dus singură.

Reîncepu scâncetul. Tina o completă:

— Iar când s-a întors la masă, nu i-a mai găsit.

Fierbând de indignare, Sergiu Timaru o întreabă pe Lili:

— Vrei să spui că te-au lăsat singură acolo?

Lili seinei:

— Da, papă.

— După ce-au făcut comanda?

— Da, papă.

— Și ospătarul ce-a zis?

— Se uita la mine chiorâș.

— Măgarul! izbucni tatăl. Aveai măcar cu ce plăti?

— Nu papă! Doar vreo douăzeci și cinci de lei. Iar imbecilul, acela de ospătar mă pândeia de parcă intenționeam să plec fără să plătesc. Am încercat să-i explic ce s-a întâmplat dar nici nu voia să asculte... A luat înapoi saramura, mi-a cerut să-i achit vodca mică băută de Nani și cele două pepsi consumate de mine și de Viola... După aceea m-a poftit să-i eliberez masa.

— De la restaurant, unde te-ai duș?

— În parc, unde voiai să mă duc?... Nu mai aveam niciun leu la mine.

Doctorul se răsuci spre Tina Dornescu:

— Tu ce făceai la Snagov?

Aceasta îl privi nedumerită:

— M-am dus și eu la plimbare...

— Cu cine?

— Știți dumneavoastră cu cine!

— El a rămas acolo?

Tina răspunse evaziv:

— Presupun... Și adăugă: El a zărit-o întâi pe Lili și mi-a cerut s-o aduc acasă..
— Să intrăm! le propuse doctorul.
Dar Lili începu din nou să hohotească:
— N-am să-l iert niciodată!... Niciodată!
O înecară lacrimile. Tatăl îi ajută să se ridice de pe bancă.

Capitolul 13

A doua dispariție a lui Nani nu-l mai găsi pe Ion D. Ioan nepregătit. Capitanul îi luase urma încă din București.

Lili Timaru se afla la o masă, la un restaurant de pe malul lacului Snagov, împreună cu Viola Robert și cu Nani. În timpul unei discuții Lili Timaru se ridică inimoasă și se îndreptă spre micul debarcader al restaurantului, pentru a asculta „clipocitul apei“.

— Îndărătnică, puștanca! remarcă Viola Robert după ce fiica doctorului Timaru se îndepărtă îndeajuns de ei.

Netulburat, Nani răspunse:

— Are să-i treacă.

Cineasta își înfipse atunci privirea în ochii lui Nani:

— Ții mult la ea?

Oarecum surprins, acesta îi replică:

— Are vreo importanță?

Viola bătu în retragere:

— Ai dreptate... Nu-i treaba mea... Deși mi-ar fi convenit ca, în seara asta, să fim singuri.

Nani o cerceta cu atenție:

— Voiai să discutăm ceva mai deosebit?

— Mă gândeam...

— Putem scăpa de ea.

Viola se arată interesată:

— Cum?

— Simplu... Ne ridicăm de la masă și plecăm.

— Și Lili?

— O să aștepte.

— E o idee!

După ce ieșiră din restaurant, Viola și Nani se îndreptară spre prima alee. La acea oră Snagovul forfotea de lume.

— Îmi place aici, îi mărturisi cineasta însoțitorului ei luându-l tandru de braț. Acesta îi răspunse cu o strângere ușoară. Ea continua să-l ademenească: Dacă mă gândesc bine, ești un bărbat fermecător.

Cu un râs ușor, în zeflemea, Nani îi replică:

— Ai observat și tu?... Când?

—În orice caz... după operație.

— Doctorul a făcut o treabă bună, constată pacientul lui Sergiu Timaru.

Viola chicoti.

— Te exprimi de parcă ar fi vorba de altcineva, nu de tine?

— Într-un fel am devenit, cred, „altcineva”, îi mărturisi el.

Cineasta îl sorbea din ochi:

— Asta am remarcat și eu.

— Zău? Când?

— După ce te-ai bătut cu cei doi indivizi... Apropo! Ce-ai avut de împărțit cu ei?

— Nu știu!... Pur și simplu am simțit nevoia să le slutesc mutrele.

— Îi cunoșteai mai demult?

— Nu-mi amintesc... Poate... Înainte de accident. Dar în memoria mea s-a șters totul.

— Lumea e convinsă că... te prefaci.

— Dar tu?

— Și eu!

— I-auzi! Și de ce m-aș preface?

— Urmărești un scop.

Nani chicoti:

— „Un scop”, repetă el. Te pomenești! Are cumva și un nume „scopul” ăsta?

— Să-i zicem... SERTIM.

Luând un aer grav, Nani rosti ca pentru el:

— Serul Timaru... Mare lucru! Datorită lui arăt iarăși a om.

Viola continua să-l descoase:

— Știi că doctorului i-au dispărut ultimele două flacoane din seif?

— Mi-a spus chiar el.

— Ai cumva idee unde ar putea fi?

— Am.

— La cine sunt?

— La tine.

Se înfruntau din priviri.

— Ești șiret, îl flată cineasta.

Nani surâse:

— Nici cu tine nu mi-i rușine.

Viola se lipi mai mult de brațul lui, pentru a-i strecura în șoaptă:

— Toată lumea te bănuiește pe tine, Nani!

Senin, acesta-i răspunse:

— Mi-am dat seama.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Să confirm bănuielele.

— Mai concret?

— Să pun mâna pe SERTIM.

Viola îl cercetă cu interes:

— Vorbești serios?

— Nu merită?

Cu un aer gânditor, cineasta întrebă:

— Și ce-ai vrea să faci cu acest ser?

— Exact ce vrei și tu.

— De-o pildă ?

— Să-l vindem și beneficiul să-l împărțim.

Tonul ei deveni mai tăios:

— Și dacă nu sunt de acord?

Nani îi făcu un semn discret. O tânără pereche trecea tocmai atunci prin dreptul lor.

Tandără, cu fața numai zâmbet, cineasta îi șopti:

— Spune-mi, te rog, când mi-ai ghicit intențiile?

Nani chicoti din nou:

— Îndată ce-ai început să te ocupi de mine. Și continuă cu un ton mai grav: Nu erai tu omul dispus să investească atâta bănet doar pentru un amărât de film documentar.

— Bănuiești cum am pus mâna pe cele două flacoane cu SERTIM?

— Nu mă interesează. E o treabă care te privește.

— Dar flacoanele fără formulă nu fac două parale.

— E la mintea oricui.

— Cum punem totuși mâna pe formulă?

— Nu mai e nevoie... O ai.

Viola izbucni spontan în râs:

— Ești fenomenal!

— Sunt!

— Îmi place cât de sigur ești pe tine.

— E rău?

— Dimpotrivă! E foarte bine... Numai că de data asta te înșeli: N-am formula.

— Aiurea!

— Nu mă crezi?

— Bineînțeles! Chiar azi-dimineață, când m-ai sunat la spital, mi-am dat seama că ți-a ieșit pasiența. Te-a trădat glasul. Iar de când ne-am întâlnit, întreaga ta ființă radiază satisfacția reușitei... Ochii, gesturile, tonul... Totul te dă de gol.

— Vai, psihologule!

— În ce te privește... sunt! Nu mi-a scăpat nimic, scumpa mea... De când ne-am cunoscut ți-am urmărit și ți-am analizat fiecare vorbă; gest, expresie a feței... Până și mersul ți l-am înregistrat... Poate nu-ți

dai seama, dar și mersul îți dezvăluie starea sufletească.

Viola zâmbi răutăcios, privind fără voie la piciorul lui Nani care alinea:

— Chiar și când șchioapătă?

Nani surâse strâmb. O avertiză:

— Un asemenea mers poate fi înșelător.

Ca să-l împace, cineasta se lipi iarăși de brațul lui. Îi destăinui apoi cu un tremur ușor în glas:

— Mă aflu într-o mare încurcătură.

Înțelegător, îi strânse și Nani brațul.

— Presupun, rosti el grav.

Viola continuă:

— N-am lucrat singură.

— Era de așteptat.

— Individul de care m-am folosit este o ființă abjectă.

— Și vrei să scapi de el?

— Bineînțeles!

— Să-l suprimi?

— Nu! răspunse ea hotărâtă. Ne-am complica... Nu-i nevoie să fim implicați într-un omor... Individul e urmărit de Interpol.

— Frumos!

— Cred că am face un serviciu tuturor dacă l-am da pe mâna căpitanului, să zicem.

— Simplu ca bună ziua!

Viola se prefăcu a nu-i lua în seamă zeflemeaua. I se confesă mai departe:

— Am la mine pașapoartele și biletele de avion pentru noi doi.

— Pe ce nume?

— Oarecare... N-are importanță... În orice caz, vom fi cu acte în regulă.

— Așa!

— Iar dacă Ion D. Ioan va găsi asupra individului de care îți vorbeam două flacoane sparte și microfilmul cu formula SERTIM-ului, îți dai seama că nu se va mai ocupa de noi... Cel puțin până la plecarea avionului... Dar nici după aceea... Pentru că nu va mai avea niciun motiv să ne urmărească.

Nani o avertiză:

— Pe tine, poate.

— Și pe tine! rosti Viola cu convingere. Mă pricep la machiaj... Îți fac un chip leit cu al celui de pe pașaport.

Lui Nani îi scăpă fără voie;

— Încă un chip?

— Nu fi caraghios!

Redevenind serios, el se interesă:

— Pentru cultura mea generală...
— Te rog!
— Individul de care trebuie să scăpăm e... Mike Buonavista?
Viola se prefăcu surprinsă:
— De unde cunoști acest nume?
— L-am văzut în niște reviste din cabinetul doctorului... Și mi-am dat seama că am fost „sculptat” după chipul și asemănarea lui.
Viola îi ripostă cu severitate:
— Din clipa asta să nu mai rostești niciun nume.
Nani insistă totuși:
— Nu mi-ai răspuns la...
— Nu-i cel din revistă, îl încredință ea. Doar nu-ți închipui că aș fi făcut o asemenea imprudență.
— Dar individul de care vrei să scapi nu seamănă nițel cu mine?
După o scurtă ezitare, Viola răspunse:
— Să zicem.
— Asta-i, deci, explicația! exclamă Nani mulțumit.
— Nu mai căuta atâtea explicații, îi ceru Viola. În unele situații... strică.
Cu un aer radios, Nani o întrebă:
— Zici că ai un plan bun, cu sorți de reușită?
— Deplină.
— Mi-l spui și mie.?
— Ești hotărât?
— De mult.
Viola se ridică pe vârfuri și-i așternu pe obraz un sărut fierbinte.

*

Întreaga zonă dintre Snagov și Otopeni se afla sub o strictă supraveghere. Ion D. Ioan nu știa cum va acționa Viola Robert. Dar nu mai avea niciun dubiu: ea era creierul operației. Și punea mâna în foc că cineasta va căuta să-și ia zborul peste graniță chiar în noaptea aceea. Luase de la „Sabena” două bilete de avion. — Unul – fără îndoială – pentru ea. Dar al, doilea? Pentru Nani? Ar fi însemnat să folosească un pașaport fals. Or căpitanul excludea posibilitatea ca Viola să comită o asemenea greșeală.

„Ce vrea totuși de la Nani.?” nu înceta să se întrebe.

După opinia lui, formula SERTIM-ului nu se afla asupra pacientului doctorului Timaru.

„Poate cele două flacoane?” își continuă căpitanul deducțiile.

Înlătură însă și această ipoteză:

„Nici flacoanele, nici formula, nu sunt la ei... Prea se plimbă pe sub nasul nostru și ne dau cu tifla.”

Vrând-nevrând, Ion D. Ioan trebui să admită existența unei a treia persoane asupra căreia se găseau atât formula, cât și cele două flacoane cu, SERTIM. Iar această a treia persoană trebuia să apară în noaptea aceea în zona Snagovului, s-o întâlnească pe Viola și să plece împreună cu ea la aeroportul Otopeni.

„Ce vor să facă totuși cu Nani?” se întreabă din nou căpitanul. Singura explicație i se părea a fi substituirea de persoană. Dar cine pe cine va substitui? Care va fi „mielul” pentru sacrificiu? Nani? Soarta pacientului doctorului Timaru începu să-l îngrijoreze din ce în ce mai mult.

În mașina trasă pe-o alee lateralnică a parcului de la Snagov, Ion D. Ioan aștepta desfășurarea evenimentelor. Alături de el se afla un tânăr și blond ofițer de miliție. Căpitanul se interesă prin radio:

- Ce fac „îndrăgostiții”?
- Se giugulesc, îi răspunse locotenentul Damaschin.
- V-au observat?
- Cred că da.
- Nu-i nimic... Țineți-i mai departe sub observație.

Plină noapte. Campingul din apropiere începuse a se liniști. Trudiți – călătorii se închideau în căsuțele lor cochete, desprinsе parcă din basme. Aparatul de emisie-recepție din mașina lui Ion D. Ioan păcăni.

- Ce este? se interesă căpitanul.
- Se îndreaptă spre mașina lor, comunică Damaschin laconic.
- Urmăriți-i?

După câteva minute, Ion D. Ioan primi o nouă comunicare;

- Atenție! Au pornit spre camping.
- Asta-i bună! exclamă Ion D. Ioan, nedumerit.

Farurile puternice ale mașinii condusă de Viola Robert luminară curând „Dacia-1300” în care se aflau ofițerii. Spontan, își întoarseră fețele.

Îndată ce mașina lor dispăru printre copaci, Ion D. Ioan îi făcu semn colegului său să coboare și să-l urmeze. Se strecurară amândoi, cu precauție, spre intrarea campingului. Între timp, Viola și Nani parcaseră mașina. Se duseseră apoi la recepție unde închiriară o căsuță.

Ascuns după un stejar gros, Ion D. Ioan îi ceru însoțitorului:

- Află ce căsuță li s-a dat.

Agale, acesta se îndreaptă spre recepție. Aici se legitimă și află ce-i interesa. Recepționarul îi arată unde se găsea căsuța respectivă: chiar la marginea campingului, spre lac. Ofițerul reveni la Ion D. Ioan. Mulțumit, acesta îl sfătui:

— Rămâi la mașină și așteaptă-mă... Dar fii atent la comunicările prin radio.

Apoi, cu un salt athletic, căpitanul sări gardul campingului și se furișă până la căsuța închiriată de Viola și Nani. Un boschet din preajmă li oferi posibilitatea să se ascundă. Și-n timp ce stătea la pândă, în minte îi răsări un gând ghiduș:

„Ce naiba! Vor să petreacă aici o noapte de... amor?!“ Nu se îndoia că, pentru a-și atinge scopul, Viola Robert era în stare să-și folosească farmecele – câtuși de puțin de lepădat. Dar nu era momentul, socotea Ion D. Ioan, să apeleze la așa ceva. Timpul o presa. În noaptea aceea trebuia să-și ia zborul peste graniță. Altfel rata totul.

Ceea ce-l nedumerea pe căpitan era faptul că, din interiorul căsuței, nu răzbatea niciun zgomot, cât de slab, și nicio rază de lumină. Hotărî să riște și se apropie mai mult. Căsuța i se păru pustie.

„Te pomenești că nu-s aici!“ îi fulgeră prin minte.

Se uită în jur. Țipenie de om. Se strecură atunci până la peretele subțire al căsuței și-și lipi urechea. Înăuntru – liniște deplină.

„E clar! constată el dezolat. Nu-s aici!“

Le pierduse urma. Înciudat, se retrase înapoi, la boschet. De departe auzi niște glasuri mânioase. Ajuns la fața locului, se amestecă printre turiști. Un bărbat înalt, spătos, de vreo patruzeci de ani, înjura și blestema de mama focului.

— Ce-a pățit? întrehă căpitanul pe cineva de lângă el.

— I-au furat barca pneumatică.

— Când?

— Acum a observat.

Căpitanul se strecură printre curioși. Păgubașul răcnea:

— Unde naiba e miliția? Când ai nevoie de ea, atunci nu vine.

Ion D. Ioan nu putu suporta afrontul adus confrăților săi din celălalt departament. Hotărî să se arate la față.

— Sunt căpitan! rosti el autoritar. Ce doriți?

Păgubașul îl asaltă:

— Îi lăsați de capul lor pe toți tâlharii? Mi-au furat barca!

— Am aflat, îi răspunse calm Ion D. Ioan. Unde-o țineți?

Păgubașul, un inginer sibian, burlac, însoțit de-o tânără funcționară, își petrecea concediul în mașină și cort. La Snagov se afla de două zile. Iar în seara aceea făcuse o plimbare pe lac, alături de prietena sa, sub clar de lună, în barca pneumatică. Adusese după aceea barca la cort, unde o și lăsase. Peste noapte o încuia de obicei în mașină. Așa avea de gând să facă și-n seara aceea. Dar prietena sa îl tot bătuse la cap că „moare de foame“. Încât vârase barcă în cort, pentru a putea pleca mai repede la restaurant. Și când s-au înapoiat, ia barca de unde nu-i.

Ion D. Ioan făcu-o scurtă cercetare a locului. Cortul inginerului se afla izolat, în întuneric, lângă niște tufari. Hoții putuseră să se strecoare neobservați și să dispară cu barca. Ceea ce se și întâmplase.

Căpitanul îi învâluie pe păgubași cu o privire compătimitoare:

— Înțeleg dorința dumneavoastră de-a fi cât mai izolați de lume...

Inginerul îl întrerupse furios:

— Doar nu suntem în codru!

— Ba sunteți! Încercă Ion D. Ioan să mai destindă atmosfera cu o glumă. Vă aflați în ceea ce-a mai rămas din Codrii Vlăsiei.

— Și totuși...

— Dacă aveți un pic de noroc, îi tăie vorba căpitanul, mâine dimineață s-ar putea să vă plimbați din nou cu barca dumneavoastră pneumatică.

— Tovarășe...

Ion D. Ioan luă brusc un ton autoritar:

— Așteptați, vă rog, aici. Am să trimit pe cineva să întocmească procesul verbal.

— Vă mulțumesc, tovarășe...

Căpitanul nu-l mai asculta. Făcu stânga-mprejur și porni în pas întins spre poarta campingului.

*

Renghiul jucat urmăritorilor lor îi amuza pe Viola și Nani. Așa cum bănuise Ion D. Ioan, ei erau hoții bărcii pneumatice. Inițial, nu se gândiseră la acest lucru. Își propuseseră doar să vină la camping, să închirieze de formă o casuță și-apoi să se strecoare liniștiți prin pădure. Dar când dădură cu ochii de barca pneumatică a inginerului sibian, Viola îi șopti lui Nani:

— Ce zici? O luăm?

— De ce nu?

— Eu stau de pază și tu...

Nani nu mai așteptă alt îndemn. Înghăță barca, pompa, și vâslele scurte, după care se strecură la adăpostul unui boschet. În urma lui, Viola venea agale de parcă se ducea la o întâlnire nocturnă.

— Nu ne-a văzut nimeni, chicotea ea în șoptă.

Pașeau totuși cu fereală și priveau mereu înapoi. Dar precauția era de prisos. Nu striga nimeni în urma lor. După vreo două sute de metri, Nani întreba într-o doară:

— Folosim barca?

Viola îl privi cu mirare:

— La ce bun?

— Păi de ce am mai luat-o?

— Pentru derutarea adversarului.

Nani fluieră admirativ:

— Bună! Nu mi-ar fi trecut prin cap.

Viola pufni pe nări și-i aruncă o privire încărcată de reproș:

— Parcă era vorba să, nu ne mai jucăm de-a șoarecele cu pisica?

— Bine! conveni Nani. Și-n timp ce schimba sarcina de pe un umăr pe altul, adăugă nemulțumit: Cât naiba am s-o mai car?

Pe lac se auzea tot mai distinct duduitul unui motor de șalupă. Printre copaci începură să se strecoare și fascicule puternice de reflector. Viola chicoti, din nou:

— Au început să ne caute.

Ion B. Ioan ceruse într-adevăr, unei șalupe de pază să cerceteze malul sudic al lacului. Nu intenționa să-i rețină pe „hoții de bărci”, ci doar să le dea de urmă. Concomitent, alertase și zona nordică a Snagovului deși era convins de zădărnicia acestei măsuri. Urmăriții erau prea șireți ca să se expună traversării unui lac atât de mare.

„Se furișează probabil cu barca, prin stufăriș”, presupunea căpitanul.

Dar se înșela. Pentru că „hoții de bărci”, după ce se îndepărtară cam un kilometru și jumătate de camping, se opriră. Nani alese un stejar bătrân și-i propuse Violei:

— Aici ar fi bine.

Aceasta încuviință. Nani se aburcă pe craca cea mai aplecată. De jos, Viola îi admira iscusința de cățărător. Curând însă nu-l mai zări. Nani dispăruse, cu tot cu barca pneumatică, între crengi și frunziș. Cineasta începu să privească temătoare în jur. Întunericul de nepătruns, liniștea codrului, o înfiorau. Doar câte o crenguță uscată, al cărei pocnet venea de sus, din copac, îi readucea curajul.

„Mai urcă sau coboară?” se întreba ea încercând să străbată cu privirea frunzișul des al stejarului.

Motorul șalupei de pe lac bătea sacadat.

„Ne caută, nu glumă!” își spuse ea.

Era mulțumită că le dăduse de lucru celor ce-o urmăreau. Dar pârâitul brusc al unui vreasc uscat o făcu să tresară de spaimă. Inima îi bătea tot mai iute. Instinctiv, cineasta se piti după tulpina groasă a copacului. Ar fi vrut să-l strige pe Nani, dar se abținu. Nu era prudent.

„Poate mi s-a părut”, încerca ea să se amăgească.

Un nou pârâit de vreasc o făcu să se lipsească și mai strâns de trunchiul stejarului. Coaja aspră, groasă, îi zgâria fața. Iar când mai auzi și o bufnitură surdă, în spatele ei, simți că i se tăie răsuflarea.

— Ce-i cu tine? sosi în momentul acela șoapta lui Nani.

Viola răsuflă mai în voie, dar tot nu îndrăzni să se desprindă de stejar.

— E cineva prin apropiere, îngăimă ea cu glasul pierit.

Nepăsător, Nani îi replică:

— O fi vreo lighioană de pădure.

— Du-te și vezi, îl rugă ea.

Fără niciun pic de teamă, acesta făcu doi-trei pași în direcția

arătată de Viola. Dintr-un tufiş zvâcni o vietate.

„O vulpe!“ bănuî Nani.

Şi-i făcu semn Violei să-l urmeze fără grijă.

Capitolul 14

Cu vârful unui creion negru, bine ascuţit, Ion D. Ioan trasa pe harta zonei sudice a Snagovului cercuri subţiri. În acelaşi timp, de pe lac i se transmise prin radio;

— Nici urmă de barcă pneumatică, tovarăşe căpitan.

— Bateţi mai bine stufărişurile, ceru căpitanul. Poate stau ascunşi.

Cel de pe şalupă ripostă mânios:

— Ce naiba, tovarăşe căpitan! Doar e ditamai barcă, nu raţă... Dacă era – o vedeam... Dar nu-i... Nici urmă.

— Țineţi în continuare zona sub supraveghere, insista Ion D. Ioan.

— De ce-au furat, totuşi, barca dacă n-o folosesc? se întreba el cu glas tare, privindu-l direct în ochi pe Damaschin.

Tânărul locotenent ridică din umeri şi întoarse privirea spre un felinar aprins, în speranţa că, în globul luminos din vârful stâlpului de beton, ar putea găsi răspunsul dorit.

— Nu-i decât o singură explicaţie, continuă Ion D. Ioan să-şi dezvăluie gândurile cu glas tare. Au vrut să ne deruteze şi-au izbutit. Au presupus că noi ne vom concentra atenţia asupra lacului – ceea ce am şi făcut – iar în timpul acesta ei îşi vor putea continua drumul nestingheriţi... Ceea ce şi fac!

— Dar barca? întrebă Damaschin cu candoare.

— Mare scofală! izbucni căpitanul. Au ascuns-o pe undeva.

— N-ar trebui s-o căutăm?

— Ba da! Dar nu acum. Proprietarul ei poate răbda până mâine dimineată, când se luminează. Cine ştie în ce tufiş sau copac au dosit-o, încheie Ion D. Ioan discuţia.

Reveni la hartă. Cerculeţele trasate cu creionul îi jucau în faţa ochilor. I se păreau prea multe şi începu să le elimine. Nu lăsa decât trei. Unul – aproape de malul sudic al lacului. Al doilea – spre şoseaua Bucureşti—Ploieşti. Iar al treilea – în preajma satului Tâncăbeşti.

— La lac n-au să iasă, decise el. Şi-au dat seama că-i ținem sub supraveghere.

Elimină primul cerc, urmând să aleagă între zona satului Tâncăbeşti şi cea a şoselei naţionale. Mai contură o dată, apăsând, cele două cercuri. Vârful creionului se rupse. Tânărul ofiţer de miliţie care îl urmărea cu un aer absent, rosti în glumă:

— Semn rău, tovarășul căpitan.

— Mușcă-ți limba! Îi ripostă Ion D. Ioan. Și, fără a mai pierde timpul, ordonă locotenentului: Dumneata ta postezi aici, indică el zona satului Tâncăbești. Iar eu mă ocup de zona șoselei. Chemă apoi prin radio șalupea de patrulare: Îndreptați-vă spre sud, în perimetrul nouă și zece. Nu părăsiți zona decât la indicația mea personală. Rămâneți la intersecția dintre cele două perimetre, stingeți farurile și opriți motorul șalupei. Fiți atenți la orice clipocit de apă. Dacă observați ceva, comunicați-mi imediat.

După ce se încredință că fiecare înțelesese bine misiunea încredințată, căpitanul însoțit de un coleg, se îndreaptă spre mașina care-i aștepta.

Cei doi „hoți de bărci”, se opriă într-o poiană situată cam la mijlocul distanței dintre lac și șoseaua națională. Pădurea părea fără viață. Doar luna, care abia se ridicase deasupra copacilor, își strecura printre ramuri razele deosebit de luminoase.

Viola își cerceta mereu ceasul. Părea nerăbdătoare. Nani o întrebă;

— Sigur e ăsta locul? Cineasta îi confirmă. Nani insistă: Dar dacă s-a rătăcit?

— Tomy nu se rătăcește nici în junglă.

Era prima oară când Viola Robert îi pronunța numele. Profitând de această scăpare, Nani întrebă:

— Tomy și mai cum?

Răspunsul veni pe un ton rece, tăios:

— Parcă am avut o înțelegere, nu? Era vorba să nu pomenim niciun nume.

— Tu l-ai rostit întâi, îi aminti Nani.

Poate ca să-l încerce, Viola adăugă:

— Să văd dacă-ți spune ceva: Malla... Tomy Malla.

După o clipă de reflecție, Nani recunosc:

— Într-adevăr! Nu-mi spune nimic... Dar Malla se scrie cu un „l” sau cu doi?

— Începi să mă calci pe nervi... Cu doi „l”, dacă ții neapărat. Și sfârșește odată cu asemenea stupidități.

Nani își pipăi cu discreție buzunarul. Pistolul era acolo, încărcat. Ca să-și ascundă preocuparea, continua s-o sâcâie pe Viola cu întrebările:

— El știe că vin și eu?

— Bineînțeles.

— Și-i atât de prost, încât nu se teme că ar putea fi atras în cursă?

— E convins că ție ți-am întins o cursă.

Cu un zâmbet strâmb, Nani încercă totuși o glumă:

— Deci eu voi fi „puiul jumulit?”

— Și pus la frigare, îl completă Viola senin.

Pe drumeagul de pădure care pornea chiar din poiană auziră curând bătăile unui motor.

— Vine! avertiză cineasta.

Cu o mișcare neașteptat de iute, Nani scoase pistolul și-l îndreptă spre însoțitoarea lui. Aceasta își duse instinctiv mâna la poșetă.

— Nu-l mai căuta! o sfătui Nani. E la mine.

— Când l-ai luat?

— Ești prea sperioasă, fetițo, o șicană Nani. Până și o prăpădită de vulpe te-a făcut să-ți pierzi cumpătul... Atunci l-am luat.

O apucă pe Viola de braț și-o smuci spre marginea poienii. Aceasta se străduia să-și recapete calmul:

— Ți-am spus doar că împărțim frățeste!

El chicoti ușor:

— Nu „frățeste”, scumpo!... Vreau totul!

— Dar e nedrept! șoptea ea răgușit. Eu am pus mâna pe SERTIM.

— Cum?

— Mă privește.

— Și pe mine nu mă privește? îi strecură el în ureche. N-am fost eu „cobaiul”? N-am riscat eu totul pentru acest ser?

— Tocmai de aceea vreau să plecăm împreună, încerca Viola să-l înduplece. Ești argumentul cel mai convingător.

Nani pufni pe nări:

— „Cobai” mai găsiți voi...

— Ce vrei să spui?

— Știu ce soartă mi-ai rezervat, puicuțo! Dar te previn... Nu voi ezita nicio clipă să-ți găuresc pielicica rozalie.

Mașina ajunsese între timp la marginea poienii.

La volan – un bărbat de vreo treizeci de ani. Nani înregistră precauția cu care acționa: stinse mai întâi motorul, deschise apoi portiera fără să producă cel mai slab scârțâit și abia după aceea începu să se furișeze pe vârfuri către mijlocul poienii.

Viola Robert, încordată ca o strună, voi să-i atragă atenția, dar simți în coastă țeava pistolului din mâna lui Nani. Nedumerit că cei doi nu se arătau la față, Tomy Malla începu să dea târcoale. Dar când ajunsese în bătaia directă a pistolului lui Nani, fu somat:

— Stai pe loc, amice!

Tomy Malla se opri și mârâi nemulțumit. O clipă, Nani fu șocat de izbitoarea asemănare dintre el și Tomy Malla. Avea senzația că se privea în oglindă. Dar îndată ce simți un anume tremur al Violei, o împinse pe cineastă un pas mai în față. Aceasta se adresă, pe un ton rugător, noului venit:

— N-am avut încotro, Tomy! Mi-a găsit pistolul în poșetă și mi l-a luat.

Noul venit continua să mârâie. Nani îl somă:

— Aruncă arma, amice!

Acesta ezită. Viola izbucni:.

— N-avem ce face, dragul meu! Suntem în mâinile lui.

Tomy Malla mârâi mai amenințător:

— Pe tine am să te ciuruiesc întâi, spurcato!

Fără a-și pierde firea, Viola replică:

— N-ai câștiga nimic, Tomy! În clipa următoare ai fi și tu un om mort.

Nani o completează:

— Am fost trăgător de elită în armată, amice.

Noul venit încercă să câștige timp:

— Și dacă arunc pistolul?

— Poate cădem la învoială.

Tomy Malla izbucni violent:

— Scârbelor! M-ați pus la mezat!

Cineasta interveni autoritar:

— Nu fi idiot, Tomy! Formula și flacoanele cu SERTIM sunt la tine. Ce mai vrei? Ai în mână atu-ul cel mare.

Și unul și celălalt cântăreau spusele ei cu maximum de atenție. De partea cui era? După socoteala lui Nani, Viola ar trebui să scape de acest Tomy Malla care i se părea a nu fi altceva decât o brută oarecare din lumea interlopă. La rândul-i, „bruta” își zicea că „frumușica” țintea să-și ia un nou „asociat”.

„Dar n-o să-i meargă! hotărî acesta. Nu mă las tras pe sfoară!“ ’

Nerăbdător, Nani îi ceru lui Tomy Malla:

— Gata, amice! Aruncă pistolul!

Acesta își strecură cu fereală mâna sub haina subțire de vară, de unde trase încet un pistol cu țeava scurtă. Adversarul său nu-l slăbea o clipă din ochi. Cu un geamăt de vită înjunghiată, „bruta” azvârli arma la picioare.

— Așa, amice! făcu Nani mulțumit. Și-acum, trei pași la stânga. Tomy Malla nu se mișcă. Nani începu să numere: Unu!

Cu reflexul rămas din armată, „bruta” execută comanda.

— Doi! răsună în liniștea pădurii vocea lui Nani.

Execuție ireproșabilă. Dar, tot în clipa aceea, Viola se repezi la pistolul din iarbă pe care-l îndreptă de asemenea spre Tomy Malla.

— Îmi place când ești băiețel cuminte! rosti aceasta cu vădită satisfacție.

Precaut, Nani îi ceru și ei:

— Dă-mi pistolul!

Cineasta se prefăcu mirată:

— Ce e? N-ai încredere în mine?

— Fără vorbă!

Supusă, cineasta lăsa țeava armei în jos și-o trecu în mână stângă, pentru a alunga orice bănuială. Se îndreptă apoi spre Nani și când ajunse lângă el, se aplecă pentru a-i șopti:

— Fii atent! Tomy ar putea să mai aibă un pistol.

Nani se răsuci iute spre „brută“, strigându-i:

— Măinile sus!

Greșeală de neiertat. Pentru că Viola îl lovi scurt, sec, în ceafă, cu patul armei. Era stângace. Nani gemu, îngenunchie, apoi se prăbuși în iarbă, cu fața în jos. Pistolul din mână îi scăpă.

Tomy Malla o privea pe Viola cu încântare:

— Bine lucrat, fetițo!

— Aveai vreo îndoială? îi replică ea triumfătoare.

— O clipă, mi-a fost teamă!

— Idiot poți să fii! Doar n-aveam să te schimb cu un nătarău!

Cu vârful pantofului, Tomy Malla îl întoarse pe Nani cu fața-n sus.

— Ai dat zdravăn! Nici nu mai suflă!

Cineasta era însă grăbită.

— Lasă cheștiile astea! Microfilmul și flacoanele sunt în mașină?

— În caseta de la bord, îi preciză Tomy Malla.

Viola continua să-l descoase:

— Te-a văzut cineva venind încoace?

— Cine să mă vadă? făcu acesta sigur de sine. Pe șosea trec încontinuu mașini iar pădurea e pustie la ora asta.

— Să nu pierdem vremea, îl zori din nou Viola.

Tomy Malla nu-și revenea încă din momentele de derută prin care trecuse. Arătă spre cel prăbușit în iarbă.

— Ce facem cu individul?

— Exact ce-am hotărât.

Cu mișcări iuți, îndemânatiee, Tomy Malla își schimbă îmbrăcămintea cu cea a lui Nani, Apoi se interesă:

— E departe lacul?

— Vreo două sute de metri, îi preciză Viola.

Dintr-o singură mișcare, Tomy Malla îl săltă pe Nani în spate și porni spre lac. Dar când ajunse la marginea poienii, mai aruncă, precaut, o privire în urmă și-o văzu pe Viola alergând la mașină.

— Hei! strigă el. Unde dracu' te duci?

Cineasta nu-i răspunse. „Brută” slobozi o sudalmă, azvârli povara din spate și o zbughi, la rândul-i, spre mașină. Viola urcase între timp la volan și pornise motorul. Tomy Malla venea în goană spre ea. Cineasta aprinse iute farurile.

— Ce dracu' faci? îi strigă Tomy Malla orbit de lumină.

Viola însă demară, apăsă pedala de accelerație, până la refuz și-l izbi în plin pe cel care-i stătea în cale. Răsuci apoi volanul în loc. Mașina săltă. Era semn că trecuse și cu roțile peste cel căzut. La

marginea poienii vârstă din nou și stinse farurile.

Planul îi izbutise. Se putea înscrie fără teamă pe drumeagul de pădure care ducea spre șoseaua națională. Înainte însă de a se urni din loc scotoci în bordul mașinii. Casetă mică, pentru bijuterii, se afla acolo. O vârstă cu grijă în poșetă și-abia după aceea porni încet, cu luminile stinse, pe drumul îngust, de pădure. Luna îi lumina îndeajuns calea.

Când ajunse cam la jumătatea distanței dintre poiană și șoseaua națională, își zise că se putea socoti mulțumită. Din urmă – niciun pericol. Tomy Malla, oricum, nu mai mișca, iar Nani, miruit zdravăn cu patul armei, nici după cele mai pesimiste presupuneri nu se putea trezi înainte de zorii zilei. Ori, la vremea aceea, ea nădăjduia să fie la câteva mii de kilometri departe de Snagov. Își pipăi instinctiv poșeta. Micuța casetă, cu neprețuitul ei conținut, se afla alături, pe perna mașinii.

„Tomy a făcut o treabă bună“, își zise Viola bucuroasă.

Va putea să se urce în avion fără nicio dificultate. Iar faptul că cel care lucrase atât de bine pentru ea zăcea în poiană strivit sub roțile mașinii nu-i provoca nicio mustrare de cuget.

„Trebuia să scap odată și odată de bruta asta“, își spunea.

Mai rămânea totuși o persoană care o îngrijora: căpitanul Ion D. Ioan.

— „Se ține ca râia de mine“, constată ea nemulțumită.

Dar era incredințată că va scăpa și de acest insistent urmăritor. Pentru că, de îndată ce va ieși la șoseaua națională, va părăsi mașina la cel mai apropiat parcaj, nu înainte însă de a-i provoca o serioasă pană de motor. Încât oricine s-ar fi oprit la mașina abandonată, ar fi fost convins că cel de la volan n-avusese altă soluție decât aceea de-a pleca în căutarea unui auto-atelier.

O dată încheiată această operație, cineastei nu i-ar mai fi rămas altceva de făcut decât să iasă la drum și să facă autostopul. Nu se îndoia că, la acea oră de noapte, o femeie singură, tânără, frumoasă, elegantă, cum era ea, va găsi ușor un automobilist care să-i ofere un loc în mașina sa. Aceasta era, după opinia sa, cea mai sigură posibilitate de a ajunge la aeroportul Otopeni în timp util și de a scăpa totodată de urmăritori.

Legănată de asemenea gânduri, Viola Robert continua să meargă încet, cu precauție, pe drumeagul îngust, de pădure. Dar, când se aștepta mai puțin, se trezi orbită de niște faruri la faza mare. Cineasta duse instinctiv mâna la ochi și apăsă pe frână. O mașină îi bloca drumul. Ea trecu iute la marșarier, dar farurile din față continuau s-o orbească. Inima i se făcu cât un purice. Înțelese totul: căzuse într-o cursă. Din mers, deschise portiera și sări pentru a se afunda în pădure. Nu uitase, firește, poșeta. Mașina, lăsată în voia soartei, se propti într-

un copac. Ca să scape de urmăritorii pe care-i bănuia pe-aproape, Viola se aruncă într-un tufiș. Dar aici nimeri în brațele vânjoase ale unui bărbat. Disperată, cineasta îl mușcă de mână și se eliberă. Aruncă totodată poșeta în tufiș.

Urmăritorul ei, revenindu-și neașteptat de repede, făcu un salt după ea aplicându-i un placaj ca la rugby. Cu fața înfundată în pătura groasă, de frunze uscate, Viola Robert gemu de durere și furie. Trei lanterne o fixau. Cineasta își acoperi ochii cu brațul.

— Sculați-vă! auzi apoi glasul unui bărbat.

Îl recunosc pe Ion D. Ioan. Cu mișcări voit încetinite, ea se ridică, scuturându-se de frunze și de țărână. Roti apoi ochii spre căpitan, cerându-i pe un ton aspru:

— Ați putea ordona oamenilor dumnevoastră să se poarte mai delicat. Doar sunt femeie.

Subofițerul care o prinsese își pipăia locul mușcat.

— Colțoasă muiere! constată el.

Ion D. Ioan se mulțumi să-i arunce o privire scurtă, adresându-se apoi calm Violei:

— Unde vă este poșeta?

— Care poșetă? făcu aceasta cu un aer nevinovat.

— Ați sărit din mașină cu ea în mână... Am văzut bine. Căpitanul ordonă însoțitorilor: Căutați-o! A azvârlit-o în vreun tufiș. Îi ceru apoi tinerei care-l însoțea: Percheziționează-o!

— Cu ce drept? ripostă pe loc, plină de revoltă, cineasta.

Ion D. Ioan surâse:

— Vă spun mai târziu.

Viola continuă să se opună:

— Comiteți un abuz!... Vă rog să-mi arătați mandatul de arestare.

Pe un ton șăgalnic, căpitanul îi replică:

— Dacă țineți neapărat... am să vi-l arăt.

Arțăgoasă, cineasta insistă:

— Sunteți obligat!

— Am priceput..., Dar nu vă faceți griji... Îmi cunosc îndatoririle.

Percheziționarea Violei nu dădu niciun rezultat. Cu un aer de triumf, aceasta îi replică lui Ion D. Ioan:

— Ați văzut?

Dar în clipa următoare, se auzi, dinspre tufișul în care fusese aruncată poșeta, un glas bucuros:

— Am găsit-o, tovarășe căpitan.

Ion D. Ioan înregistrează comunicarea fără a-și dezlipi ochii de la arestată. Pe chipul acesteia însă nu se putea citi nimic.

— Vezi ce are înăuntru, îi ceru el atunci lui Reli, tânăra care-l însoțea.

Reli începu inventarierea cu glas tare:

— Pașaportul, biletul de avion, o casetă în care se află o pudrieră ce pare să fie de aur, împreună cu un ruj, o batistă, un creion dermatograf...

Nici urmă de formulă sau de flacoane cu SERTIM. Dezamăgit, căpitanul ordonă ajutoarelor sale:

— Căutați în mașină!

Aruncându-i o privire peste umăr, Viola îl preveni:

— Vă pierdeți vremea de pomană! N-o să găsiți nimic pentru că nu am nimic de ascuns.

Ion D. Ioan își ridică șuvița de păr care-i gădila fruntea și surâse strâmb:

— Nu, zău! Pură, neîntinată, precum Fecioara Mafia!

Lezată, cineasta ripostă:

— Ce vreți să insinuați?

— Îmi puteți spune de ce-ați aruncat poșeta în tufiș?

— M-am temut că sunteți niște răufăcători.

— E o explicație!

— Singura, rosti Viola apăsător, uitându-se la căpitan direct, fără cea mai mică șovăire.

„E prea sigură de sine, își zise acesta. Înseamna că n-are, într-adevăr, nimic ascuns în mașină.”

Mai cântări o dată din ochi poșeta Violei, apoi o înmână însoțitoarei sale:

— Păstrează-o cu grijă!

— Nu permit! sări cineasta ca arsă. E poșeta mea! N-ați găsit nimic compromițător în ea.

— Asta rămâne să vedem, se menținu Ion D. Ioan pe poziție. Deocamdată rămâne la noi.

— Comiteți un abuz! îi aminti din nou Viola.

Căpitanul o privi mirat:

— Tot noi? Și decise pe loc: Hai să vedem ce ispravă ați făcut în pădure.

Cineasta avu o ușoară tresărire:

— La ce vă referiți?

— Ați șters-o cu Nani de la camping, furând și-o barcă pneumatică.

— „Tot noi”? îl ironiza ea.

Ion D. Ioan n-o luă în seamă. Continuă ca pentru sine:

— Ați izbutit să ne păcăliți pe moment. Noi vă căutam pe lac iar dumneavoastră ascundeți barca în pădure.

— Ați și găsit-o? întrebă Viola pe un ton de zeflema.

— Deocamdată, nu asta ne interesează, îi preciză el.

— Dar ce vă „interesează”, mă rog frumos?

— De pildă, a cui e mașina asta, în care v-am prins, rosti Ion D. Ioan. Cine a venit cu ea până aici și ce s-a întâmplat cu el?

— De ce neapărat un „el“ și nu o „ea“?
— Pentru simplul motiv că la volanul acestei mașini se afla, la intrarea în pădure, un bărbat.
— Sunteți sigur?
— Vă dați seama că n-am venit aici să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Viola, cu un aer senin, îi comunică:

— Mașina asta, care vă preocupă într-atât, a fost închiriată de mine. Dacă v-ați da un pic de osteneală, ați găsi la bordul ei confirmarea celor spuse.

— Vă repet, rosti rar Ion D. Ioan, că am înregistrat bine tipul și culoarea mașinii care a cotit-o acu' vreo trei sferturi de oră din șoseaua națională pe drumul acesta... Iar la volan se afla un bărbat de vârsta și asemănarea lui Nani.

Viola îi râse în nas:

— N-o fi fost cumva chiar Nani?

— „N-o fi fost“! o îngână Ion D. Ioan. Dar, oricum, ne vom convinge.

O apucă imediat pe cineastă de braț și-o invită să intre în prima mașină, încadrată de doi paznici. Căpitanul se așează la volan cu Reli alături. Celălalt echipaj îi urma.

*

Primul lucru înregistrat de ei era o mogâldeată care zăcea chiar în mijlocul poienii. Ion D. Ioan o lăsă pe Viola Robert sub supravegherea celor doi paznici și sări din mașină. Reli îl urmă. La fel și celălalt echipaj. Farurile mașinilor luminau locul ca ziua. Când ajunse lângă mogâldeată, căpitanul se înfioră. La picioarele lui se afla o masă informă. Reli, însoțitoarea lui, făcu prima remarcă:

— E făcut zob!

Se aplecară amândoi asupra mogâldeței. Nu i se vedea chipul. Ion D. Ioan presupunea că victima își acoperise instinctiv fața, cu brațul, în clipa când fusese izbit de mașină. Apucă cu vârful degetelor mâneca celui ucis și ridică brațul inert. Se înfioră din nou.

— E Nani! exclamă el.

Reli îl susținu:

— Aveți dreptate! Sunt hainele lui...

— Dar, unde-i celălalt? se întrebă Ion D. Ioan. Ordonă celorlalți: Căutați în jur... Trebuie să fie pe aproape.

„Storno“-ul care-i atârna de gât păcăni ușor. Căpitanul făcu legătura.

— Aici „Mura“, auzi el în aparat.

— Ai apărut la timp, Damaschin, îi răspunse Ion D. Ioan. Anunță

urgent o „Salvare”, procurorul și medicul legist.

— Unde sunteți?

— În careul paisprezece.

— Am înțeles! Careul paisprezece.

— Vezi că-i o poiană.

— Am înțeles! În poiană!... Dar ce-i acolo? Omor?’

— Crimă cu premeditare.

— Am înțeles!

Ion D. Ioan nu sfârșise bine convorbirea cu locotenentul Damaschin când se auzi chemat la marginea poienii:

— Tovarășe căpitan! L-am găsit!

Ion D. Ioan se interesă:

— E viu?

— Nițel... ațipit.

Din câteva salturi căpitanul ajunsese la locul cu pricina.

— La dracu’! exclamă el surprins. Care dintre ei e Nani?

Se apucă meticulos să-l scotocească pe „ațipit”. Și-n punga pregătită de unul din însoțitorii săi începu să adune tot ce găsea prin buzunare. Îi reținură atenția pașaportul pe numele Tomy Malla, microfilmul cu formula SERTIM-ului și flacoanele furate din seiful doctorului Timaru, amândouă sparte.

— Interesant! constată ca pentru sine.

Chipul din fotografia de pe pașaport era aidoma cu al lui Nani.

„Să fie oare Mike Buonavista?” se întrebă Ion D. Ioan.

Nu-și mai bătu însă capul. Era încredințat că Viola Robert îi va dezlega până la urmă întregul mister.

— Să-l aducem în simțiri, hotărî căpitanul.

Cu chiu cu vai izbutiră să-l trezească. Iar când „ațipitul” deschise bine ochii, Ion D. Ioan îl întrebă:

— Cum vă simțiți?

— Strașnic! răspunse acesta pipăindu-și ceafa.

Fu ajutat să se ridice.

— Cine sunteți? îl întrebă din nou căpitanul.

„Ațipitul” îl privi mirat:

— Chiar nu mă recunoașteți? își cercetă apoi îmbrăcămintea și constată: A, da! M-au schimbat!

Ion D. Ioan continuă să-l suspecteze:

— Cu cine?

— M-au îmbrăcat în hainele unui, individ care-mi seamănă leit.

— Îl cunoașteți?

— Nu l-am văzut până în seara asta.

Căpitanul îi arătă pașaportul:

— E al dumneavoastră.

„Ațipitul” trecu o privire nepăsătoare peste document și-și pipăi din

nou ceafa:

— M-a miruit al naibii, spurcata aia!... Știe să dea! Ați pus mâna pe ea?

— Pe cine?

— Lăsați astea, tovarășe căpitan!... Doar ne-ați urmărit toi timpul.

Ion D. Ioan îi arată microfilmul și cele două flacoane sparte:

— Au fost găsite asupra dumneavoastră.

„Ațipitul” răspunse cu aceeași nepăsare:

— Posibil.

Ion D. Ioan îi comunică laconic:

— Sunteți arestat.

— La dispoziția dumneavoastră.

Căpitanul era derutat. Atât chipul cât și glasul erau, fără doar și poate, ale lui Nani. Și atunci? Peste cine trecuse Viola Robert cu roțile mașinii?

— Duceți-l! ordonă.

Însoțit, „ațipitul” porni spre mașini. Ion D. Ioan constată că arestatul șchioapătă de același picior ca și Nani.

— Stați! strigă el.

Arestatul se întoarce.

— Nani! îl chemă căpitanul.

Arestatul îl privi iarăși mirat:

Ce-i cu numele ăsta caraghios?

— Nu sunteți Nani, pacientul doctorului Timaru?

Arestatul rosti la fel de nepăsător:

— Nu vă contrazic.

Ion D. Ioan se însuflețește:

— Care-i adevăratul dumneavoastră nume?

— Cornel Dragoș. Inginer electronist.

— V-ați amintit, deci?

— Nu vă contrazic.

Expresia, repetată pe același ton, începu să-i calce pe nervi lui Ion D. Ioan. Dar căpitanul se abținu și-l conduse pe arestat spre masa informă din mijlocul poienii.

— Știți cine e?

Inginerul avu o ușoară tresărire:

— Cred că... Tomy Malla. Se aplecă asupra celui ucis și adăugă: A scăpat prin urmare și de el... A lucrat bine, năpârca!

Ion D. Ioan strigă spre mașină:

— Aduceți arestata!

Viola Robert călcă legănat, cu un zâmbet impertinent, Când dădu cu ochii de ea, Nani exclamă bucuros:

— Te-au înhățat, totuși!

Pe chipul cineastei apăru o expresie de ură:

— N-ai crăpat?

Nani îi replică sarcastic:

— Soiul rău, scumpo. Se adresează apoi lui Ion D. Ioan: Dacă am scăpat și de data asta înseamnă că apuc sută de ani!

Își duse din nou mâna la ceafă.

*

În casa de pe Aleea Castanilor domnea aceeași atmosferă încordată. Doctorul Timaru renunțase la încercările sale de a-și consola fiica. Se mulțumea să stea în fotoliu, să aprindă țigară după țigară și să arunce când și când o privire absentă spre celălalt fotoliu din fața sa, unde Tina Dornescu moțâia. Alături, pe-o măsuță, micul tranzistor al asistentei medicale difuza, în surdină, un program muzical de noapte. În pauzele dintre melodii, Sergiu Timaru înregistra suspinele fiicei sale care zăcea în camera alăturată,

„Cu ce-aș putea s-o ajut?” se întreba tatăl neputincios.

Singura nădejde era aparatul de telefon. Nu se putea ca Ion D. Ioan să nu le dea până la urmă vreun semn de viață.

Programul muzical se întrerupsese brusc. În difuzor se auziră apoi șase semnale scurte. Crainicul de la radio anunța ascultătorii că era miezul nopții. Și-n timp ce urmărea absent ultimele știri ale zilei ce se încheiase, Sergiu Timaru simți pe cineva bâjbâind în dormitorul soției sale. Curios, răsuci capul spre ușă. Cu ochii cârpiți de somn, Maia Timaru apărură în prag:

— Hei! Ce faceți la ora asta aici? întrebă ea, mirată. Doctorul sări bucuros în picioare:

— Ai înviat ?

Aceasta însă nu-i răspundea. O fixa cu severitate pe Tina Dornescu.

— Și dumneaei?

Trezită brusc din ațipeală, asistenta medicală sări din fotoliu. Zâmbi și salută bucuroasă:

— Bună seara!

Din camera alăturată, prin ușa întredeschisă, răzbătu în clipa aceea chemarea lui Lili:

— Mamă!

Tina Dornescu rosti în continuare cu sfială:

— Mă bucură...

Dar Lili o izbi, fără voie, din mers se aruncă în brațele mamei sale:

— Ce bine-mi pare! Mamă!

Maia o mângâie cu gesturi materne.

— Ți-a fost teamă?

— Oh, mamă, ! izbucni fata în plâns.

Maia îi luă capul în mâini și-o cercetă cu atenție:

— Ce-i cu tine, fetița mamei?

— Nimic!... Sunt fericită că te-ai trezit.

Tina Dornescu interveni din nou:

— Vă pregătesc ceva de mâncare? Un ceai?

După o clipă de ezitare, Maia acceptă:

— N-ar fi rău!... Sunt lihnită de foame... Parcă n-aș fi mâncat de-o lună.

Doctorul remarcă bucuros:

— Semn bun, dragă!

Maia așteptă până o văzu pe Tina Dornescu dispărând pe culoarul de la bucătărie după care își exprimă nedumerirea:

— De ce nu v-ați culcat? E trecut de douăsprezece. Sergiu Timaru o cuprinse tandru de umeri:

— Te așteptam!

Maia îl privi cu suspiciune:

— Numai pe mine?

Soțul îi mărturisi:

— Căpitanul îl caută pe Nani.

— Ei, și?

Fata izbucni iar în plâns:

— A fugit cu Viola, mamă!

Maia înregistrează vestea cu același calm:

— Cu Viola? repetă ea. Mă rog!... Gusturi! Și adăugă: Face și el, în sfârșit, un lucru bun pentru noi.

Lili îi reproșă printre sughituri:

— De ce vorbești așa mamă?

Înduioșată de suferința fiicei sale, Maia o mângâie din nou:

— Trece, fetița mamei! Toate trec! Se adresează apoi soțului ei: Strașnic am mai dormit.

— Aveai mare nevoie, observă acesta.

Soția îi caută privirea:

— Nu prea știu ce s-a întâmplat cu mine.

— Bine că s-a sfârșit! Acum nu mai are importanță. Maia adăugă:

— Numai de n-ar lăsa urme.

— Her Doktor Zeit vindecă totul, draga mea.

Din stradă răzbătu, prin fereastra larg deschisă, zbârnâitul unui motor de automobil. Ascultară tustrei în tăcere. Mașina trecu prin fața casei și se pierdu după aceea în noapte. În clipa următoare, zbârnâi și telefonul. Sergiu Timaru se repezi la aparat:

— Alo!

— Căpitanul Ioan vă salută, se auzi clar în receptor.

— Și eu! făcu doctorul cu sufletul la gură.

— Totul e în regulă, comunică Ion D. Ioan mai departe. Sergiu Timaru insistă:

— În ce sens?
 — Am pus mâna pe cei doi.
 — Și formula?
 — E la loc sigur.
 — Îți mulțumesc din suflet, căpitane!
 — O rugăminte, adăugă celălalt.
 — Spune!
 — Voi avea nevoie de toți membrii familiei dumneavoastră, pentru unele confruntări.
 — Îți stăm la dispoziție.
 — Vă mulțumesc.
 La rândul-i, Sergiu Timaru ținu să-l informeze:
 — E și Tina aici.
 — Transmiteți-i complimentele mele.
 Cu inima cât un purice, Lili își întrebă tatăl:
 — L-a găsit pe Nani?
 — Teafăr și nevătămat, îi comunică acesta.
 În prag se ivi și Tina:
 — V-am pregătit cina.
 Maia zâmbi cu bunăvoință:
 — Voi nu mâncați?
 — Ar fi o idee, încuviință doctorul cu un oftat de ușurare.
 Atmosfera din casă se destinse brusc.

*

Cu îndrăzneala celui ce nu mai are nimic de pierdut, Viola Robert cerceta încăperea în care Ion D. Ioan îi luă interogatoriul.
 — Ei? o îndemnă căpitanul la vorbă.
 Cineasta îl privea în față, fără sfială.
 — Trebuia să-mi închipui, constată ea.
 — Ce anume?
 — Că nu sunteți un simplu sectorist.
 — Într-adevăr. Nu sunt.
 — Pot să știu unde mă aflu?
 — La securitate.
 — Oho!
 — Ce vă miră?
 — Nu mi se face o onoare prea mare?
 — Poate.
 — Și de ce m-ați adus aici?
 — Ca să stăm nițel de vorbă.
 — „Nițel”, repetă ea în zeflema. E o formulă.
 — Dar nu a SERTIM-ului.

Viola zâmbi în silă:

— Vă obsedează!

Ion D. Ioan întrebă fără înconjur:

— Unde sunt?

— Ce anume?

— Microfilmul și conținutul celor două flacoane.

Cineasta se arată dezolată:

— Insistați mereu... dar nu înțeleg despre ce-i vorba.

— Vă previn că asupra lui Nani am găsit doar dublura microfilmului și cele două flacoane sparte.

— Nani!? se prefăcu Viola mirată.

— Sau Cornel Dragoș... Cum vreți să-i spuneți.

— Și mortul?

— E Tomy Malla.

— Așa-l cheamă?

— Lăsați gluma!

Arestata suspină agasată:

— Nu înțeleg, ce vreți de la mine?... De ce mă acuzați?

— De crimă cu premeditare.... Victima a fost lovită în plin, fără milă, apoi strivită sub roțile mașinii la volanul căreia vă aflați... E un fapt pe care nu-l puteți contesta.

— Ba da.

— Nu zău?

— Sunteți doar un om cu experiență, căpitane, îl flată Viola Robert. Cum puteți lansa o acuzație atât de gravă?

Ion D. Ioan îi zâmbi îmbietor:

— Aștept explicația dumneavoastră.

— E simplă! exclamă cineasta. M-am lăsat antrenată într-o idilă nevinovată în pădurea Snagov.

— Cu Nani, o completă căpitanul în zeflema.

— Evident! Cu Nani! susținu Viola cu inocență. Doar ați fost martor... Nu ne-ați slăbit o clipă din ochi.

— Așa!

— Iar când am ajuns în poiana aceea, m-am pomenit cu alt individ.

— Cel cu mașina.

— Bineînțeles.

— Pe care nu-l cunoșteati!

— Nici pomeneală.

— Care era însă „asociatul” lui Nani.

— Presupun.

— Și ce voiau de la dumneavoastră?

— Exact ce bănuți.

— Să vă violeze?

— Alt motiv ce-ar fi putut avea?

— Pentru ca doi bărbați să poată silui o femeie, aveau neapărat nevoie de pistoale?

— Sub amenințarea armei e mai sigur. Nu credeți?

— Nu-mi dau seama... Dar povești mai departe. E din ce în ce mai palpitant...

— Vreți să știți cum am scăpat?

— Firește.

— Mai întâi i-am făcut să se încaiere între ei.

— Excelent! exclamă Ion D. Ioan fără să-și ascundă ironia.

Dar Viola continuă netulburată:

— Și-n timp ce ei s-au luat la bătaie, eu m-am repezit la mașină.

— Cheile erau la bord.

— Întâmplător.

— Și-ați încercat să fugiți cu mașina.

— Nu era normal?

— Ba daaa!

— Asta a fost tot, încheie cineasta cu un zâmbet plin de candoare.

— O clipă! Să ne lămurim! reluă căpitanul întrebările. Dacă am înțeles bine, Nani l-a doborât pe celălalt individ și s-a aruncat apoi în fața mașinii?

— Îmi pare rău, dar n-am putut evita accidentul, făcu Violă dezolată.

— După ce l-ați lovit pe Nani în plin, cu mașina, de ce ați mai trecut și cu roțile peste el?

— N-am vrut! își manifestă ea întreaga-i compasiune. Vă rog să mă credeți!... Eram îngrozită de toată povestea aceea sinistră și neașteptată pentru mine. Gândiți-vă că era noapte... Că eram singură și neaiutorată... Îmi aduc doar aminte că am frânat brusc, pentru a nu mă lovi de un copac... Am dat înapoi și... probabil, atunci l-am călcat... Presupun!... Deoarece eu am virat în loc și am pornit îngrozită spre șosea.

— Plauzibil! constată Ion D. Ioan.

— Nu-i așa?

— Un amănunt însă...

— Vă rog! se arată cineasta îndatoritoare,

— De ce-ați sărit din mașină și ați încercat să fugiți când v-am somat?

— V-am mai spus: Mi-era teamă că faceți parte din aceeași bandă...

— Care intenționa să vă jefuiască și să vă violeze, o completă căpitanul.

— Întocmai.

Ion D. Ioan își cercetă mâinile. Părea nemulțumit de starea acestora. Își ridică ușor privirea și rosti cu glasul scăzut:

— Trebuie să vă mărturisesc...

— Că n-aveți alte dovezi, îl ajută cineasta. Și, ca urmare, sunteți obligat să mă eliberați pe cauciune.

—Asta cam așa-i, recunosc el.

Viola mai preciză:

— Omor prin imprudență, în legitimă apărare.

— Cunoașteți bine legile.

— Îmi pot chema avocatul? se arată cineasta grăbită.

Dar răspunsul căpitanului sună sec:

— Încă nu.

— De ce?

— Nu e ora potrivită pentru a deranja un om al legii.

— Avocatul meu poate fi deranjat la orice oră.

— Cum doriți.

Viola arată spre telefonul de pe birou:

— Pot să folosesc acest aparat?

— Nu, respinse căpitanul cererea. E interzis. Vom găsi altă modalitate de-a intra în legătură cu avocatul dumneavoastră.

— Nădăjduiesc, îl preveni ea.

— Până atunci, însă... ajutați-mă... să duc la capăt această anchetă.

— Cu multă plăcere!... Dar am și eu o rugămintă.

— Spuneți!

— Aș avea nevoie de poșeta mea... Am acolo o pudrieră, un creion dermatograf și un ruj... Chiar și sub stare de arest țin să fiu o femeie îngrijită.

Ion D. Ioan duse spontan mâna spre telefon, dar se răzgândi.

— Regret, făcu el dezolat. E împotriva uzanțelor noastre... Până la încheierea întregii afaceri, lucrurile dumneavoastră rămân „piese de dosar“... Mâine dimineață, însă, putem aduce o cosmeticiană care „să vă facă frumoasă”.

Țuguindu-și buzele, cineasta rosti nemulțumită:

— Nu știu în ce măsură cosmeticiana dumneavoastră va corespunde pretențiilor mele. Dar vă propun altceva: colaboratoarea dumneavoastră, cea care m-a percheziționat în pădure, ar putea să mă asiste cât timp mă „fac frumoasă”, cum bine spuneți, și să ia după aceea totul înapoi.

Insistența ei îl bucură pe Ion D. Ioan. Dar nu trădă nimic. Se mulțumi doar să răspundă:

— Am să mai reflectez deși nu cred să existe vreun impediment.

— V-aș fi îndatorată, stăruie Viola.

Căpitanul apăsă pe butonul telefonului:

— Reli să-mi aducă poșeta!

În difuzor se auzi obișnuitul răspuns:

— Am înțeles!... Poșeta!

Viola aruncă spre anchetatorul ei o privire recunoscătoare:

— Sunteți operativ.

— Meseria, îi replică acesta.

Cineasta căută în jur:

— Unde aveți un lavabou?

— A, nu! se împotrivi căpitanul Vă veți reface machiajul aici.

— E împotriva regulamentului?

— Din păcate.

— Va trebui să asistați și dumneavoastră?

— Îmi face chiar plăcere, să văd cum se machiază o femeie.

Strecurând pe sub sprâncene o privire insinuantă, Viola remarcă:

— Într-un budoar e cu totul altceva...

— N-avem ce face, rosti căpitanul sec. Astea sunt condițiile.

Cineasta oftă resemnată:

— Am înțeles. Rămân deci sub stare de „arest sever“?

— Deocamdată.

— Prin urmare, nu v-au convins explicațiile mele cu privire la accidentul acesta nenorocit din poiană?

— Deloc.

— Ce dubii mai aveți!

— Multe.

— Mai concret?

— Sunt niște nepotriviri în afirmațiile dumneavoastră.

— Da? Nu mi-am dat seama... De pildă?

— Susțineți că cel pe care l-ați strivit cu mașina e Nani.

Arestata manifestă un început de iritare:

— Mai întâi – o precizare. Nu l-am „strivit” ci l-am lovit din imprudență. Apoi, nu „susțin”, ci e sigur Nani! Ce Dumnezeu! Nu știu eu cu cine m-am plimbat prin pădure?

— Ba știți foarte bine... Cu Nani!

— Și atunci?

— La autopsie s-a constatat că cel pe care l-ați omorât din imprudență...

— E Nani! susținu Viola Robert.

— Tocmai ăsta-i baiul: Nu-i Nani.

— Cine a făcut această constatare?

— Doctorul Timaru. Vă dați seama că-i singurul în măsură să ne spună dacă e sau nu fostul său pacient.

— În acest caz pe cine am călcat cu mașina?

— Pe Tomy Malla.

— N-am auzit de acest individ.

— Nu vreți să „auziți”, o acuză Ion D. Ioan. Pentru că nu-i altcineva decât „asociatul” dumneavoastră în afacerea SERTIM-ului.

Cineasta se revoltă:

— Iar începeți?

O bătaie puternică în ușa întrerupse dialogul tot mai aprins dintre cei doi. Ion D. Ioan strigă, enervat:

— Intră, odată!

În prag se ivi Reli. În mână ținea o poșetă. Viola o recunoscuse. Era poșeta ei. Întinse spontan mâna. Căpitanul, însă, interveni autoritar:

— Ia, te rog, din poșeta doamnei pudriera, creionul dermatograf și rujul.

Reli se conformă. Deschise poșeta și scoase, pe rând, cu mișcări sigure, obiectele cerute. Le rându-i după aceea pe birou, în fața superiorului ei. Arestata nu se putu abține să strecoare pe un ton răutăcios...

— Nu-i elegant ce faceți!... E totuși poșeta unei femei!

Încerca să-și ascundă o anume încordare care nu-i scăpă lui Ion D. Ioan.

— Ne cerem scuze, rosti acesta grav, dar astea sunt uzanțele.

Abia stăpânindu-și impulsul care o împingea să se repeadă asupra obiectelor sale înșirate pe birou, Viola întrebă:

— Pot să le iau?

Spre dezamăgirea ei, însă, căpitanul le trase spre sine:

— O clipă! Și adăugă cu un aer plictisit: Mai avem de îndeplinit o formalitate.

— Încă una? Țipă aproape cineasta. Doamne-Dumnezeule! Aveți un sistem diabolic.

— Îmi pare rău, o consolă căpitanul. N-am nicio vină!... Sunt ofițer de securitate și nu-mi pot îngădui nicio abatere de la regulament.

Viola oftă prelung, a resemnare:

— Mă rog! Faceți-vă datoria!

— Poșeta e a dumneavoastră?

— Este.

— Are, dealtfel, amprentele dumneavoastră digitale... La fel și aceste trei obiecte... Repet... O formalitate obișnuită! Vă aparțin sau nu?

Cineasta avu o nouă ezitare:

— Și dacă aș nega?

— Ar fi de prisos... Dovezile și mărturiile sunt concludente... Deci, sunt sau nu ale dumneavoastră?

— Vreau să le văd, totuși.

Ion D. Ioan îi întinse pudriera de aur. Cineasta o palpă cu mâna ușor tremurândă. Reacția ei nu scăpă anchetatorului care repetă întrebarea:

— Ea dumneavoastră sau nu?

— Este, se grăbi arestata să confirme. Mă pot folosi de ea?

— Încă nu.

Arestata își pierdu răbdarea:

— Ce rost are să mă fierbeți atâta?

— Nu-i vina mea, se scuză din nou căpitanul. Sunt rigori impuse de orice anchetă... Încât, vă rog să vă calmați și să-mi mai faceți o precizare: Pudriera se află în bună stare?

Cineasta o cercetă și rosti cu nepăsare:

—Așa se pare.

—Înapoiți-mi-o și verificați la fel celelalte două obiecte.

— Are vreun rost?

— Nu vreau să mi se reproșeze nimic, îi explică Ion D. Ioan.

— Sunteți un achetator meticulos.

— Îmi fac datoria.

Arestata se lăsă convinsă:

—Bine.

Preluă pe rând creionul dermatograf și rujul, recunoscând că-i aparțineau și că se aflau în bună stare. Apoi întrebă cu un aer candid:

— Pot, în sfârșit, să mă folosesc de ele?

Răspunsul căpitanului sosi prompt:

— După ce aflăm ce conțin.

Cineasta surâse strâmb:

— Ce să conțină? se arată ea mirată. Pudră... ruj...

Căpitanul răsuca pudriera de aur în mână:

— Are niște capace zdravene.

— E un obiect deosebit de prețios... Capacele sunt din aur masiv.

— Observ! constată Ion D. Ioan.

— Dacă mi le deteriorați voi pretinde daune foarte mari.

—Ne asumăm întregul risc, sună sec răspunsul anchetatorului.

Fără voia ei, Viola Robert își mușcă buzele, în timp ce urmărea cu încordare fiecare gest al lui Ion D. Ioan. Încet, cu grijă, acesta reintroduse în poșetă fiecare obiect de toaletă. Se răsuci apoi spre seiful din spatele său și încuie poșeta acolo. Socotindu-și misiunea încheiată, Reli întrebă:

— Mai aveți nevoie de mine?

— Nu! Mulțumesc!

Aceasta aruncă o privire scurtă, iscoditoare spre arestată și ieși. Stând ca pe ace, fără a-l slăbi o clipă din ochi, Viola îl întrebă pe Ion D. Ioan:

— Ce sperați să găsiți în poșeta mea?

Căpitanul înconjură biroul și veni lângă ea, așezându-se pe un scaun. O acuză direct:

— În capacul pudrierei se află microfilmul cu formula SERTIM-ului. Iar în creionul dermatograf și în ruj – conținutul celor două flacoane sustrase din seiful doctorului Timaru.

— Și dacă nu găsiți nimic?

— Mă las de meserie...

Siguranța din glasul lui Ion D. Ioan nu-i mai lăsa cineastei nicio portiță de scăpare.

„Acum e momentul!“ își zicea căpitanul.

Aștepta căderea psihică a arestatei. Și nu se înșela. În ochii Violei Robert se ivi o sclipire nouă. Erau, poate, lacrimile gata să rupă zăgazul. Dar cineasta își reveni uimitor de repede. Mai mult, se interesă pe un ton stăpânit:

— Cum ați ajuns la mine?

— Din aproape în aproape.

— De când mă urmăriți?

— Din ziua în care ați apărut în clinica doctorului Timaru.

— Ce v-a dat de bănuir?

— Preferința dumneavoastră pentru această clinică și mai ales operația estetică pe care ați făcut-o aici... De-o asemenea intervenție puteați beneficia oriunde, în occident, cu aceleași rezultate.

— Dar nu la același preț, îi preciză ea. Acolo, asemenea operații costă o avere.

— Nu neg... Dar nu era o problemă pentru dumneavoastră.

— Și altceva?

— Interesul stăruitor față de soarta lui Nani, prietenia insistentă arătată familiei Timaru... Și așa mai departe...

Viola surâse îngăduitoare:

— Nu v-ați gândit că un subiect ca acesta, oferit de clinica doctorului Timaru, ar fi tentat oricare alt cineast?

— Dar nu și sustragerea prin furt a SERTIM-ului, îi aminti Ion D. Ioan.

Adunându-și forțele, Viola Robert reîncepu atacul:

— Țin să vă previn că, și-n ipoteza găsirii microfilmului, împreună cu serul, în poșeta mea, tot nu mă puteți acuza de „sustragerea prin furt“ a acestora, cum elegant v-ați exprimat.

— Știm și asta, îi preciză iarăși Ion D. Ioan. Însă dumneavoastră ați fost „creierul“ și cât pe ce unica beneficiară.

— Dovezi! îi ceru ea.

— Avem, sună sec răspunsul căpitanului.

Se măsurară îndelung din priviri. Era o confruntare dură, neiertătoare. Viola Robert schiță un zâmbet amar:

— Îmi vreți capul cu orice preț?

— Nu urmăresc decât stabilirea adevărului... Adevărul pur și simplu.

Cineasta pufni obosită pe nări:

— Adevărul nu-i niciodată pur și rareori simplu.

— L-ați citat pe...

— Nu-mi mai amintesc, dar are dreptate. Își duse apoi mâna la gură, pentru a-și ascunde un căscat. Ion D. Ioan se arătă grijuliu:

- Obosită?
- Frânta!
- Haideți, atunci, să sfârșim!
- Ce doriți?
- Cine-i Tomy Malla?
- Habar n-am!

Ion D. Ioan se decise, să nu mai insiste. Chemă prin telefon:

- Aduceți cei doi soți.

Cineasta căska mai departe. În prag apăru perechea de „brașoveni”. Salută fiecare, pe rând, cu plecăciuni adânci. Viola nu le acordă nicio atenție.

- Numele! le ceru căpitanul.
- Moraru, rosti soțul. Amalia și Bobo Moraru.
- Deci nu Motrescu?
- Nu! oftă soțul vinovat.
- A fost o idee nefericită, îl completă soția.
- Ocupația?
- Acum suntem pensionari, răspunse prompt soțul.
- Și-nainte?
- Artiști... de circ.

— „Duo Moraru”, completă soția cu vădită mândrie? Nu se poate să nu fi auzit.

— Lasă, dragă! îi ceru soțul cu mâhnire. Întoarse apoi spre căpitan o privire îndurerată: Ne-am pătat numele la bătrânețe... Asta am făcut!

- De când îl cunoașteți pe Tomy Malla?
- Ooo! De mult!... A fost un artist de mâna-ntâi... Un acrobat și-un clovn cum n-are să se mai nască, preciză Bobo Moraru.
- L-ați văzut la Morgă?
- Da, săracu! oftă Amalia Moraru.
- Sigur e el ?
- Fără discuție, afirmă Boho.

Ion D. Ioan le-o indică pe Viola Robert:

- Durnneaei l-a făcut harcea-parcea 1 Soția își duse mâna la gură:
- Vai! Nu mi-aș fi putut închipui !
- O cunoașteți?
- Oarecum, rosti Bobo.
- A venit de câteva ori pe la Tomy, mărturisi Amalia.
- E clar, conchise căpitanul. Și se adresă din nou foștilor circari:

Cât v-a dat Tomy ca s-o urmăriți pe Maia Timaru?

- Multișor, recunosc Bobo.
 - Cinci mii de lei, completă Amalia.
- Căpitanul surise cu neîncredere:
- Numai?

Fostul circar oftă:

— Poate a mai scăpat vreo mie... două...

Soția îl străpunse cu o privire rea:

— Și mie nu mi-ai spus!

— Păcatul e același, oftă soțul resemnat.

Căpitanul se interesă:

— Tomy Malla a pătruns, la Crișani, în camera ocupată de Maia Timaru?

— El, recunosc Amalia.

— Cum țineți legătura cu el?

— Prin telefon, preciză Bobo Moraru.

— El era în Tulcea?

— Da... Și-aveam în fiecare seară, la ora opt, convorbire telefonică, prin înțelegere.

Ion D. Ioan se adresa Violei:

— Aveți vreo obiecție privitoare la spusele lor?

— Nu, rosti aceasta cu un aer plictisit.

Cu un gest scurt, căpitanul le arată circarilor ușa:

— Mulțumesc! Puteți pleca.

Aceștia se retraseră, făcând aceleași plecăciuni adânci. După plecarea lor, Viola Robert îndreptă spre anchetator o privire impertinentă:

— Și ce-ați demonstrat?

— Faptul că m-ați mințit! Tomy Malla nu era câtuși de puțin un necunoscut pentru dumneavoastră

— Bietul Tomy! îl căină ea.

— Continuăm?

— Ce să „continuăm”?

— Confruntările.

— Cine mai e pe listă?

Căpitanul aruncă o privire formală pe carnetul său de însemnări:

— M-aș gândi la Nani. Mai bine-zis la inginerul Cornel Dragoș... „Nada” dumneavoastră cea mai importantă.

Cineasta privi cu jind la portțigaretul lui Ion D. Ioan. Acesta o observă:

— Doriți o țigară?

— Nu mi-ar strica.

În loc să-i ofere portțigaretul, căpitanul scoase o țigară, pe care o aruncă Violei. Cu o mișcare iute, aceasta o prinse din zbor cu mina stângă. Și-n timp ce descifra marca țigării, întrebă ironic:

— Nu-mi azvârliți și bricheta?

Zâmbind din nou, în colțul gurii, căpitanul întinse peste birou bricheta aprinsă. După ce trase câteva fumuri, Viola îi reproșă:

— Puteați să-mi oferiți întregul pachet de țigări... Tot una singură

luam... Ori ați urmărit ceva?

— Voiam să știu dacă sunteți într-adevăr stângace.

— Ooo! Asta era!

— Nani spune că l-ați miruit la ceafă cu mâna stângă.

— Nani! oftă ea resemnată. Iar după ce slobozi un fum gros, de țigară, adăugă: Îi urez fericire alături de drăgălașa lui Lili.

— E o urare sinceră?

— În clipa asta ar putea fi.

— Pot chema deci stenodactilografa?

— Ah! Cred că... da!

— Și avocatul?

— Mi-i totuna.

Resemnarea puse stăpânire deplină pe Viola Robert. Arăta, brusc, îmbătrânită.

Capitolul 15

Cei trei membri ai familiei Timaru fuseseră chemați să depună mărturie în „Cazul Nani”.

Așteptarea din anticameră nu dură mult. Ion D. Ioan deschise ușa pentru a-i pofti personal în biroul său.

— Vă rog să mă iertați, dar... așa cer uzanțele.

— Nu face nimic, încuviință doctorul îmbiindu-și soția și fiica să treacă pragul fără teamă.

Maia Timaru păși prima înăuntru, tuși sec, pentru a-și ascunde o anume emoție, și se împiedică de covor. Căpitanul, atent, o prinse iute de cot, sprijinind-o.

— Știți, se dezvinovăți femeia, n-am mai fost niciodată implicată...

— Nici eu, încercă Ion D. Ioan o glumă, oferindu-i totodată un scaun. Se ocupă apoi de Lili. Fata se arăta supusă, resemnată, cu aerul unui om asupra căruia se abătuse o năpastă neprevăzută și mai ales nedreaptă. Anchetatorul acordă în cele din urmă atenția cuvenită și doctorului, zâmbindu-i amical: Venit-a, în sfârșit, și clipa mult visată.

— Preferam să am un vis mai frumos, îi replică Sergiu Timaru.

— Gândiți-vă că putea fi și-un coșmar, îi aminti Ion D. Ioan.

— Și asta-i adevărat, încuviință doctorul, așezându-se în scaunul oferit. Iar după ce-l văzu pe căpitan adoptând aerul grav, de anchetator, îl întrebă: În fapt, de ce ne-ai chemat?

— Pentru o confruntare.

— Cu cine?

— Cu Nani.

La auzul acestui nume, Lili tresări ușor, iar Maia făcu un gest de implorare. Doctorul li se asocie:

— E neapărat necesar?

— Este, îi confirmă căpitanul. Oricât de neplăcut v-ar fi, insist să suportați și această, nădăjduiesc, ultimă întâlnire cu Nani, într-un asemenea cadru. Apăsă apoi pe clapa telefonului: Aduceți-l pe arestat.

Lili Timaru tresări vizibil. Expresia „arestat” îi izbi neplăcut auzul. Temătoare, își îndreptă privirea spre ușa din stânga pe unde presupunea că va intra Nani. Iar când îl zări pe acesta în prag, fata își înfipse unghiile în genunchi, pentru a-și stăpâni lacrimile ce-i împungeau ochii extrem de obosiți.

Încercănat, nebărbierit, cu îmbrăcămintea pătată și mototolită, fără cureaua și șireturi la pantofi, Nani oferea celor de față un aspect jalnic. Cu toate acestea nu prea părea afectat de starea în care se afla. Salută respectuos pe cele două femei, pe medic, apoi își îndreptă cu îndrăzneală privirea asupra căpitanului.

— La dispoziția dumneavoastră.

— Luați loc, îi indică anchetatorul scaunul simplu, de lemn.

— Mulțumesc.

Cercetându-și cu oarecare sfială pacientul, Sergiu Timaru constată în sine:

„Niciun traumatism al feței! A scăpat și de data asta. Perfect!... Iar starea lui psihică pare excelentă!... Presupun că nu se prefacă.”

Se auzi, curând, fâșâitul ușor al unei benzi de magnetofon urmat de îndemnul lui Ion D. Ioan.

— Începem?

— Când doriți, încuviință Nani.

— Numele dumneavoastră, i se adresă anchetatorul.

— Dragoș, sună sec răspunsul. Inginer Cornel Dragoș.

Fiica și mama se priviră nedumerite. Doctorul le făcu însă semn să stea liniștite. Anchetatorul continuă:

— De un an și mai bine vi se spune „Nani”... În ce împrejurări ați fost botezat astfel?

— După accidentul de automobil, despre care aveți cunoștință, m-am trezit în spitalul din Slobozia fără niciun act de identitate și total amnezie... Ulterior, într-o seară, într-un local, unui client i-a venit ideea de a mă striga: „Hei, mă!... Ăla care faci nani!”... Stăteam într-adevăr cu ochii mai mult închiși.

— Dar nu prea frecventați cărciumile.

— Doar la început... mai mult ca să am pe cineva în preajmă... Eram tare singur!

— Când v-ați revenit din amnezie? sună următoarea întrebare a anchetatorului.

— Așa cum se aștepta și doctorul... după ce mi-a scos pansamentele

de pe față și mi-am văzut noul chip în oglindă.

Sergiu Timaru îi surâse înțeleghător și-l amenință cu degetul:

— Ai izbutit totuși să mă păcălești.

Pacientul său îi răspunse grav:

— N-am avut încotro.

Orgolios, medicul adăugă:

— Să știi însă că te-am bănuț mereu de simulare!

— Mi-am dat seama... Mai ales după bătaia de la bar.

— Dacă ne este îngăduit, se adresă doctorul lui Ion D. Ioan, se poate ști pricina acelei încăierări?

— Spuneți-le! îl îndemnă căpitanul pe arestat.

— Când am venit în țară...

Maia Timaru sări ca friptă:

— De unde?

— Vă povestesc eu mai târziu, o opri doctorul.

Soția îi aruncă o privire încărcată de reproș și icni scurt. Mai trecuse pe răboj o „culpă” în sarcina soțului ei.

Ripostă și Ion D. Ioan, pe un ton autoritar:

— Vă rog să nu mai interveniți... Pentru eventualele nelămuriri... la urmă. Se adresă apoi arestatului: Prin urmare, ce s-a întâmplat la sosirea dumneavoastră în țară?

— De la aeroport, reluă Nani destăinuirile, am venit cu un taxi până la „Lido” dar n-am apucat să intru în hotel. Am fost încadrat de doi indivizi ce pretindeau că sunt de la Securitate.

Arestatul răsuflă adânc, pentru a-și ostoi mânia care-l cuprindea ori de câte ori își amintea de acest moment.

Anchetatorul îl ajută:

— Cine erau de fapt?

— Pușlamalele astea... Gablonț și celălalt... Canarul.

— I-ați crezut într-adevăr că sunt de la Securitate?

— Lipseam de câțiva ani din țară.!. Purtam și „pecetea de dezertor”... Încât m-am lăsat condus, fără a le cere vreo legitimație, până la parcajul de la „Eva”... Acolo mi-au cerut să intru într-o mașină. Un Fiat-850... În față, se mai aflau doi indivizi care stăteau țepeni, nesinchisindu-se de sosirea mea... La început, mi s-a părut curios că Securitatea folosea un Fiat-850, dar n-am mai dat după aceea atenție faptului respectiv... Încadrat de cele două pușlamale, m-am înghesuit pe scaunul din spate și-am pornit apoi, toți cinci, în viteză. Nu cunoșteam Capitala și de aceea nu mi-am dat seama că eram scos, în fapt, din oraș... Și-abia când am văzut lanurile de grâu m-am încumetat să întreb: „Unde mă duceți?” „Gura!” a mârâit la mine Gablonț. Am început să intru la bănuț: „Vă rog să-mi spuneți pentru ce am fost arestat și să-mi arătați mandatul”... „Zău! a mârâit celălalt în batjocură... Mandatul, ai? Na-ți și mandatul!” Din clipa

aceea n-am mai știut de mine. Cred că m-au miruit cu ceva tare, la ceafă. Iar când mi-am venit în fire, eram deja în spital.

Ion D. Ioan simți nevoia să adauge pentru cei trei membri ai familiei Timaru:

— Nici noi n-am putut scoate mai mult de la cei doi bișnițari. Au fost plătiți de doi traficanți italieni ca să-l „salte” pe Nani – respectiv inginerul Dragoș – din fața hotelului „Lido”. Altceva nu știu... Presupunem că cei doi traficanți – oamenii lui Mike Buonavista – voiau să-l determine pe vărul acestuia, printr-un șantaj oarecare, să le fie complice... Dar accidentul de pe șoseaua dintre Urziceni și Slobozia a pus capăt planului lor... Încât, tot prima ipoteză rămâne în picioare, se adresează căpitanul direct lui Sergiu Timaru.

Doctorul ridică din umeri. Acum nu mai avea importanță care dintre cauze era cea reală. În schimb, dori să afle altceva.

— Spune-mi, domnule inginer, îl întrebă el pe arestat, în ziua aceea, când mi-ai tăiat calea și mi-ai cerut „trei lei de intrare”... a fost o întâlnire întâmplătoare?

— Nu, recunosc sincer Nani. Puneam în practică un plan ticluit împreună cu Viola Robert. Ea vă știa supărăcios și bănuitor... Treceați de altfel printr-o perioadă de extremă oboseală... Și când i-am povestit de un bețivan care folosea acest truc cu „trei lei de intrare” pentru a-și face loc la o masă în cârciumă, Viola a exclamat: „Asta e!” Era încredințată că găsise o nadă excelentă pe care doctorul o va înghiți fără nicio discuție. Îl va amuza și totodată îi va stârni interesul. Se pare că a avut dreptate, mai adăugă el strecurând prin colțul gurii un zâmbet amical spre Sergiu Timaru.

Mărturisirea lui produse exclamațiile de indignare atât ale Maiei Timaru cât și ale fiicei sale. Doctorul le ceru din nou să-și păstreze calmul.

— De când o cunoașteți pe Viola Robert? sună sec întrebarea căpitanului.

— Pe ea am întâlnit-o întâmplător, rosti Nani cu glasul stăpânit. Treceam deseori prin fața hotelului „Lido” și priveam la cei care intrau ori ieșeau... Mă opream apoi la parcajul de la „Eva”, unde cercetam mașinile aflate acolo... Nu-mi dădeam seama de ce mă atrăgea zona respectivă... Acum însă știu... În memoria mea se mai păstrasera niște amintiri vagi legate de aceste locuri... Și într-o zi mi-am încrucișat pașii cu Viola... Am privit-o insistent... Ea și-a ferit mai întâi ochii cu scârbă... Vă amintiți doar ce înfățișare aveam... Însă, după câțiva pași, Viola s-a răzgândit și-a revenit la mine, zâmbindu-mi cu bunăvoință... Mi-a spus că e cineastă, că știe un doctor român care face minuni și că ar fi interesată să mă ajute și să se ajute totodată... Un film care să illustreze transformarea mea dintr-un hidos într-un Apolo, ar fi un lucru de excepție... Bănuitor, n-am acceptat pe loc

propunerea ei... Viola mi-a lăsat însă cartea ei de vizită... Iar după o zi și-o noapte de gândire, i-am telefonat.

— Când ți-a dezvăluit existența SERTIM-ului? îl iscodi Ion D. Ioan.

— La a doua întâlnire.

Sergiu Timaru sări ca ars:

— De unde aflase?

Ion D. Ioan îi zâmbise înțelegător:

— Viola e om de meserie!

Doctorul nu se lăsă convins:

— În afară de mine, de soția mea...

— Și-n afară de cei din laboratorul unde făceați cercetările ca și de cei de la clinica dumneavoastră, îl completează căpitanul cu un zâmbet malițios, altcineva nu cunoștea acest „secret”. Uitați cât de flecari suntem uneori.

Aprins la față de indignare, Sergiu Timaru își acuză direct pacientul:

— Deci, ai fost complicele Violei și-al celui alt... de la Morgă?

— Până la un punct, recunosc Nani.

— Nu-mi dau seama unde-ai pus „punctul”!

Ion D. Ioan interveni atunci pe un ton oficial:

— Din datele pe care le deținem reiese că inginerul Cornel Dragoș – zis și Nani – a intenționat să împiedice singur „plecarea” SERTIM-ului peste hotare.

Declarația căpitanului îi ului pe cei trei membri ai familiei Timaru.

— Să împiedice? băigui doctorul.

— Cea mai convingătoare dovadă este însăși depoziția Violei Robert făcută în fața noastră și semnată cu mânuța proprie.

Spre surprinderea tuturor, Maia Timaru izbucni violent:

— Excluz!... Ați fost induși cu toții în eroare... E un bandit! Un bandit! îl acuza ea direct pe Nani. A încercat să mă șantajeze și pe mine...

— O clipă, vă rog! o opri Ion D. Ioan. Și cu gesturi tacticoase scoase din sertarul biroului său un „spray” pe care-l îndreptă spre Maia. Aceasta, simțind mirosul substanței emanate, se trase speriată înapoi. Căpitanul o întrebă: Ce s-a întâmplat? Nu vă place mirosul acesta?

— E îngrozitor! exclamă femeia.

— L-am găsit în mașina cu care a venit Tomy Malla la întâlnirea cu Viola Robert și Nani din pădurea Snagov. Cert e că nu putea aparține decât celui ucis ori cineastei... La dânsul, indică anchetatorul spre arestat, n-am găsit așa ceva.

— Și ce vreți să spuneți cu asta? îl privi Maia, neîncrezător.

— Cel care vă „trata” cu această substanță hipnotică era – și după mărturisirea Violei Robert – Tomy Malla.

— Imposibil! protestă Maia Timaru.

Ion D. Ioan îi înfățișă atunci o fotografie:

— Al cui e acest chip?

Maia rosti cu siguranță, indicându-l pe arestat:

— Al lui!

— Vă înșelați, îi reteză căpitanul avântul. Fotografia e a lui Tomy Malla, frate geamăn cu Mike Buanovista, ambii, veri primari cu inginerul Cornel Dragoș!

Năucită, Maia Timaru căuta spre soțul ei.

— Las' că-ți explic acasă! o încurajă acesta cu un zâmbet afectuos.

Telefonul de pe birou sună strident. Ion D. Ioan ridică receptorul:

— Da!... Sigur!... Bună, dragă... Doar câteva minute și sfârșim... Te caut eu!... La revedere! Iar după ce așează receptorul în furcă, se adresează celor de față: Complimente, tuturor, de la Tina.

Singurul care mulțumi fu Sergiu Timaru. Lili încă nu-și venise în fire în urma atâtor incredibile, pentru ea, dezvăluiri. Maia continua să-l fixeze cu dușmănie pe Nani iar acesta privea cu un aer degajat, pe deasupra tuturor. Doctorul Timaru își cerceta pacientul de parcă-l întâlnea întâia oară. Nani nu mai era nici infirmul pensionar al Primăriei, nici cea mai izbutită creație a artei sale chirurgicale, nici borfașul care-i turmentase nevasta cu substanțe hipnotice pentru a-i sustrage SERTIM-ul, nici escrocul sentimental care sucise capul fiică-si. Nani, pardon, inginerul Cornel Dragoș, i se înfățișa ca un bărbat în toată puterea cuvântului. Își înfruntase soarta cu demnitate și se comportase în toată povestea asta atât de încâlcită – de ce n-ar recunoaște-o – eroic. Pacientul său îi devenise atât de drag, încât medicul era tentat să înlăture orice rețineră ca să-l poată strânge în brațe ca pe un fiu răătăcit, regăsit după îndelungate căutări. Dar nu-și simțea încă orgoliul pe deplin satisfăcut.

— Îmi sunt îngăduite câteva întrebări? se adresează el lui Ion D. Ioan.

— E dreptul dumneavoastră, își dădu căpitanul consimțământul, rotindu-și brațele într-o mișcare largă, curtenitoare.

Sergiu Timaru îndreptă spre Nani o privire severă, de examinator:

— Dacă-mi este permis, domnule inginer, pot să știu de ce-ați încheiat inițial acest târg, pe care mi-i jenă să-l calific, cu o criminală, cum s-a dovedit până la urmă Viola?

Netulburat, cu un zâmbet ușor stingher, Nani răspunse:

— Singur a-ți precizat „cum s-a dovedit, până la urmă”. Pentru că „inițial” – iertați-mă că mă folosesc de propriii dumneavoastră termeni – deci inițial mi s-a înfățișat ca o dulce doamnă, inteligentă și pasionată cineastă, dornică să fie producătoarea unui film de mare succes, de pe urma căruia am fi avut de profitat tustrei.

— Și cât a rezistat această „convingere”?

— N-aș putea să indic o zi anume. Fapt e că, după ce m-ați internat în clinică, nu-mi dau seama ce anume, poate intuiția, poate și

instinctul de apărare, mi-au aprins un becuț de alarmă.

— Nu-ți amintești, totuși, un moment mai aparte?

— Dacă mă gândesc bine. Ar fi unul... Era într-o după- amiază din preajma operației. Viola a venit să mă viziteze, încărcată ca de obicei cu pungi, pachetele și alte atenții menite să aline suferințele unui pacient. La un moment dat, sub impulsul nu știu cărei stări de capriciu, i-am zis: „N-am chef să mă supun acestei măcelăriri!“ „Ce-ai spus?“ a făcut ea uimită. Și cum îmi curăța tocmai atunci o portocală, am prins-o strângând spasmodic mânerul cuțitului iar din ochi ieșindu-i fulgere ucigașe. Totul n-a durat decât o fracțiune de secundă după care și-a reluat liniștită curățatul portocalei, în timp ce pe chip i-a reapărut zâmbetul fermecător. „Altădată făceai glume mai bune", m-a certat ea cu glasul dulce, blând, ademenitor. Pe mine însă fracțiunea aceea de secundă a început să mă obsedeze. Reconstituiam mereu momentul supunându-l unor noi unghiuri de refracție. Între altele, mă întrebam de ce ne sugera, în fapt ne sugesiona pe amândoi, doctore, să optăm pentru modelul lui Mike Buonavista în „sculptura" ce urma s-o efectuați asupra chipului meu atât de deteriorat la acea vreme. Dar abia după operație, după ce mi-am revenit din amnezie, am început să fac anumite asociații, anumite legături între Viola, Mike Buonavista și Tomy Malla, – verii mei – și SERTIMUL care-mi asigurase reușita operației.

— Frumos m-ai dus de nas cu amnezia, îi reproșa chirurgul.

— N-am avut altă soluție, se dezvinovăți Nani. Vă dați seama că niște adversari de teapa lor, aflând că mi-am revenit din amnezie, nu mi-ar fi lăsat nicio șansă. Pe când așa, știindu-mă fără memorie, mi-au mai acordat câteva zile.

— Suficiente pentru a te avea acum între noi viu și nevătămat, conchise cu zâmbetu-i bonom Ion. D. Ioan.

— O ultimă întrebare insistă doctorul Timaru Cine mi-a furat cele două flacoane cu SERTIM și cine a fotografiat formula serului în noaptea aceea, la Crișani?

— Una și aceeași persoană: Tomy Malla, îi preciza căpitanul.

— Dar cum a pătruns la seif?

— Tiparul cheii i l-a „servit" Viola Robert, drăgălașa pacientă care-și făcea mereu drum prin cabinetul dumneavoastră de la clinică.

— Ți-a spus ea asta?

— Se află scris în depoziția-i proprie.

— Afurisita! exclamă Sergiu Timaru.

— Vrei să spui nemernica! îl împunse soția. Așa e când primești în cabinet pe oricine.

— Mai sunt întrebări? interveni prompt Ion D. Ioan.

Sergiu Timaru se ridică:

— Nu! Putem merge?

— Desigur, conchise căpitanul. Și adăugă: Numai dacă arestatul nu are ceva de spus.

Nani tuși sec. Îl cuprinse o ușoară emoție:

— Cererea mea poate are să vă surprindă...

— Spuneți, totuși, îl îndemna Ion D. Ioan.

Cu glasul ușor tremurat, Nani se adresă familiei Timaru:

— Sunt vinovat față de dumneavoastră, toți.

— E o chestiune care te privește, îl repezi doctorul.

— Mă gândesc că și unui condamnat la moarte, continuă Nani cu glasul tot mai scăzut, i se îndeplinește ultima dorință.

— Și care ar fi aceasta? îl înfruntă din nou Sergiu Timaru.

— Să-mi îngăduiți o scurtă explicație cu fiica dumneavoastră.

Lili se îmbujoră. Mama făcu un gest de împotrivire, dar tatăl o opri:

— Oricum e pentru ultima oară când o vede. Și se adresă fiicei sale:

Ești dispusă să-l asculți?

Fata stătu câteva clipe în cumpără, după care rosti cu glasul stins:

— Fie!

Rămaseră singuri în birou. Nani încercă să se apropie de fată.

Aceasta îl opri:

— Ce dorești?

— Îți datorez niște explicații, rosti Nani cu vinovăție.

— Nu-mi datorezi nimic, îi reteză ea vorba.

Nani insistă:

— Regret foarte mult!

— Ce anume?

— Ți-am provocat unele suferințe...

— N-am suferit deloc... Și nici nu mă interesează cine ești, ce-ai făcut și ce planuri de viitor ți-ai făcut... Pentru mine ai fost și rămâi un străin... Dacă te-ai hrănit cu unele iluzii...

— M-am hrănit! mărturisi el sincer.

— Treaba ta! continuă Lili la fel de aspră. Dar nu-i nicio pagubă în ce te privește... Te-ajută „amnezia”.

— Ești nedreaptă!

— Tot eu?

— Vreau să te asigur că în relațiile dintre noi n-a fost nicio „amnezie”.

— Nici când m-ai părăsit la Snagov pentru netrebnica aia?

— Nici atunci.

Lili ridică în cele din urmă privirea la el. Din ochi îi ieșeau flăcări:

— Cum poți să minți cu atâta nerușinare?

Izbucnirea ei îl bucură pe Nani.

„Semn bun!” își zise el.

